

สำนักงานคณะกรรมการ พระจอมเกล้าลาดกระบัง

การแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
ในเขตการศึกษา 3

PROBLEM SOLVING OF NARCOTICS IN PRIVATE VOCATIONAL
SCHOOLS EDUCATIONAL REGION III

โปรดปราน สุวรรณโชติ
PRODPRARN SUWANSHOADI

เลขที่.....
เลขทะเบียน 47775
วัน, เดือน, ปี 25 ส.ค. 2548

b.....
i.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ISBN 974-648-923-2
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**PROBLEM SOLVING OF NARCOTICS IN PRIVATE VOCATIONAL
SCHOOLS EDUCATIONAL REGION III**

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATIONAL IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2002

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้ ISBN 974-648-923-2 ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2002

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3	
นักศึกษา	นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ	
รหัสประจำตัว	39064102	
ปริญญา	ครุศาสตรบัณฑิต	
สาขาวิชา	การบริหารอาชีวศึกษา	
พ.ศ.	2545	
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์	อาจารย์ไพรัตน์	ฟักน้อย
อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม	ดร.วราพรรณ	น้อยสุวรรณ
	ดร.ณรงค์	พิมสาร

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3 โดยศึกษาเรื่องการปฏิบัติและปัญหาในการปฏิบัติงานในการป้องกันสิ่งเสพติด และการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หัวหน้างานฝ่ายปกครอง จำนวน 40 คน และครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด จำนวน 40 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS PC⁺ (Statistical Package for Social Personal Computer Plus)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3 ภาพรวมมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูลมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก สำหรับด้านอื่น ๆ มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ ด้านการให้คำปรึกษา ด้านการจัดบริการสนเทศ และด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน เรียงตามลำดับ
2. ปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3 ภาพรวมมีปัญหาในระดับน้อย เรียงลำดับปัญหาดังนี้ คือ ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน ด้านการให้คำปรึกษา และด้านการจัดบริการสนเทศ
3. การปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3 ภาพรวมมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านการเตรียมการก่อนการรักษา ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา และด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟู

สมรรถภาพ มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง สำหรับด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา และด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม มีการปฏิบัติในระดับน้อย

4. ปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3 ภาพรวมมีปัญหาระดับน้อย เรียงลำดับปัญหาดังนี้ คือ ด้านการเตรียม การก่อนการรักษา ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัด รักษา ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม และ ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัด รักษา

Thesis Title	Problem solving of narcotics in private vocational schools Educational Region III
Student	Miss Prodprarn Suwanshoad
Student ID.	39064102
Degree	Master of Industrial Education
Program^{me}	Vocational Administration
Year	2002
Thesis Advisor	Mrs.Pairat Phaknoi
Thesis co-Advisor	Dr.Warapan Noysuwan Dr.Narong Pimsarn

ABSTRACT

The objective of this research was to study problem solving on narcotic in private vocational schools in the educational region 3. The research was conducted in the areas of operation and problems in narcotic prevention. The study population were 40 school guardian heads and 40 teachers who were responsible for narcotic prevention in schools. The data were collected by questionnaire and analyzed by the SPSS/pc⁺ program with percentage, mean and standard deviation. The research findings were :

1. Operation of narcotic prevention in private vocational schools in the educational region 3 as a whole was at moderate level. Considering each aspect, the data survey was conducted in the most level. Whereas other aspects were at moderate levels such as counseling, information service and prevention activities respectively.

2. The problems in operation for narcotic prevention in private vocational schools in the educational region 3 as a whole was at the least level. The problems were put in descending order such as data survey and information finding, Prevention activities, counseling and information services.

3. The operation for helping the addicted students in private vocational schools in the educational region 3 as a whole was at moderate level. Considering each aspect, the preparation before treatment, sending the addicted students for treatment, and helping them being compliance and recovery, the follow-up during treatment, and environment rearrangement were operated at the least levels respectively.

4. Problems in operation for helping the addicted students in private vocational schools in the educational region 3 as a whole was at the least level. They were pat inder such as the preparation before treatment, helping them being compliance and recovery, sending the addicted students for treament, environment rearrangement, aeed the follow-up during the treatment vespically.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์นี้ประสบผลสำเร็จได้ ด้วยความกรุณาของ อาจารย์ไพรัตน์ พักน้อย อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาติดตาม ตรวจสอบ แก้ไขข้อผิดพลาดของวิทยานิพนธ์ และให้กำลังใจต่อผู้วิจัย ทำให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ดร.วราพรธม น้อยสุวรรณ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ให้คำปรึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ คุณสุนันท์ เพชรธมณี คุณสัญญา ผลเกลี้ยง คุณสุเทพ สุภจิตตากร และคุณศิริลักษณ์ เกษประสิทธิ์ ที่สละเวลาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความถูกต้องของภาษาที่ใช้ เพื่อปรับปรุงแบบสอบถาม

ขอขอบพระคุณ คุณแสงเทียน อยู่เถาว์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา และช่วยประมวลผลคอมพิวเตอร์ของแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณจรัส ชัยทิพย์ นักศึกษาปริญญาโท สาขาการบริหารอาชีวศึกษา รุ่นที่ 12 ที่ให้ความกรุณาเอื้อเฟื้อเอกสารงานวิจัย และเอกสารประกอบต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนวิทยานิพนธ์ให้ถูกต้องตามรูปแบบ

ขอบคุณ คุณเจริญ อังศสุวรรณ ที่ช่วยเหลือในการจัดพิมพ์งานวิจัยนี้ และให้กำลังใจต่อผู้วิจัยตลอดมาตั้งแต่เริ่มงานวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่าน ที่ช่วยเหลือให้งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

โปรดปราน สุวรรณโชติ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	III
กิตติกรรมประกาศ	V
สารบัญ	VI
สารบัญตาราง	VIII
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	4
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 สิ่งเสพติด	6
2.2 แนวนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งเสพติด	11
2.3 การแก้ปัญหาสิ่งเสพติดในสถานศึกษา	16
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	34
3.1 ประชากร	34
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	34
3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	36
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	37
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	38
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของ โรงเรียน และข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด	38
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติ ในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด	42

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	58
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	58
5.2 สรุปผลการวิจัย.....	58
5.3 อภิปรายผล.....	63
5.4 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้.....	74
5.5 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	75
บรรณานุกรม.....	76
ภาคผนวก.....	80
ภาคผนวก ก ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์.....	81
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย.....	83
ภาคผนวก ค รายชื่อสถานศึกษาที่เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย.....	95
ภาคผนวก ง แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	98
ประวัติผู้เขียน.....	109

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 แสดงค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูลทั่วไป	38
4.2 แสดงค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน	39
4.3 แสดงค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด	40
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล	42
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดบริการสนเทศ	43
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการให้คำปรึกษา	45
4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน	46
4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติและระดับปัญหา ในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ด้านการป้องกันสิ่งเสพติดโดยจำแนก เป็นรายด้าน	48
4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการเตรียมการ ก่อนการรักษา	49
4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการจัดส่ง นักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา	50
4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการติดตามผล ในช่วงของการบำบัดรักษา	51
4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่ เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการช่วยเหลือ เพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ.....	52

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.13 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม	54
4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติและระดับปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด โดยจำแนกเป็นรายด้าน	56
4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดโดยจำแนกเป็นรายด้าน.....	57

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาสุขภาพจิตจัดเป็นปัญหาร้ายแรง นำมาซึ่งความสูญเสียด้านทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ ภาพปัญหาสุขภาพจิตในปัจจุบัน บ่งชี้ว่าจำนวนของผู้ติดสารเสพติดเพิ่มขึ้นทุกปี จากการศึกษาเกี่ยวกับประมาณการผู้ติดสารเสพติด ของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย (TDRI) ในปี พ.ศ. 2538 พบว่าจำนวนผู้ติดสารเสพติดขั้นต่ำทั้งสิ้นประมาณ 1,500,000 คน (นิพนธ์ บัวพงศกรและคณะ. 2538 : 8) และในจำนวนนี้มีนักเรียน นักศึกษา ติดสารเสพติดถึง 71,666 คน สำหรับจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษา มีอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึงวันละ 135 คน โดยเฉพาะจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษาที่เป็นนักเรียน จากรายงานจำนวนผู้เข้ารับการบำบัดรักษาในกลุ่มนักเรียน ในปี พ.ศ. 2533 – 2538 ของกองบำบัดรักษา สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พบว่าจำนวนนักเรียนที่เข้ารับการบำบัดรักษาเพิ่มสูงขึ้นในทุกปี จากปี พ.ศ. 2533 ที่มีจำนวน 446 คน และได้เพิ่มจำนวนสูงขึ้นถึง 5,817 คน ในปี พ.ศ. 2538 และจากข้อมูลการเข้ารับการบำบัดรักษาของนักเรียนในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ที่เข้ารับการบำบัดรักษา กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับอาชีวศึกษา

นอกจากนี้ ในสภาพปัญหาปัจจุบัน สิ่งเสพติดกำลังแพร่ระบาดอย่างกว้างขวางในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา ได้แก่ ยาบ้า จากรายงานผลการสำรวจสถานการณ์ยาบ้าในสถานศึกษา (ตุลาคม 2538 – กุมภาพันธ์ 2539) ของกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข พบว่านักเรียน นักศึกษา ระดับประถมศึกษาปีที่ 6 จนถึงระดับอุดมศึกษา มีการเสพยาบ้าในทุกระดับการศึกษา อัตราการใช้ยาบ้าสูงสุดเป็นระดับอาชีวศึกษา ร้อยละ 2.40 รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 1.07 ระดับอุดมศึกษา ร้อยละ 0.19 และระดับประถมศึกษา ร้อยละ 0.08 ตามลำดับ (กรมวิชาการ. 2540 : 9)

จากรายงานของสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง ผลการตรวจติดตามการดำเนินงานการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ในเขตการศึกษา 3 พบว่ามีค่อนข้างรุนแรงทั้งตัวยาและตัวคน มีตัวยาเสพติดหลากหลายชนิด ได้แก่ เฮโรอีน กัญชา สารระเหย ยาบ้า เหล้าแห้ง ใบกระท่อม แอล.เอส.ดี กัญชา น้ำ มีผู้เสพติดกระจายอยู่เป็นกลุ่มต่าง ๆ ได้แก่ กลุ่มวัยรุ่นว่างงาน กลุ่มลูกเรือ ประมง กลุ่มเยาวชนไทยมุสลิม กลุ่มแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็ก กลุ่มนักเรียน นักศึกษา กลุ่มหญิงขายบริการ กลุ่มเกษตรกร กลุ่มแรงงานขนส่ง เป็นต้น โดยเฉพาะยาบ้า ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษาที่อาศัยตามหอพักอยู่ห่างไกลจากผู้ปกครอง นิยมใช้ยาบ้าเพื่อความ

เอกสารวิจัยของ สสส สนับสนุน ขณะนี้มีข้อมูลการติดยาบ้า ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เช่นที่จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช เป็นต้น และพบว่านักเรียน นักศึกษามีแนวโน้มการใช้สารเสพติดหลายชนิดมากขึ้น ที่มักจะพบได้แก่ บุหรี่ กัญชา ยากระตุ้นประสาท และสารระเหย (ศึกษาธิการ.ม.ป.ป.) ซึ่งความร้ายแรงของปัญหาสังเสพติดนี้ กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการกำหนดกรอบนโยบายในการป้องกันสารเสพติดสำหรับแผนพัฒนา ระยะที่ 8 (พ.ศ.2540 – 2544) เป็นแผนหลัก 5 ปี ข้อหนึ่งมีว่า “ให้สถานศึกษาทุกแห่งถือว่า การป้องกัน และการแก้ไข ปัญหาการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา เป็นภาระหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของสถาน ศึกษา ทั้งนี้ให้รวมถึงภาระหน้าที่ในการช่วยเหลือ ดูแลนักเรียนนักศึกษาที่ติดสารเสพติดด้วย” (ศึกษาธิการ. 2540 : 11)

ดังนั้นภาระหน้าที่ของสถานศึกษาในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดต้องประกอบไปด้วย การ ป้องกันไม่ให้นักเรียน นักศึกษา หันมาใช้สิ่งเสพติด รวมไปถึงการช่วยเหลือ ดูแลแก่ผู้ที่ติดสาร เสพติดไปแล้ว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการปฏิบัติงาน และปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 เนื่องจากเป็นเขตที่มีโรงเรียน จำนวนมาก และมีสภาพการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติดค่อนข้างรุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สภาพ สังคมในปัจจุบัน การที่ผู้ปกครองจะให้บุตรหลานของตนได้รับการศึกษา มักจะเลือกโรงเรียนของ รัฐบาลเป็นอันดับแรก อาจจะด้วยเหตุผลในเรื่องค่าใช้จ่าย ความน่าเชื่อถือทางด้านวิชาการ สำหรับโรงเรียนเอกชน สิ่งที่จะเสริมให้เกิดการยอมรับในหมู่ผู้ปกครองได้ก็คือ ความมีระเบียบวินัย ความประพฤติที่เรียบร้อยของนักเรียน และอีกประการที่สำคัญคือ แนวทางการแก้ไขปัญหาสิ่งเสพ ติดอย่างเป็นระบบ จะสามารถสร้างความเชื่อถือในหมู่ผู้ปกครองได้ว่า การที่บุตรหลานเรียนใน โรงเรียนเอกชนจะสามารถปลอดภัยจากสิ่งเสพติดก็จะเป็นการสร้างภาพพจน์ที่ดีแก่ โรงเรียนเอก ขนเอง การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาการปฏิบัติงาน และอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียน โดยศึกษาจากครูที่รับผิดชอบงานแก้ปัญหาสิ่งเสพติด เพื่อนำผลวิจัยส่วนหนึ่งไปเป็น แนวทาง การปฏิบัติงานในการแก้ไขปัญหาสิ่งเสพติดในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ให้มีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น จึงกำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขต การศึกษา 3
2. เพื่อศึกษาปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษาในเขตการศึกษา 3

1.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดในสถานศึกษา ซึ่งยึดตามกรอบนโยบายข้อหนึ่งของกระทรวงศึกษาธิการที่ว่า “ให้สถานศึกษาทุกแห่งถือว่า การป้องกันและแก้ไขปัญหาการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียน นักศึกษาเป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งของสถานศึกษา ทั้งนี้ให้รวมถึงภาระหน้าที่ในการช่วยเหลือดูแลนักเรียน นักศึกษาที่ติดสารเสพติดด้วย” ซึ่งการดำเนินงานของสถานศึกษาแยกเป็น 2 ด้านคือ

1. การป้องกันสิ่งเสพติด เป็นการดำเนินงาน เพื่อสกัดกั้นการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติดในสถานศึกษา กระทำได้โดย

1.1 การสำรวจและศึกษาข้อมูล เป็นการสำรวจ แนวโน้มการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียน นักศึกษา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนในการป้องกันและแก้ปัญหา

1.2 การจัดบริการสารสนเทศ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด เช่น การจัดนิทรรศการ การฉายวิดีโอทัศน์ การใช้แผ่นพับ แผ่นปลิว

1.3 การให้คำปรึกษา จัดให้มีการให้คำปรึกษาหรือการฝึกให้นักเรียน นักศึกษารู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ แทนการหันไปใช้สิ่งเสพติดในการแก้ปัญหาให้ตนเอง

1.4 การจัดกิจกรรมป้องกัน สถานศึกษาจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในคาบเรียน และนอกห้องเรียนเพื่อให้นักเรียน นักศึกษารู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

2. การช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด เป็นการดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษา ในการบำบัดรักษาเพื่อไม่ให้กลับไปเสพสิ่งเสพติดซ้ำอีก กระทำได้โดย

2.1 การเตรียมการก่อนการรักษา เป็นการที่สถานศึกษาให้ความช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาให้เกิดความพร้อมที่จะเข้ารับการบำบัดรักษา

2.2 การจัดส่งนักเรียน นักศึกษาเข้ารับการบำบัด สถานศึกษาทำหน้าที่ประสานงานกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดส่งนักเรียน นักศึกษาเข้ารับการบำบัดรักษา

2.3 การติดตามผลในช่วงของการรักษา สถานศึกษาทำหน้าที่ในการติดตามนักเรียน นักศึกษาเพื่อดูผลความก้าวหน้าของการบำบัดรักษา

2.4 การช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ สถานศึกษาทำหน้าที่ในการช่วยเหลือและจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียน นักศึกษา ที่กลับมาเรียนหลังจากการบำบัดรักษา

2.5 การจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม สถานศึกษาดำเนินการช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาที่หายจากการติดยาแล้ว โดยการจัดสภาพแวดล้อมใหม่เพื่อให้ห่างไกลจากสภาพแวดล้อมเดิมที่ทำให้เกิดการเสพยา

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาการปฏิบัติในการแก้ปัญหา และปัญหาในการปฏิบัติ ในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3 ได้แก่จังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช สงขลา และพัทลุง

1.5 คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

สิ่งเสพติด หมายถึง สารเสพติดให้โทษที่พบว่า นักเรียน นักศึกษาในสถานศึกษาใช้ เสพอยู่เสมอ ได้แก่ บุหรี่ เหล้า ใบกระท่อม กัญชาฝิ่น สารระเหย ยาบ้า และเฮโรอีน

การปฏิบัติในการแก้ปัญหาส่งเสพติด เป็นการปฏิบัติงานของสถานศึกษาเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติดในสถานศึกษา และช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดไปแล้วให้หายจากอาการติดสิ่งเสพติด ได้แก่

1. การป้องกันสิ่งเสพติดในสถานศึกษา เป็นการดำเนินงาน เพื่อสกัดกั้นการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติดในสถานศึกษา กระทำได้โดย

1.1 การสำรวจและศึกษาข้อมูล เป็นการสำรวจแนวโน้มการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียน นักศึกษา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการวางแผนในการป้องกันและแก้ปัญหา

1.2 การจัดการบริการสนเทศ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดเช่น การจัดนิทรรศการ การฉายวิดีโอ การใช้แผ่นพับ แผ่นปลิว

1.3 การให้คำปรึกษา จัดให้มีการให้คำปรึกษาหรือการฝึกให้นักเรียน นักศึกษารู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ แทนการหันไปใช้สิ่งเสพติดในการแก้ปัญหาให้ตนเอง

1.4 การจัดกิจกรรมป้องกัน สถานศึกษาจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งในคาบเรียน และนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียน นักศึกษารู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

2. การช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด เป็นการดำเนินงานเพื่อช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษา ในการบำบัดรักษาเพื่อไม่ให้กลับไปเสพสิ่งเสพติดซ้ำอีก กระทำได้โดย

2.1 การเตรียมการก่อนการรักษา เป็นการที่สถานศึกษาให้ความช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาให้เกิดความพร้อมที่จะเข้ารับการบำบัดรักษา

2.2 การจัดส่งนักเรียน นักศึกษาเข้ารับการบำบัด สถานศึกษาทำหน้าที่ประสานงานกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดส่งนักเรียน นักศึกษาเข้ารับการบำบัดรักษา

2.3 การติดตามผลในช่วงของการรักษา สถานศึกษาทำหน้าที่ในการติดตามนักเรียน นักศึกษาเพื่อดูผลความก้าวหน้าของการบำบัดรักษา

2.4 การช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ สถานศึกษาทำหน้าที่ในการช่วยเหลือและจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียน นักศึกษาที่กลับมาเรียนหลังจากการบำบัดรักษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใดได้ไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 การจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม สถานศึกษาดำเนินการช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาที่หายจากการติดยาแล้ว โดยการจัดสภาพแวดล้อมใหม่เพื่อให้ห่างไกลจากสภาพแวดล้อม เดิมที่ทำให้เกิดการเสพยา

ปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด หมายถึง ความขัดข้องที่เกิดขึ้นจาก การปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ซึ่งมีผลให้การดำเนินงานไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

หัวหน้างานฝ่ายปกครอง หมายถึง ครูที่มีตำแหน่งหัวหน้าฝ่าย ซึ่งดูแลนักเรียนใน เรื่องความประพฤติ และความมีระเบียบวินัย

ครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด หมายถึง ครูที่ทำหน้าที่ในการจัด กิจกรรมป้องกันและช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด

โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตการศึกษา 3 หมายถึง โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนใน ระดับ ปวช. และ ปวส. หลักสูตรที่ได้รับการอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการ ที่ตั้งอยู่ในเขต จังหวัด ชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช สงขลา และพัทลุง

บทที่ 2

วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ในส่วนของการปฏิบัติงานในการป้องกันสิ่งเสพติด และช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด จึงได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 สิ่งเสพติด

2.1.1 ความหมายของสิ่งเสพติด

2.1.2 ประเภทของสิ่งเสพติด

2.1.3 สาเหตุของการใช้สิ่งเสพติด

2.1.4 ลักษณะทั่วไปของนักเรียนที่อยู่ในข่ายน่าสงสัยว่าติดสิ่งเสพติด

2.2 แนวนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหสิ่งเสพติด

2.2.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

2.2.2 ทิศทางการป้องกันและแก้ไขปัญหสิ่งเสพติดสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

2.2.3 กรอบนโยบายด้านการป้องกันสิ่งเสพติดในสถานศึกษา

2.2.4 แนวทางดำเนินการป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษา

2.2.5 แนวทางปฏิบัติสำหรับนักเรียนผู้ใช้สารเสพติด

2.3 การแก้ปัญหสิ่งเสพติดในสถานศึกษา

2.3.1 การป้องกันสิ่งเสพติดในสถานศึกษา

2.3.2 การช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด

2.1 สิ่งเสพติด

2.1.1 ความหมายของสิ่งเสพติด

สิ่งเสพติด (Drug Addiction) ตามความหมายขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization หรือ WHO) ได้ให้คำจำกัดความของสิ่งเสพติดไว้ว่า “สิ่งเสพติด หมายถึง สิ่งที่เป็นพิษเข้าไปแล้วเกิดความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจต่อไป โดยไม่สามารถหยุดเสพได้ และจะต้องเสพเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นอันตรายต่อร่างกายและจิตใจในภายหลัง” สิ่งเสพติดทั้งหลายมีลักษณะพิเศษร่วมกันอยู่ 4 ประการคือ

1) ผู้เสพมีความปรารถนา หรือความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะต้องเพิ่มสิ่งเสพติด

นั้นต่อไปอีก
เอกสารนี้เป็นงานวิจัยที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2) ผู้เสพมีความโน้มเอียงที่จะต้องเพิ่มปริมาณของสิ่งเสพติดให้สูงขึ้นทุกขณะ
- 3) ถ้าถึงเวลาไม่ได้เสพ จะทำให้ผู้เสพเกิดอาการอยากยา หรือขาดยา โดยแสดงออกมาในลักษณะอาการต่างๆ เช่น หาว อาเจียน น้ำมูก น้ำตาไหล คลุ้มคลั่ง ขาดสติ โมโห ฉุนเฉียว เป็นต้น
- 4) สิ่งที่เสพนั่นจะทำลายสุขภาพของผู้เสพทั้งทางร่างกายและจิตใจ (ไพฑูรย์ พลเสนและคณะ. 2530 : 40)

ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตราที่ 4 ยาเสพติดให้โทษ หมายความว่า สารเคมี หรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกาย ไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อยๆ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง กับให้รวมตลอดถึงสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาแต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับ ตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่

2.1.2 ประเภทของสิ่งเสพติด

สิ่งเสพติดให้โทษมีมากมายหลายชนิด รวมทั้งสิ้นกว่า 116 ชนิด บางชนิดได้จากธรรมชาติ เช่น พืชต่าง ๆ บางชนิดได้จากสารสังเคราะห์ซึ่งผลิตจากกรรมวิธีทางเคมี การแบ่งประเภทของสิ่งเสพติดแบ่งได้หลายวิธีเช่น การแบ่งประเภทตามกฎหมายตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ 2522 มาตรา 7 ยาเสพติดให้โทษแบ่งเป็น 5 ประเภท คือ

- 1) ประเภท 1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน (Heroin)
- 2) ประเภท 2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป เช่น มอร์ฟีน (Morphine) โคคาอิน (cocaine) โคเดอีน(Codeine) ผื่นยา (Medicinal Opium)
- 3) ประเภท 3 ยาเสพติดให้โทษที่มียาเสพติดให้โทษประเภท 2 เป็นส่วนผสมอยู่ด้วยตามที่ได้ขึ้นทะเบียนตำรับไว้ตามมาตรา 43 เช่น ยาแก้ไอผสมโคเดอีน (Codeine Cough Syrub)
- 4) ประเภท 4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท 1 หรือประเภท 2 เช่น อาเซติกแอนไฮไดรด์ (Acetic Anhydride) อาเซทิลคลอไรด์ (Acetyl Chloride)
- 5) ประเภท 5 ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท 1 ถึงประเภท 4 เช่น กัญชา พืชกระท่อม

ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีประกาศระบุชื่อยาเสพติดให้โทษตามมาตรา 8 (1)

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ คำว่า ผื่นยา (Medicinal Opium) หมายถึง ผื่นที่ได้ผ่านกรรมวิธีปรุงแต่ง โดยมีความมุ่งหมายเพื่อใช้ในทางยา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจุบันนี้เนื่องจากการแพร่ระบาดของยาบ้าที่มีมาก เพื่อให้นโยบายการปราบปรามยาบ้าได้ผลยิ่งขึ้น กระทรวงสาธารณสุขได้กำหนดให้เพิ่มมาตรการควบคุมทางกฎหมาย โดยเพิกถอนยาในกลุ่มยาบ้า จากเดิมซึ่งจัดเป็นวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 1 หรือ ประเภท 2 ไปประกาศควบคุมเป็นยาเสพติดให้โทษ ในประเภท 1 เป็นผลให้บทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาในกลุ่มยาบ้าเพิ่มสูงเท่ากับเฮโรอีน ในการนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขได้ลงนามในประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ. 2539) เรื่อง ระบุชื่อและประเภทสารเสพติดให้โทษ ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว เมื่อวันที่ 23 กรกฎาคม 2539 และประกาศฉบับนี้มีผลบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด 60 วัน นับแต่วันถัดจากประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

นอกจากนี้แล้วถ้าแบ่งประเภทสารเสพติด ตามคำจำกัดความขององค์การอนามัยโลก แบ่งออกได้ 9 ประเภท ได้แก่

- 1) แอลกอฮอล์ ได้แก่ เครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ด้วยทุกชนิด
- 2) แอมเฟตามีน ได้แก่ ยาม้า (ปัจจุบันเรียกว่า ยาบ้า) ยาขยัน
- 3) บาร์บิทูเรต ได้แก่ พวกรับบาร์บิทูเรต ทั้งชนิดออกฤทธิ์เร็วและช้า นอกจากนี้ยังรวมถึงยากล่อมประสาทต่าง ๆ ด้วย
- 4) กัญชา
- 5) โคคาอีน
- 6) ยาหลอนประสาท ได้แก่ แอลเอสดี และ ดีเอ็มที
- 7) พวกรกเทศ ในประเทศไทย ได้แก่ พิษกระท่อม
- 8) พวกรฝิ่นและอนุพันธ์ต่าง ๆ เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน รวมถึงสารสังเคราะห์ เช่น

เมทาโดน เพทิดีน

- 9) สารระเหย ได้แก่ เบนซิน ทินเนอร์ อะซีโตน อีเทอร์

จากรายงานผลการประชุมของหน่วยงานพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ณ ปีนัง ประเทศมาเลเซีย เมื่อระหว่างวันที่ 5 – 12 ธันวาคม 2520 ได้ลงความเห็นว่ายาสเสพติด (Drug) นั้นหมายรวมถึง เหล้า บุหรี่ และสิ่งต่าง ๆ ที่ผิดกฎหมาย (กรมสามัญศึกษา. 2520 : 20)

2.1.3 สาเหตุของการใช้สิ่งเสพติด

สาเหตุจากตนเอง ได้แก่

- 1) การไม่มีความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง เกี่ยวกับเรื่องของสิ่งเสพติด จึงทำให้เกิดการใช้สิ่งเสพติดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่น การใช้ยาลดความอ้วนที่มีส่วนผสมของแอมเฟตามีน (ยาบ้า) หรือเพื่อให้ทำงานได้ทนและนานยิ่งขึ้น ในกลุ่มของนักเรียน นักศึกษาที่ยังอยู่ในวัยรุ่น

สาเหตุสำคัญที่ใช้สิ่งเสพติดคือ ความอยากลอง เพื่อนชวน หรือบางครั้งอาจเห็นจากโฆษณาทำ

ให้อยากรู้ว่าสิ่งเสติดนั้นเมื่อเสกแล้วเป็นอย่างไร ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) การมีปัญหาทางครอบครัว เกิดจากบุคคลในครอบครัว เช่น ญาติผู้ใหญ่ ผู้ปกครอง หรือแม้กระทั่งบิดา มารดาไม่สามารถให้ความอบอุ่นและดูแลเอาใจใส่ได้ทั่วถึง มีการทะเลาะกัน อยู่เสมอ จึงทำให้หาทางออกด้วยการพึ่งสิ่งเสพติด (ปปส. 2525 : 12) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีวรรณ เจริญวัฒน์ชัย (2539) เรื่องบทบาทของครอบครัวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาคติยาเสพติดในเด็กและเยาวชน พบว่าผู้ติดยาเสพติดเป็นกลุ่มของเด็กและเยาวชนที่มีอายุระหว่าง 15 – 18 ปี มีการศึกษาต่ำ ภูมิหลังของครอบครัว ส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่กับบิดามารดา แต่เป็นครอบครัวที่มีปัญหา คือ บิดามารดาไม่เข้าใจในการอบรมเลี้ยงดูบุตร และไม่ได้ให้เวลาและความสนใจ แก่บุตรเท่าที่ควร มีสมาชิกในครอบครัวที่เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีโดยใช้ยาเสพติดอยู่ก่อน ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นพี่ชาย รองลงไปเป็นบิดา โดยเสพเฮโรอีนเป็นส่วนใหญ่ รองลงไปเป็นสารระเหย กัญชา

3) การมีค่านิยมที่ไม่ถูกต้อง เช่น มีค่านิยมว่าการสูบบุหรี่ แสดงถึงความเป็นผู้ใหญ่ เป็นสิ่งที่ช่วยให้เข้าสังคมได้ง่าย

4) การไม่รู้จักรู้ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ การที่วัยรุ่นมีเวลาว่างมาก จึงใช้สิ่งเสพติด เพื่อแก้เหงา หรือเพิ่มรสชาติให้ชีวิต แทนที่จะใช้เวลาในการอ่านหนังสือ เล่นกีฬา ฟังดนตรี ทำงานอดิเรก

สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมนับว่ามีความสำคัญมากที่จะชักนำหรือสร้างเงื่อนไขให้คนมีปัญหาเพิ่มขึ้นหรือลดลง ในสังคมปัจจุบันความแออัดในที่อยู่อาศัย การคมนาคม การแข่งขันในการทำงานการนำเสนอของสื่อมวลชนในรูปแบบต่างๆทำให้คนเกิดความต้องการ และความเครียดทั้งทางร่างกายและจิตใจมากยิ่งขึ้น ปัญหาเหล่านี้ผลักดันให้มีการใช้สิ่งเสพติด เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา โดยการทำให้มีเม้าหรือช่วยให้เกิดการลืมชั่วขณะ หรือใช้สิ่งเสพติดเพื่อ ช่วยให้ทำงานได้ทน แข่งกับเวลา (กรมวิชาการ. 2540 : 47) โดยเฉพาะในเรื่องนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ผจงจิต อินทสุวรรณ และคณะ (2539) เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชน พบว่า สื่อมวลชนที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อการเสพเฮโรอีน/สารระเหย คือ ภาพยนตร์ (สูงเด่นชัดมาก) อันดับถัดลงมา คือ โทรทัศน์ ส่วนสื่อบุคคลที่มีอิทธิพลสูงสุดคือ เพื่อน ถัดลงมาคือเพื่อนสนิท

สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (2542) ทำการวิจัยเรื่อง การสำรวจเพื่อประมาณการจำนวนนักเรียน/นักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนกรกฎาคม ถึง สิงหาคม 2542 พบว่า สาเหตุที่กลุ่มนักเรียน/นักศึกษาเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด เกิดจากหลายปัจจัยด้วยกัน คือ ปัจจัยภายในจากตัวนักเรียน ความอยากรู้อยากลอง ความเข้าใจว่าการเสพเพียงไม่กี่ครั้งไม่สามารถทำให้ติดได้ ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะถ้าอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสพยา ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ และสังคม ภาวะครอบครัวแตกแยก ไม่ได้รับการเอาใจใส่จากครอบครัวเท่าที่ควร บางรายต้องทำงานพร้อมกับเรียนจึงต้องพึ่งยาเสพติดเพื่อให้สามารถทำงานได้ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะการอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีการเสพยาเสพติดกันมาก ทำให้มองเห็นพฤติกรรมการเสพยาเสพติด เป็นเรื่องปกติธรรมดา

ไม่ว่าการณ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศุภานัฐ เพื่อกอง (2541) วิจัยเรื่อง การศึกษารายกรณีนักเรียนติดยาเสพติด ในสถานบำบัด และฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด โรงพยาบาลค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จังหวัด พิษณุโลก พบว่า สาเหตุที่นักเรียนติดยา (ยาบ้า) แยกเป็นสาเหตุได้ดังนี้

1. สาเหตุจากการเลี้ยงดูของครอบครัว เนื่องจากครอบครัวและการเลี้ยงดูหลาย ๆ รูปแบบเป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กมีโอกาสที่จะไปเสพยาเสพติดได้ เช่น การเลี้ยงดูแบบตามใจมากเกินไป ทำให้ลูกช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เชื้อคนง่าย ถูกหลอกลวงไปในทางที่ผิดได้ง่าย หรือการเลี้ยงดูแบบ ปลอ่ยปละละเลย ซึ่งจะทำให้เด็กรู้สึกว่า วุ่น ว้าเหว่ ขาดความมั่นคงทางอารมณ์ ไม่มีตัวอย่างของ บิดามารดาให้เลียนแบบ ทำให้โอกาสที่จะคล้อยตามเพื่อนฝูงไปใช้ยาเสพติดมีมาก

2. สาเหตุจากลักษณะส่วนตัวและบุคลิกภาพของนักเรียนเอง โดยปัญหาที่พบเป็น ปัญหาเกี่ยวกับบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสม คือ อ่อนแอ ต้องพึ่งพาผู้อื่น ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจ ก้าว รั่ว ต่อต้านสังคม

3. สาเหตุจากเพื่อนและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากนักเรียนอยู่ใกล้ชิดหรืออยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ ติดยา จึงถูกแนะนำชักชวนจากเพื่อนหรือผู้ใกล้ชิด และด้วยความอยากรู้อยากเห็น และอยากลอง จึงถูกหลอกล่อให้หลงเชื่อ เห็นเพื่อนทำก็ทำตามเพื่อนเพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้ และความสุขเพลิดเพลิน ที่ได้รับหลังการเสพ

กล่าวได้ว่านักเรียนระดับอาชีวศึกษา ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นอายุ 15 – 20 ปี เป็นวัยที่มีความ เปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม จึงเกิดปัญหาในการปรับตัวประกอบ กับทัศนคติของบุคคลทั่วไป และสื่อมวลชนในด้านลบบางประการที่มองนักเรียนระดับอาชีว ศึกษาว่า เป็นพวกที่รักพวกพ้องในทางที่ผิด มีพฤติกรรมก้าวร้าว แต่งกายไม่เหมาะสม มีผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ยังเป็นการตอกย้ำจุดอ่อน ทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ มองตนเอง ไม่มีคุณค่า และในสภาพแวดล้อมที่เป็นกลุ่มเพื่อนบางกลุ่มที่มีความเชื่อผิด ๆ เช่น สารเสพติดทุก ชนิดลองแล้วไม่ติด ถ้าใครไม่กล้าลองคือคนที่ไม่เป็นลูกผู้ชาย สารเสพติดจึงแพร่ระบาดเข้ามาใน สถานศึกษาทั้ง สุรา ยาบ้า กัญชา ยาหล่อมประสาทไปจนถึงเฮโรอีน

2.1.4 ลักษณะทั่วไปของนักเรียนที่อยู่ในข่ายน่าสงสัยว่าติดสิ่งเสพติด

- 1) ด้านสุขภาพ จะมีสุขภาพทรุดโทรม ผอม ซูบซีด
- 2) ลักษณะทางกาย มีน้ำมูก น้ำตาไหล หาวนอน เหงื่อออกมาก ม่านตาขยายหรือ หรี (แล้วแต่ประเภทของสิ่งเสพติด) สวมแว่นดำ ปากแห้ง ริมฝีปากเขียวคล้ำ แต่งกายสกปรก ไม่ ชอบอาบน้ำ สำหรับผู้ติดยาเฮโรอีนจะชอบใส่เสื้อแขนยาวเพื่อปกปิดรอยฉีดยา
- 3) ด้านการเรียน เบื่อหน่ายการเรียน เรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง ขาดเรียนหรือหนีเรียน บ่อย ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่ทำการบ้าน ฯลฯ
- 4) ด้านอารมณ์ อารมณ์ไม่คงที่ โมโหง่ายหรือไม่ยินดียินร้าย
- 5) ด้านสังคม ชอบปลีกตัวจากเพื่อนในชั้นทั่ว ๆ ไปแต่จะจับกลุ่มคบกับเพื่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารประกอบการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑๑ ไม่ควรเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6) ด้านเศรษฐกิจ ใช้เงินเปลืองโดยไม่มีวัตถุประสงค์ใช้เพิ่มขึ้น และยิ่งกว่านั้นเครื่องใช้ที่มีจะร่อยหรอลงไป เพราะมีการขายเพื่อเอาเงินไปซื้อสิ่งเสพติด (กรมวิชาการ. 2540 : 56)

2.2 แนวนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหาล้างเสฟติด

สำหรับในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 พ.ศ.2540-2544 ได้บรรจุเรื่องของการแก้ไขปัญหาล้างเสฟติดไว้ในส่วนของมาตรการพัฒนาความมั่นคงทางสังคมดังนี้

1. ส่งเสริมการป้องกันและแก้ไขปัญหาล้างเสฟติดในกลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของกลุ่มเป้าหมาย และให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับกลุ่มเด็กและเยาวชนทั้งในและนอกโรงเรียน

2. ใช้สื่อสาธารณะทุกรูปแบบในการเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจกับประชาชนในการร่วมป้องกันและแก้ไขปัญหาล้างเสฟติด ยาเสพติด อุบัติภัย การทารุณกรรมเด็กและสตรีและปัญหาสังคมอื่น ๆ

2.2.1 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พุทธศักราช 2525 หมวด 2 เรื่องลักษณะและการจัดตั้งโรงเรียน มาตรา 15 โรงเรียนมี 3 ลักษณะ ดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2537 : 3)

(1) โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการและจัดเป็นรูปแบบการศึกษาในระบบโรงเรียน

(2) โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการและจัดเป็นรูปแบบการศึกษานอกระบบโรงเรียน

(3) โรงเรียนที่จัดการให้การศึกษาแก่นักเรียนที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา หรือจิตใจ ที่จัดเป็นรูปแบบการศึกษาพิเศษ หรือโรงเรียนที่จัดให้การศึกษาแก่นักเรียนผู้ยากไร้หรือผู้ที่เสียเปรียบทางการศึกษาในลักษณะต่าง ๆ ที่จัดเป็นรูปแบบการศึกษาสงเคราะห์

สำหรับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ที่จัดการศึกษาตามมาตรา 15 (1) จะเปิดสอน 2 ระดับ คือ ระดับมัธยมศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับอุดมศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โรงเรียนที่จัดการศึกษา ตามมาตรา 15 (2) ประเภทอาชีวศึกษา ได้แก่ โรงเรียนที่สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ให้การศึกษาเกี่ยวกับวิชาชีพในสาขาต่าง ๆ หน่วยงานที่รับผิดชอบ กำกับดูแลโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา คือ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นหน่วยงานเทียบเท่าระดับกรม ในกระทรวงศึกษาธิการ ดังนั้นการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จึงต้องสอดคล้องกับแนวนโยบายของกระทรวงศึกษา ดังเช่นนโยบาย หรือการปฏิบัติ เพื่อแก้ไขปัญหาล้างเสฟติด ต้องดำเนินงานให้สอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ

เอกสารแนบท้ายที่ส่งมาเพื่อใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เมื่อผู้เขียนได้เห็นใบใช้ประโยชน์ในการค้า ไม่ควรนำเอกสารแนบท้ายนี้ไปใช้ซ้ำอีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 ทิศทางการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ของสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

ในส่วนของสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดสำนักนายกรัฐมนตรี ได้กำหนดแนวคิดและทิศทางการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และทิศทางการบริหารจัดการ สำหรับการดำเนินงานในแผน 8 (พ.ศ. 2540-2544) โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสถานศึกษาดังนี้

1. เสริมสร้างศักยภาพให้สถาบันการศึกษาทุกแห่ง มีกิจกรรมในการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ชัดเจนและต่อเนื่อง โดยเฉพาะกิจกรรมทางการป้องกันยาเสพติด

2. สร้างความแข็งแกร่งและความต่อเนื่องในการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด ในสถานศึกษา ด้วยการใช้รูปแบบผสมผสานการดำเนินงาน และผสมความร่วมมือของบุคลากร ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ทั้งนี้ เน้นการพัฒนากระบวนการ หลักสูตร ผู้สอน และวิธีการเรียนการสอน เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด โดย

2.1 ใช้รูปแบบการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ที่ผสมผสานการดำเนินงาน ระหว่างมาตรการป้องกันยาเสพติด มาตรการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด และมาตรการปราบปรามยาเสพติด โดยประสานความร่วมมือกับองค์กรภายนอกสถาบันทางการศึกษา ในเรื่องของการปราบปรามยาเสพติด

2.2 พัฒนาให้มีหลักสูตรเฉพาะ ในเรื่องของยาเสพติดโดยครอบคลุมถึงกิจกรรม เสริมทักษะชีวิต และการจัดตั้งกลุ่มองค์กรเยาวชนเพื่อรณรงค์ป้องกันยาเสพติด ทั้งนี้หากเป็นไปได้ให้มีการกำหนดหลักสูตรดังกล่าวเป็นหลักสูตรภาคบังคับ

2.3 พัฒนาการเรียนการสอน ให้เสริมสร้างกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิด และกระบวนการตัดสินใจ ตลอดจนสร้างเจตคติต่อต้านยาเสพติด สิ่งเสพติดและสิ่งมีนเมาต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการพัฒนาทางศีลธรรมและจริยธรรม

2.4 ให้ความสำคัญกับครู โดยพัฒนาความรู้ ความสามารถ และทักษะให้กับครู เพื่อเป็นบุคลากรหลักในสถาบันการศึกษา ที่จะรับผิดชอบการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด และให้คำปรึกษากับนักเรียนและผู้ปกครอง

2.5 พัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม โดยนำเทคนิคการผลิตสื่อทางการตลาดมาประยุกต์

สำหรับกระทรวงศึกษาธิการนั้น นโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในกลุ่มเยาวชนทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา สำหรับแผนพัฒนาในระยะที่ 8 ยังคงอาศัยยุทธศาสตร์การลดอุปสงค์ เช่นเดียวกับการดำเนินงานในแผนระยะที่ 7 แต่เน้นในประเด็นของการพัฒนาคุณภาพ กระบวนการดำเนินงาน และการให้ประชาชนมีส่วนร่วมมากขึ้น

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ได้ให้นโยบายในการดำเนินงานป้องกันยาเสพติด เป็นกรอบในการปฏิบัติไว้ 4 ประการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ทุกหน่วยงานในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ต้องดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหาระบาดในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการอย่างจริงจัง โดยให้มีแนวร่วมในการปฏิบัติงานจากประชาชนด้วย

2. สื่อที่กระทรวงศึกษาธิการผลิตใช้ในงานป้องกันสารเสพติด จะต้องมีความเหมาะสมกับเยาวชน โดยเน้นให้น่าสนใจ น่าหยิบ น่าอ่าน ได้เนื้อหาสาระและไม่ยาวยืดเยื้อเกินไป

3. ทุกหน่วยงานจะต้องมีโครงการป้องกันสารเสพติดที่ชัดเจน เพื่อให้รัฐบาลสามารถยอมรับและสนับสนุนงบประมาณตามความจำเป็นของโครงการ

4. โครงการใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยทำมาก่อน ให้ทุกหน่วยงานพิจารณากำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ชัดเจน และทำการทดลองเพื่อการศึกษาผลกระทบก่อนทำการขยายผล

2.2.3 กรอบนโยบายด้านการป้องกันสิ่งเสพติดในสถานศึกษา

คณะกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหาระบาดในสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เห็นชอบให้กำหนดกรอบนโยบายด้านการป้องกันสารเสพติด สำหรับแผนพัฒนาระยะที่ 8 ภายใต้เงื่อนไขของข้อจำกัดด้านงบประมาณ และบุคลากรดังต่อไปนี้

1. ให้สถานศึกษาทุกแห่งถือว่าการป้องกันและแก้ไขปัญหาระบาดในสถานศึกษา ในกลุ่มนักเรียน นักศึกษา เป็นภาระหน้าที่ที่สำคัญประการหนึ่งของสถานศึกษา ทั้งนี้ให้รวมถึงภาระหน้าที่ในการช่วยเหลือดูแลนักเรียน นักศึกษาที่ติดสารเสพติดด้วย

2. ให้ดำเนินการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนครบวงจร นับตั้งแต่การพัฒนาหลักสูตร สื่อ วิธีการสอน และกิจกรรมของสถานศึกษา เน้นการฝึกทักษะชีวิตที่จำเป็นสำหรับเยาวชนเพื่อผลทางการพัฒนาบุคลิกภาพ และการตัดสินใจเลือกพฤติกรรม

3. สนับสนุนให้สถานศึกษาทุกสังกัด จัดกิจกรรมส่งเสริมการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬา ตลอดจนกิจกรรมทางเลือกอื่น ๆ เน้นการให้เด็ก เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างไปในทางสร้างสรรค์ และเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพอนามัย เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์ และความสามัคคีในหมู่คณะ

4. ส่งเสริมให้สถานศึกษาปรับปรุงสภาพแวดล้อม และบรรยากาศของสถานศึกษา ให้เยาวชนในสถานศึกษามีพัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างเต็มที่

5. ให้มีการพัฒนาระบบบริหารและจัดการ ตลอดจนการสนับสนุนทางวิชาการ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาระบาดในสถานศึกษา เน้นการทำงานในระบบเครือข่าย

แนวนโยบายที่กล่าวมาข้างต้น ในการประชุมการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาระบาดในสถานศึกษา เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2544 โดยสำนักงานกิจการพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการได้เสนอนโยบายในการป้องกันสารเสพติดในโรงเรียนให้สถานศึกษา และหน่วยงานในสังกัดถือปฏิบัติ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. สถานศึกษาต้องกำหนดให้ครู อาจารย์ รับผิดชอบและดูแลนักเรียน นักศึกษาอย่างใกล้ชิด โดยกำหนดสัดส่วนที่เหมาะสมระหว่างครู อาจารย์ ต่อจำนวนนักเรียน นักศึกษา และครอบครัวของนักเรียน นักศึกษา

2. สถานศึกษาต้องประสานงานและขอความร่วมมือ ผู้ปกครอง ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สมาคมวิชาชีพ ตำรวจและทหาร ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาสารเสพติด ในรูปแบบคณะกรรมการประจำสถานศึกษา

3. หน่วยงานทางการศึกษาและสถานศึกษา ต้องถือว่างานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดมีความสำคัญอย่างยิ่ง และต้องกำหนดไว้ในแผนงานและกิจกรรมตลอดทั้งปี รวมทั้งต้องให้ความรู้ ความเข้าใจ ถึงโทษและพิษภัยของสารเสพติดกับนักเรียน นักศึกษาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ

4. ให้สถานศึกษาถือว่านักเรียน นักศึกษา ที่ติดยาเสพติดเป็นเสมือนผู้ป่วย จะต้องไม่ได้ออกต้องให้ความช่วยเหลือ ดูแลและส่งไปบำบัดรักษา กรณีที่นักเรียน นักศึกษาที่ได้รับการบำบัดรักษาแล้ว หากมีความประสงค์ไม่กลับมาเรียนในสถานศึกษาเดิม ให้สถานศึกษาจัดหาสถานศึกษาใหม่ให้ โดยสถานศึกษาใหม่ต้องร่วมมือรับนักเรียน นักศึกษาและไม่ทอดทิ้งนักเรียน นักศึกษาเหล่านี้

5. ผู้บริหารสถานศึกษา ครู อาจารย์ทุกคน ต้องมีส่วนร่วมและรับผิดชอบในการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างใกล้ชิด และต่อเนื่อง โดยมีเป้าหมายให้ลดจำนวนผู้ติดยาเสพติดในสถานศึกษา และให้ปลอดยาเสพติดภายในปีการศึกษา 2544

6. ผู้บริหารสถานศึกษา ครู อาจารย์ และบุคลากรในสถานศึกษา หากพบข้อมูลหรือเบาะแสที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติดในสถานศึกษา ต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับทราบทันที จนถึงกรมค้นสังกัด เพื่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการแก้ไข

7. ให้หน่วยงานทางการศึกษา และผู้บริหารสถานศึกษา ดำเนินการลงโทษตามขั้นตอนของวินัย และกฎหมายอย่างเด็ดขาดทันทีที่พบว่าครู อาจารย์ และบุคลากรในหน่วยงานทางการศึกษาและสถานศึกษา มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับสารเสพติด และกรณีที่กระทำความผิดอย่างชัดแจ้งหรือถูกจับกุมดำเนินคดี ให้ดำเนินการสั่งให้ออกจากราชการไว้อ่อน และหากผู้บริหารขาดความเอาใจใส่ และรับผิดชอบผู้บริหารจะต้องได้รับการลงโทษ

8. ครู อาจารย์ บุคลากร ผู้บริหารสถานศึกษา และหน่วยงานทางการศึกษาที่มีผลงาน และได้ดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างจริงจัง จนสำเร็จตามนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ และตามโครงการโรงเรียนสีขาว จะได้รับการพิจารณาความดีความชอบเป็นกรณีพิเศษ

9. หน่วยงานในระดับกรม ต้องให้ความสำคัญในการควบคุม กำกับดูแล ส่งเสริม สนับสนุนหน่วยงานทางการศึกษา และสถานศึกษาในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าอย่างใกล้ชิด และจริงจัง

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

10. ให้กรมและหน่วยงานทางการศึกษา ตั้งคณะกรรมการตรวจสอบและติดตามประเมินผล การดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของสถานศึกษา อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง และ รายงานผลให้คณะกรรมการ ปปส.ศธ. ทราบ

2.2.4 แนวทางดำเนินการป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดแนวทางดำเนินการป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษา ดังนี้

1. กำหนดให้บรรจุเนื้อหาสาระเรื่องโทษ และพิษภัยของสารเสพติด ไว้ในหลักสูตร ทุกระดับชั้น ตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 เป็นต้นมา
2. จัดอบรมครู อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาให้มีความรู้ ความเข้าใจในการ สอน และสามารถทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ความรู้ด้านการป้องกันสารเสพติดได้
3. มีการจัดทำสื่อต่าง ๆ รวมทั้งหนังสืออ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับโทษ พิษภัย และการ ป้องกันสารเสพติด
4. จัดทำแผนป้องกันสารเสพติดในสถานศึกษา เป็นแผนระยะ 5 ปี สอดรับกับแผน ป้องกันยาเสพติดของประเทศตามนโยบายของรัฐบาล โดยจัดทำแยกเป็น 3 ระดับการศึกษาได้แก่ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษา ในแผนดังกล่าวได้กำหนดนโยบาย มาตรการ และแนวทาง ดำเนินงาน ซึ่งได้แจกจ่ายให้หน่วยงาน และสถานศึกษาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงาน
5. ได้กำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดแพร่ระบาดของสารเสพติดในสถาน ศึกษา ดังนี้

5.1 พัฒนาศักยภาพ และทักษะชีวิต ด้วยการเร่งส่งเสริมกิจกรรมสร้างสรรค์ และการเล่นกีฬา รวมทั้งกำหนดให้มีคณะกรรมการหนึ่ง ทำหน้าที่รับผิดชอบงานป้องกันสารเสพติดของสถานศึกษาอย่างใกล้ชิด จริงจัง และต่อเนื่อง

5.2 จัดระบบข้อมูล และดำเนินการสำรวจสภาพปัญหายาเสพติดในสถาน ศึกษาทุกแห่ง เพื่อเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย และวิธีการดำเนินงาน

5.3 พัฒนาสภาพของผู้ใช้สารเสพติด โดยจัดตั้งสถานที่หรือศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพ ของนักเรียนที่ติดสารเสพติด แต่ยังไม่ติดมาก โดยเริ่มต้นในลักษณะโครงการทดลอง เมื่อได้ผลดี แล้วจึงค่อยขยายผล

2.2.5 แนวทางปฏิบัติสำหรับนักเรียนผู้ใช้สารเสพติด

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดแนวทางปฏิบัติ สำหรับนักเรียนผู้ใช้สารเสพติดไว้ดังนี้

1. กรณีพบนักเรียนติดสารเสพติดให้โทษในโรงเรียน ทางโรงเรียนจะไม่ไล่ออก แต่จะอนุญาตให้หยุดพักการเรียน ไปรับการบำบัดรักษาได้
2. กรณีนักเรียนติดสารเสพติดจะขอย้ายโรงเรียน เนื่องจากถูกข่มขู่จากผู้จำหน่าย ให้ขอย้ายได้ โดยหัวหน้าสถานศึกษาประสานกันโดยตรง เพื่อพิจารณาแผนการเรียนและความ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เหมาะสมเป็นกรณี ๆ ไป

3. ในกรณีที่นักเรียนเป็นผู้จำหน่ายสารเสพติดให้โทษในโรงเรียน ให้ใช้มาตรการทางกฎหมายโดยตรง เพราะทางโรงเรียนไม่อาจปกป้องผู้ทำผิดกฎหมายได้ และเพื่อไม่เป็นการเปิดทางให้นักเรียนเป็นผู้จำหน่ายสารเสพติดในโอกาสต่อไป

2.3 การแก้ปัญหาสิ่งเสพติดในสถานศึกษา

สำหรับในสถานศึกษาการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด เพื่อให้สอดคล้องกับแนวนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่เน้นในเรื่องของการป้องกันแก้ไขปัญหามั่วสุมและภยันตรายที่ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสารเสพติดไปแล้ว ดังนั้นการดำเนินงานของสถานศึกษาต้องปฏิบัติทั้งในเรื่องของวิธีการป้องกัน และการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสารเสพติดเพื่อไม่ให้กลับไปเสพอีก

กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ผลการสำรวจ เพื่อประเมินผลการดำเนินงานป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า ตามแผนป้องกันสารเสพติดของกระทรวงศึกษาธิการ และมาตรการของกรมสามัญศึกษาผลการวิจัยพบว่า

จำแนกตามภาคภูมิศาสตร์

1. ทุกภาคมีการปฏิบัติงานที่คล้ายคลึงกันในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้
 - การจัดทำแผน / โครงการป้องกันการใช้ยาเสพติดเป็นประจำทุกปีอย่างต่อเนื่อง และการจัดทำโครงการเพื่อขอความร่วมมือในการปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานระหว่างประเทศ
 - การให้ความรู้ด้านการป้องกันการใช้ยาเสพติดแก่บุคลากร และนักเรียนอย่างต่อเนื่อง โดยผสมผสานกับการเรียน การสอนทุกวิชา
 - การศึกษาสภาพการใช้ยาเสพติดของนักเรียนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหามั่วสุม
 - การจัดกิจกรรมเพื่อรณรงค์ป้องกันมิให้นักเรียนติดยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง อาจจะเป็นการจัดกิจกรรมนันทนาการให้แก่ักเรียนในเวลาว่าง
 - การให้ความร่วมมือกับชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวง ทบวง กรมอื่น ตลอดจนองค์กรเอกชน ในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
 - การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่การปฏิบัติงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ให้นักลและชุมชนได้ทราบ
 - การจัดระบบการติดตามการนิเทศ การควบคุม การดำเนินงาน เพื่อปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานเป็นระยะ ๆ อย่างต่อเนื่อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่เสียดังกล่าวทั้งสิ้น อีกทั้งยังมีให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- การใช้หลักจิตวิทยาในการแก้ไขปัญหาคณาจารย์
- การดำเนินการควบคุมดูแล แรงจูงใจ และเอาใจใส่ปัญหาอาชญากรรมในสถานศึกษา

อย่างจริงจัง และการดำเนินงานแก้ไขปัญหานักเรียนที่ติดยาเสพติดทันทีที่พบปัญหา

2. ภาคเหนือมีการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด มากกว่าภาคอื่น ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ การประเมินลำดับความสำคัญของปัญหายาเสพติด ความชัดเจนในการจัดองค์กรภายในเพื่อรับผิดชอบปัญหายาเสพติด การแจ้งเบาะแสการกระทำความผิดให้กับตำรวจท้องที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อร่วมมือกันแก้ปัญหายาเสพติด และการอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนที่ติดยาเสพติดแล้วต้องการเลิก

3. ภาคกลางมีการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด มากกว่าภาคอื่น ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ การกำหนดเป้าหมายในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด การพัฒนาด้านการรับรู้ ความเชื่อ เจตคติแก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการป้องกันยาเสพติด การจัดทำโครงการเพื่อการประเมินผลการดำเนินงาน การสำรวจจำนวนนักเรียนที่ติดยาเสพติดในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง การติดตามนักเรียนที่ได้รับการแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นระยะ ๆ การประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุขในการป้องกันปัญหายาเสพติด และการรายงานการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้กรมสามัญศึกษาทราบอย่างสม่ำเสมอ

4. ภาคใต้มีการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ด้วยการเสริมสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในสถานศึกษาให้สะดวกเรียบร้อย ร่มรื่น สวยงาม น่าอยู่มากกว่าภาคอื่น

จำแนกตามสถานภาพ

1. ผู้บริหารสถานศึกษาและครู-อาจารย์ มีการปฏิบัติงานด้านการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ไม่แตกต่างกัน ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ การประเมินลำดับความสำคัญของปัญหาด้านยาเสพติด การกำหนดเป้าหมายในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด การจัดทำแผน / โครงการป้องกันการขยายยาเสพติดเป็นประจำทุกปีอย่างต่อเนื่อง การให้ความรู้ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดแก่นักเรียนโดยผสมผสานกับการเรียนการสอนทุกวิชา การให้ความร่วมมือกับหน่วยงานในกระทรวงศึกษาธิการ กระทรวง ทบวง กรมอื่น ตลอดจนองค์กรเอกชน สำรวจจำนวนนักเรียนที่ติดยาเสพติดในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง การแจ้งเบาะแสการกระทำผิดให้ตำรวจท้องที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อร่วมมือกันแก้ปัญหายาเสพติด อำนวยความสะดวกแก่นักเรียนที่ติดยาเสพติดเพื่อการเลิกยาเสพติด และติดตามนักเรียนที่ได้รับการแก้ไขปัญหายาเสพติดเป็นระยะ ๆ

2. ผู้บริหารสถานศึกษามีการปฏิบัติงานมากกว่าครู-อาจารย์ ในเรื่องต่างๆ ดังนี้ การจัดองค์กรภายในเพื่อรับผิดชอบปัญหา การให้ความรู้ด้านการป้องกันการขยายยาเสพติดแก่นักเรียนและนักเรียนอย่างต่อเนื่อง การศึกษาสภาพการขยายยาเสพติดของนักเรียน การพัฒนาด้านการรับรู้

ความเชื่อ เจตคติ แก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการป้องกันยาเสพติด การเสริมสร้างบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมให้สะอาดเรียบร้อย การจัดกิจกรรมนันทนาการให้นักเรียน การร่วมมือกับชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับชุมชน การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่การปฏิบัติงานให้บุคคลและชุมชนได้ทราบ การจัดทำโครงการเพื่อขอความร่วมมือในการปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานระหว่างประเทศ การแสวงหาแนวความคิดหรือนวัตกรรมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด การดำเนินงานแก้ไขปัญหานักเรียนที่ติดยาเสพติดทันทีที่พบเห็นปัญหา การใช้หลักจิตวิทยาในการแก้ปัญหานักเรียนที่ติดยาเสพติด การดำเนินการควบคุม ดูแล เฝ้าระวัง และเอาใจใส่ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาอย่างจริงจัง การจัดกิจกรรมเพื่อณรงค์ป้องกันมิให้นักเรียนติดยาเสพติดอย่างต่อเนื่อง การประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุขในการแก้ไขปัญหายาเสพติด และรายงานผลการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดให้กรมสามัญศึกษาทราบอย่างสม่ำเสมอ

3. ครู-อาจารย์ มีการปฏิบัติงานมากกว่าผู้บริหารสถานศึกษา ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ การจัดระบบการติดตามการนิเทศ การควบคุมการดำเนินงานเพื่อปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานเป็นระยะ ต่อเนื่องและการจัดทำโครงการเพื่อการประเมินผลการดำเนินงาน

มาลัย บึงสว่าง (2540) วิจัยเรื่อง การศึกษากระบวนการบริหารเพื่อป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ โดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อใช้สัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายปกครอง หัวหน้างานแนะแนว และอาจารย์ที่เป็นหัวหน้ารับผิดชอบงานป้องกันยาเสพติด และแบบวิเคราะห์เอกสารเพื่อวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันยาเสพติดของโรงเรียน ได้แก่ แผนปฏิบัติการประจำปี คำสั่งแต่งตั้งของโรงเรียน คู่มือการปฏิบัติงาน บันทึกการประชุมของฝ่ายปกครอง และเอกสารโครงการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน พบว่า

1. ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการบริหารเพื่อป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ที่ผู้ให้สัมภาษณ์ระบุสูงสุดและรองลงมา มีดังนี้

1.1 การวางแผน ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ระบุว่า มีการจัดทำแผนป้องกันยาเสพติด โดยแผนดังกล่าวบรรจุอยู่ในแผนปฏิบัติการประจำปี มีผู้ระบุเรื่องการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้เป็นลายลักษณ์อักษรและไม่เป็นลายลักษณ์อักษรโดยวัตถุประสงค์ที่กำหนดเป็นลายลักษณ์อักษรคือ ให้นักเรียนตระหนัก รู้จักโทษ พิษภัยของยาเสพติดมากที่สุด รองลงมาคือ ให้นักเรียนรู้จักป้องกันตนเองจากยาเสพติด ส่วนวัตถุประสงค์ที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร คือ ให้นักเรียนรู้จักโทษพิษภัยของยาเสพติด มากที่สุด รองลงมาคือไม่ให้มียาเสพติดในโรงเรียน ส่วนการกำหนดนโยบายในการป้องกันยาเสพติด ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ได้กำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร นโยบายคือการป้องกันไม่ให้มีสารเสพติดในโรงเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ รมณรงค์ต่อต้านยาเสพติด การกำหนดนโยบายโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อป้องกันยาเสพติด ยึดนโยบายของกรมสามัญศึกษามากที่สุด รองลงมา คือ ยึดสภาพและปัญหาของโรงเรียน ผู้รับผิดชอบการวางแผนป้องกันยาเสพติดส่วนไม่จำกัดใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใหญ่ระบุว่า กำหนดเป็นคณะกรรมการ โดยองค์ประกอบของคณะกรรมการที่มีผู้ระบุสูงสุดและรองลงมา คือ หัวหน้างาน ยาเสพติด และครูแนะแนว อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ คือ วางแผนโครงการ และกิจกรรมเพื่อป้องกันยาเสพติดมากที่สุด รองลงมาคือการดำเนินการป้องกันยาเสพติด

1.2 การจัดองค์การ ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนระบุว่า มีการกำหนดให้ฝ่ายปกครองรับผิดชอบงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ผู้รับผิดชอบในสายงานปกครองที่มีผู้ระบุสูงสุดและรองลงมาได้แก่ รองผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครอง และผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครอง สำหรับบุคคลหรือคณะบุคคลอื่นที่ให้การสนับสนุน ส่วนใหญ่ระบุว่าไม่ทราบกลุ่ม ที่ทราบกลุ่มระบุว่า ได้แก่ ชมรมเพื่อนเดือนมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ นักการ พ่อก้าว แม่ก้าว อำนาจหน้าที่ของสถานงานปกครองในการป้องกันยาเสพติดที่มีผู้ระบุสูงสุดและรองลงมา คือ การรณรงค์ป้องกันการใช้ยาเสพติด และสอดส่องดูแลพฤติกรรมนักเรียน วิธีการจัดบุคลากรปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติด ที่มีผู้ระบุสูงสุดและรองลงมา คือ ผู้บริหารแต่งตั้ง คณะทำงานตามความเหมาะสม และผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายปกครองเป็นผู้พิจารณา

1.3 การใช้อิทธิพลหรือการจูงใจ ผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ระบุว่า มีการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ วัตถุประสงค์ นโยบาย เป้าหมายของการป้องกันยาเสพติด วิธีการที่มีผู้ระบุสูงสุดและรองลงมา คือ ใช้วิธีแจ้งให้ทราบในที่ประชุม และใช้หนังสือเวียน การสร้างทัศนคติ ความเข้าใจและความสามารถในการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดนั้น วิธีการสร้างทัศนคติในการปฏิบัติงานป้องกันยาเสพติดที่มีผู้ระบุสูงสุด และ รองลงมาคือ การจัดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและมนุษยสัมพันธ์ดีในการทำงาน ผู้บริหารนำประเด็นปัญหาเข้าที่ประชุมครู และการใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวของความร่วมมือ ส่วนวิธีการสร้างความเข้าใจความสามารถในการปฏิบัติงาน โดยการส่งบุคลากรเข้าร่วมประชุม อบรม สัมมนามากที่สุด รองลงมา คือ เชิญวิทยากรมาให้ความรู้

1.4 การประสานงาน มีทั้งการประสานงานภายในโรงเรียนและการประสานงานภายนอกโรงเรียนวิธีการประสานงานภายในโรงเรียนใช้การประสานงานอย่างไม่เป็นทางการด้วยวาจามากที่สุด รองลงมาคือ มีบุคลากรทำหน้าที่ประสานงาน ส่วนการประสานงานภายนอกโรงเรียน บุคลากรหรือหน่วยงานที่โรงเรียนประสานงานด้วยที่มีผู้ระบุสูงสุด และรองลงมาคือ สถานีตำรวจ และหน่วยสาธารณสุข โดยความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการให้คำปรึกษาแนะนำมากที่สุด รองลงมา คือ การให้การสนับสนุนด้านสื่อ

1.5 การประเมินผล ผู้ที่รับผิดชอบในการประเมินผลที่มีผู้ระบุสูงสุด และรองลงมา คือ หัวหน้างานยาเสพติด และ เลขานุการฝ่ายปกครอง ประเด็นที่ประเมิน คือ สถิติการใช้ยาเสพติดของนักเรียนมากที่สุด รองลงมาคือ การดำเนินงานตามโครงการ ระยะเวลาในการประเมินคือ 3 เดือน/ครั้ง รองลงมาคือ 1 เดือน ส่วนวิธีการประเมิน มีผู้ระบุสูงสุดและรองลงมาได้แก่ การใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม และการสังเกต ผลจากการประเมินส่วนใหญ่ระบุว่า สถิตินักเรียนที่ใช้ยาเสพติด น้อยลง แต่มีบางส่วนระบุว่าสถิตินักเรียนที่ใช้ยาเสพติดมากขึ้น

2. ปัญหาการบริหารงานเพื่อป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ

2.1 ปัญหาจำแนกตามกระบวนการบริหาร ปัญหาที่มีผู้ระบุสูงสุด และรองลงมา ได้แก่

2.1.1 ปัญหาการวางแผน ส่วนใหญ่ระบุว่ามีปัญหา ลักษณะของปัญหา คือ ขาดการวางแผนที่จริงจังชัดเจน และโครงสร้างกิจกรรมไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุม

2.1.2 ปัญหาด้านการจัดองค์การ ส่วนใหญ่ระบุว่ามีปัญหา ลักษณะของปัญหา คือ ขอบข่ายงานไม่ชัดเจน และ การจัดคณะทำงานไม่เหมาะสม

2.1.3 ปัญหาด้านการใช้ทรัพยากรหรือการจูงใจ ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีปัญหา ส่วนในกลุ่มที่ระบุว่ามีปัญหา ลักษณะของปัญหา คือ การขาดการกระตุ้นจูงใจจากผู้บริหาร และขาดเครื่องอำนวยความสะดวก

2.1.4 ปัญหาด้านการประสานงาน ส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่มีปัญหา ส่วนกลุ่มที่ระบุว่า ปัญหา ลักษณะของปัญหา คือ การประสานงานภายในกับฝ่ายปกครองไม่เป็นผล และคณะกรรมการ ปกครองเข้าประชุมไม่ครบ

2.1.5 ปัญหาด้านการประเมินผล ส่วนใหญ่ระบุว่ามีปัญหา ลักษณะของปัญหา คือ ประเด็นการประเมินผลไม่ครอบคลุม ไม่ชัดเจน และการติดตามและสังเกตพฤติกรรมนักเรียนมีน้อย

2.1.6 ปัญหาจากการจัดลำดับความสำคัญ ปัญหาลำดับ ที่ 1 คือ ขาดการวางแผนที่จริงจังชัดเจน ลำดับที่ 2 คือ ขอบข่ายงานและผู้รับผิดชอบไม่ชัดเจน ลำดับที่ 3 มี 2 ปัญหา คือ การติดตามพฤติกรรมนักเรียนมีน้อย และ การประสานงานระหว่าง ครู กับ ฝ่ายปกครองไม่เป็นผล

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเอกสาร

ผลการศึกษาเอกสาร แผนปฏิบัติการประจำปี คำสั่งแต่งตั้งของโรงเรียน คู่มือการปฏิบัติงาน บันทึกการประชุม ของฝ่ายปกครอง และเอกสารโครงการเพื่อป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนประจำปีการศึกษา 2539 โรงเรียนมีการกำหนดวัตถุประสงค์ของการป้องกันยาเสพติด โดยระบุไว้ในแผนปฏิบัติการประจำปี และเอกสารโครงการเพื่อป้องกันยาเสพติด ในโรงเรียน วัตถุประสงค์ที่ระบุตรงกันในเอกสารทั้งสองประเภท คือ ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของยาเสพติด และให้ตระหนักถึงโทษ พิษภัย ของยาเสพติด ส่วนนโยบายป้องกันยาเสพติดนั้นปรากฏในเอกสารประเภทเดียว คือ เอกสารโครงการเพื่อ การป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน นโยบายที่ระบุ คือ การณรงค์ต่อต้านยาเสพติดการกำหนดหน้าที่หลักของคณะกรรมการป้องกันยา

เอกสารที่แนบมานั้นปรากฏในคำสั่งแต่งตั้งของโรงเรียน คู่มือการปฏิบัติงาน และ บันทึก การประชุมของ...
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฝ่ายปกครอง โดยหน้าที่หลักของคณะกรรมการป้องกันยาเสพติดที่ระบุตรงกันในเอกสารทั้ง 3 ประเภท คือ ให้จัดนิทรรศการเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างถาวร สม่่าเสมอ เชิญวิทยากรมาให้ความรู้เรื่อง ยาเสพติดแก่นักเรียนในโรงเรียน และประชาสัมพันธ์รณรงค์ต่อต้านยาเสพติด การกำหนดสายการบริหารงานเพื่อป้องกันยาเสพติด มีปรากฏในแผนปฏิบัติงานประจำปี และคู่มือการปฏิบัติงาน โดยระบุตรงกันในเอกสารทั้งสองประเภทว่าอยู่ในสาย งานปกครองในงานแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

2.3.1 การป้องกันสิ่งเสพติดในสถานศึกษา

การป้องกันสิ่งเสพติด หมายถึง การให้การศึกษาหาข่าวสาร ความรู้ และข้อมูลในเรื่องของยาเสพติดอย่างถูกต้อง ด้วยวิธีการต่างๆ ไปสู่ประชาชน เพื่อเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันมิให้ประชาชนไปใช้ยาเสพติดเป็นทางออก เมื่อประสบปัญหาขึ้นกับตนเองและครอบครัว และในขณะเดียวกันต้องดำเนินการป้องกันการแพร่ระบาดของตัวยา รวมทั้งปรับปรุงสภาพแวดล้อมมิให้มีส่วนผลักดันให้คนไปใช้ยาเสพติดควบคู่กันไปด้วย (ทำนุ สิริสิงห. 2531 : 264)

ในสถานศึกษา การดำเนินงานป้องกันยาเสพติด สามารถกระทำหลายกรณีอาทิ สวัสดิพงษ์ อ่างใน ประเสริฐ ต้นสกุล (2533 : 11) คือ

1. การให้ข้อมูลความรู้เรื่องยาเสพติด พิษภัยของยาเสพติด และการป้องกันตนเองจากภัยยาเสพติด ซึ่งสถานศึกษาต่าง ๆ กระทำได้โดยอาศัยกิจกรรมในกระบวนการเรียนการสอนปกติที่มีอยู่ เช่น การบรรยาย การอภิปราย การอบรม การจัดนิทรรศการ การศึกษานอกสถานที่ เป็นต้น
2. การจำกัดโอกาสการใช้ยาเสพติด หมายถึง การหาทางป้องกันมิให้นักเรียนมีโอกาสมั่วสุมในสถานศึกษา ในลักษณะที่จะมีใครคนใดสามารถนำยาเสพติดมาเผยแพร่ได้ ซึ่งสถานศึกษาต่าง ๆ ทำได้โดยการสอดส่องดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด ในขณะที่ทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะกิจกรรมกลางแจ้ง หรือกิจกรรมหมู่พวก มิให้นักเรียนมีโอกาสอยู่ในที่ลับหูลับตาตามลำพังนานเกินควร รวมถึงการที่ครูอาจารย์แบ่งกันทำความรู้จักนักเรียนทุก ๆ คน ในสถานศึกษาด้วย
3. การปรับปรุงการเรียนการสอน ซึ่งหมายถึง การที่สถานศึกษาต่าง ๆ ส่งเสริมให้ครูอาจารย์ให้ความสนใจแก่ตัวเด็กมากขึ้นในขณะสอน โดยให้มุ่งสอนนักเรียนมากกว่าการสอนวิชา หรือสอนหนังสือ สอนคนให้เป็นคนมากกว่าสอนวิชาให้คน ประการหนึ่งกับการปรับปรุงโดยการหมั่นพิจารณาการสอนของครูเองว่า จะเป็นสาเหตุของการเบี่ยงเบนต่อการเรียนของเด็ก อีกประการหนึ่ง เป็นต้น ทั้งนี้เพราะเป็นที่ทราบกันทั่วไปว่าการสอนของครู อาจเป็นสาเหตุที่ผลักดันให้เด็กแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนบางชนิดได้เหมือนกัน การปรับปรุงการสอนให้เด็กมีความสุขเพลิดเพลิน ในกระบวนการเรียนมีโอกาสเรียนอย่างมีชีวิตชีวา ปราศจากความเครียด และความขึงขังในอารมณ์ เป็นเครื่องช่วยให้สุขภาพจิตที่ดีสามารถประพฤติเยี่ยงเด็กปกติทั่วไปได้
4. งานส่งเสริมกิจกรรมนักศึกษา หมายถึง การส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษามีโอกาสทำกิจกรรมมากขึ้นอย่างกว้างขวาง เพื่อให้มีโอกาสค้นพบความสนใจและความถนัดของตนเองได้ ซึ่งตามปกติสถานศึกษาต่าง ๆ ก็ได้พยายามส่งเสริมกิจกรรมหลัก ๆ หลายประเภทอยู่แล้ว เช่น

การกีฬา ส่งเสริมให้มีสถานที่เล่นกีฬาหลาย ๆ ประเภท ให้มีการแข่งขันระหว่างหมู่ ระหว่างเหล่า ตามโอกาส การจัดชุมนุมและชมรมต่าง ๆ เช่น ชมรมถ่ายภาพ ชุมนุมนักแสดง ชุมนุมดนตรี เป็นต้น

กิจกรรมที่มีใช้เป็นวิชาเรียนตามหลักสูตรเหล่านี้ เป็นเครื่องช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ชีวิตจริง ในทางปฏิบัติ เป็นโอกาสที่เด็กจะได้ทดลองทำ ได้สำรวจตัวเองว่า คนมีความสนใจในเรื่องอะไร และตนเองมีความสามารถที่จะทำอะไรให้สำเร็จได้บ้างเพียงใด กิจกรรมพิเศษเหล่านี้ยังมีมากชนิดเท่าใด ก็ยังมีประโยชน์ต่อเด็กมากขึ้นเท่านั้น

การใช้เวลาว่างเป็นปัญหาสำคัญสำหรับเด็กเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ เด็กจะใช้เวลาว่างไปในทางสร้างสรรค์ให้กับตนเองหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าเด็กได้มีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมมากกว้างขวางเพียงใด เด็กได้พบสิ่งสร้างสรรค์ที่ตรงกับความสนใจของตนเองหรือไม่ หากเด็กได้พบสิ่งที่สนใจที่ทำให้รู้สึกสนุกเพลิดเพลินได้แล้ว ปัญหาการไม่รู้จะทำอะไรในเวลาว่างคงจะไม่มีเป็นแน่

5. ปรับปรุงบรรยากาศภายในโรงเรียน ซึ่งหมายถึงการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูอาจารย์ด้วยกันเอง และระหว่างครูอาจารย์กับนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็นบุคคลที่นักเรียนพึงพาอาศัยได้ทั้งในด้านการเรียน ในห้องเรียน และด้านอื่น ๆ นอกจากห้องเรียนด้วย โรงเรียนพยายามจัดโอกาสให้ครูแต่ละคน ช่วยกันทำความรู้จักใกล้ชิดสนิทสนมกับเด็กนักเรียนให้มาก โดยที่เด็กแต่ละคนจะมีครูที่ตนสนิทไว้วางใจและเป็นกันเองอย่างน้อยคนหนึ่ง

สถานศึกษาบางแห่งพยายามสร้างบรรยากาศดังกล่าว โดยการปรับปรุงบริการแนะแนวให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สร้างระบบระเบียบประจำวัน และระเบียบพฤติกรรมของเด็กให้มั่นคงยิ่งขึ้น โดยพยายามหาทางให้ครูอาจารย์ทุกคน เข้ามาร่วมในกิจกรรมด้านการแนะแนวของโรงเรียนด้วย

นอกจากนี้ครู เป็นบุคคลสำคัญที่จะให้ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด ตลอดจนช่วยแก้ปัญหาเสพติดแก่นักเรียนได้ แนวทางปฏิบัติสำหรับครูมีดังนี้

1. ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และติดตามความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับยาเสพติด เพื่ออบรมชี้แจงให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถป้องกันตนเองจากพิษภัยของยาเสพติดได้ โดยพยายามสอดแทรกคำชี้แจงทุกโอกาสที่สามารถกระทำได้

2. หมั่นสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน เมื่อพบนักเรียนคนใดมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากปกติ ให้บันทึกพฤติกรรมในระเบียบสะสมเพื่อประกอบการพิจารณาหาทางช่วยเหลือ

3. ในกรณีสงสัยหรือรู้ว่านักเรียนคนใดมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เกี่ยวกับยาเสพติดต้องรีบดำเนินการช่วยเหลือหรือแก้ไขสถานการณ์ตามที่เห็นสมควร โดยทันที นำนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนเพื่อป้องกันมิให้นักเรียนแยกตัวไปในที่ไม่เหมาะสม และควรชวนตัวเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของเด็กด้วย

ในการสร้างภูมิคุ้มกัน เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นอยู่ท่ามกลางยาเสพติด โดยไม่หันไปพึ่งยาเสพติด ต้องให้การศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติด เพราะสามารถให้ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับปัญหาเสพติดก่อนที่ปัญหาจะเกิดขึ้นกับบุคคลนั้น ๆ ดังนั้นการดำเนินงานต้องกำหนดรูปแบบว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบต่าง ๆ เพื่อให้คนมีความรู้ ความเข้าใจ ในเรื่องของยาเสพติดมากที่สุด การดำเนินงานในการป้องกันจึงจะถือว่าประสบผลสำเร็จ (อำไพ สวัสดิ์พงษ์ . 2533 : 12)

กรมสามัญศึกษา (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา” เพื่อสำรวจสภาพการป้องกันยาเสพติดโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 560 คน และครูจำนวน 1,495 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. โรงเรียนส่วนใหญ่มีความสนใจต่อปัญหาเสพติดในโรงเรียน อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง
2. โรงเรียนได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการป้องกันยาเสพติดอยู่เสมอ กิจกรรมที่มีจำนวนโรงเรียนปฏิบัติตามมากที่สุด คือ การแนะนำ การสังคมสงเคราะห์ รองลงมาคือ การเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติด
3. ผู้บริหารโรงเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า วิธีการแนะนำเป็นวิธีปฏิบัติในการป้องกันนักเรียนติดยาเสพติดที่ดีที่สุด รองลงมาคือ การให้การอบรมนักเรียน
4. ครูมีความเห็นว่า ความสนใจของนักเรียนเรื่องยาเสพติดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
5. ครูมีความเห็นว่า หลักสูตรใหม่มีเนื้อหาเรื่องการป้องกันยาเสพติดมากกว่าหลักสูตรเก่า
6. ปัญหาที่ครูประสบมากที่สุดในการจัดกิจกรรมเพื่อป้องกันยาเสพติดก็คือ การขาดแคลนอุปกรณ์

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เสนอว่า ผู้บริหารควรมีการวางแผนร่วมกับผู้ปกครอง และนักเรียนในการกำหนดนโยบายการป้องกันยาเสพติดให้ชัดเจนต่อเนื่อง โดยการส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กีฬา ดนตรี ในสถานศึกษา ครู อาจารย์ บุคลากรทุกคนจะต้องร่วมมือร่วมใจสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อหาทางป้องกันและช่วยเหลือแก้ไขในโอกาสต่อไปได้ทันทั่วทั้ง

สำหรับในสถานศึกษา การดำเนินงานในการป้องกันสิ่งเสพติด ไม่ให้แพร่ระบาดสามารถทำได้หลายวิธี และหากมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบ จะส่งผลให้การป้องกันสิ่งเสพติดได้ผลดี มีวิธีการดังนี้

1. การสำรวจและศึกษาข้อมูล เป็นการสำรวจสภาพหรือแนวโน้มการใช้สารเสพติดของนักเรียน ผู้สำรวจจะต้องเข้าใจจุดมุ่งหมายของการสำรวจและทราบองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งวิธีการที่จะให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ต้องการ เพราะถ้าหากขั้นตอนของการสำรวจนี้มีประสิทธิภาพจะช่วยให้เราได้ข้อมูลที่ชัดเจนสำหรับการวางแผนเพื่อป้องกันและแก้ปัญหาได้รอบคอบยิ่งขึ้น วิธีการสำรวจนั้นอาจทำได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การใช้แบบสำรวจ หรือแบบสอบถาม รวมทั้งแบบทดสอบต่าง ๆ เพื่อจะได้รับความรู้ เจตคติ ค่านิยม บุคลิกภาพ และทักษะในการแก้ปัญหา การจัดการกับความเครียด การสื่อสารและการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น เป็นต้น ซึ่งการสำรวจข้อมูลจะต้องครอบคลุมถึงสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียน และข้อมูลส่วนตัวของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 นักเรียน โดยมีกรอบแนวคิดในการสำรวจดังนี้
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.1 การสำรวจสภาพแวดล้อม คือ การศึกษาสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับเหตุฉุกเฉิน และแรงผลักดันภายนอกที่จะส่งผลให้นักเรียน นักศึกษามีโอกาสสัมผัสและใช้สิ่งเสพติด โดยสำรวจเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของชุมชนที่นักเรียนอาศัยอยู่ สภาพที่ตั้งของโรงเรียน บรรยากาศในการเรียนการสอนเป็นเหตุให้นักเรียนเบื่อหน่ายต่อการเรียนหรือไม่ ครู อาจารย์ให้ความสนใจ ความเข้าใจและเป็นมิตรกับนักเรียนเพียงใด รวมไปถึงสภาพครอบครัวของนักเรียน การอบรมเลี้ยงดู และสัมพันธภาพของบุคคลในครอบครัวมีความอบอุ่นเพียงใด

1.2 การสำรวจตัวนักเรียน เพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพ ทัศนคติ ค่านิยม พฤติกรรมในการคบเพื่อน ความประพฤติในโรงเรียน ความสนใจในการเรียน เป็นต้น ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับตัวนักเรียนให้นำมาวิเคราะห์จำแนกออกเป็นกลุ่ม เพื่อให้ความช่วยเหลือตามลักษณะอาการ เช่น กลุ่มที่ติดสารเสพติดมาก กลุ่มที่ติดสารเสพติดน้อย และกลุ่มที่ไม่ต้องการสารเสพติด (กรมวิชาการ . 2540)

จากการวิจัยของกลุ่มวิจัยส่วนส่งเสริมพลศึกษา สุขภาพและนันทนาการ สำนักพัฒนาการพลศึกษา สุขภาพและนันทนาการ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2541) เรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทย พบว่า

1. ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม ล้วนแล้วแต่มีผลต่อพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติด ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทั้ง 4 ภาค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เมื่อลำดับความสำคัญของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมป้องกันการติดยาเสพติด พบว่า

2.1 ปัจจัยนำ ที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดยาเสพติดได้ดีที่สุดเป็นอันดับแรก คือ ทัศนคติ รองลงมา คือ การรับรู้ภาวะสุขภาพ ลำดับที่สาม คือ ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ลำดับที่สี่ คือ เพศ เพศหญิงจะมีความรู้ ทัศนคติ การรับรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และมีพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดถูกต้องและสูงกว่าเพศชาย ลำดับที่ห้า อายุ นักเรียนกลุ่มที่มีอายุ 16 – 17 ปี มีพฤติกรรมการป้องกันการติดยาเสพติดสูงกว่าทุกกลุ่มอายุ

2.2 ปัจจัยเอื้อ ที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมป้องกันการติดยาเสพติดได้ดีที่สุดเป็นลำดับแรก คือ รายได้ นักเรียนที่ได้รับค่าจ้างรายวันมาก และนักเรียนที่สามารถหารายได้พิเศษด้วยตนเองได้ มักจะใช้จ่ายเงินไปในทางที่ผิด บางครั้งก็ซื้อบุหรี่ เหล้า ยาบ้า มาลองเสพ แต่ก็มีเป็นส่วนน้อย ส่วนใหญ่แล้วจะปฏิเสธยาเสพติดทุกชนิด เพราะกลัวและเห็นว่าเป็นอันตรายต่อสุขภาพ และผิดกฎหมาย ลำดับที่สอง คือ ประวัติการมีโรคประจำตัว ลำดับที่สาม คือ การมีและเข้าถึงสถานบริการและสถานที่ต่าง ๆ

2.3 ปัจจัยเสริม ที่มีผลต่อการทำนายพฤติกรรมในการป้องกันการติดยาเสพติดได้ดีที่สุดเป็นลำดับแรก คือ การมีครอบครัวที่อบอุ่น มิตรามารดาอยู่ด้วยกันและมีความรัก ความเอื้ออาทรต่อกัน การได้รับคำแนะนำที่ถูกต้องเหมาะสมในระดับสูง ลำดับที่สองคือเพื่อน เพื่อนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับวัยรุ่น และวัยรุ่นจะรักเพื่อนมาก ดังนั้นหากบิดามารดา และครูแนะนำให้วัยรุ่นรู้จักคบเพื่อนที่ดี ก็เท่ากับเป็นการป้องกันมิให้วัยรุ่นหักเห ไปนิยมหรือติดสิ่งเสพติดได้ ลำดับที่

สาม คือข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดสารเสพติดทั้งนั้น ดังนั้นสื่อที่เป็นดาบสองคม เช่น สารคดีวิธีเสพยาเสพติด ภาพโฆษณาที่ไม่เหมาะสม ควรจะหาทางตัดและคัดเลือกลีที่มีคุณภาพมาออก และควรมีการรณรงค์ทุกรูปแบบทั้งในภาครัฐบาลและเอกชน โดยจัดทำออกอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องด้วย ลำดับที่สี่ คือ ครู มีบทบาทที่สำคัญในการปลูกฝังทัศนคติ ความรู้ที่ถูกต้องแก่วัยรุ่น และครูควรทำตนเป็นพี่เลี้ยงที่ดี คอยประคับประคองให้เขาเดินทางก็จะช่วยป้องกันได้อีกทางหนึ่ง สิ่งที่จะต้องเน้นให้มาก คือปลูกฝังทักษะในการปฏิเสธที่จะไม่รับสิ่งเสพติดทั้งหลาย

การสำรวจข้อมูลเหล่านี้ทำให้นักวิชาการรวมของนักเรียน และสามารถทำนายพฤติกรรมของนักเรียนจะนำไปสู่การหาวิธีการป้องกันการติดยาเสพติดได้อย่างตรงเป้าหมาย

1. การจัดบริการสนเทศ เป็นให้ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดแต่ละชนิด โรงเรียนอาจใช้วิธีการต่อไปนี้

- 1) ให้นักเรียนช่วยกันรวบรวมข่าวจากสื่อมวลชน ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และนำเสนอโดยปิดป้ายประกาศ หรือเสียงตามสาย รวมทั้งการแจ้งข่าวหน้าเสาธง เป็นต้น
- 2) การเชิญวิทยากรมาบรรยายเป็นครั้งคราว
- 3) การฉายวีดิทัศน์ ซึ่งอาจยืมมาจากแหล่งต่าง ๆ โดยเฉพาะจาก ป.ป.ส. ซึ่งมีเรื่องราวที่เหมาะสมกับระดับผู้ชม
- 4) การจัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ หลักการจัดนิทรรศการ ควรคำนึงถึงข้อต่อไปนี้ คือ (กระทรวงศึกษาธิการ : 177 – 180)
 - เปิดเผยความร้ายกาจของยาเสพติดตามสภาพเป็นจริง ไม่เสริมแต่งให้น่ากลัวเกินความจริง
 - การแสดงตัวอย่างยาเสพติดบางชนิด เป็นสิ่งพึงระวังเป็นพิเศษ มิให้เป็นการกระตุ้นให้ผู้ไม่เคยหรือเคยเสพยาเกิดความต้องการเสพยาขึ้นมา
 - แสดงผลการใช้มาตรการทางกฎหมายในการปราบปรามผู้ผลิต หรือจำหน่ายยาเสพติดด้วย เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจมิให้เอาเยี่ยงอย่าง
 - เปิดเผยพฤติกรรมอันน่ารังเกียจของผู้ตกเป็นทาสยาเสพติดเพื่อให้ผู้ดูเกิดความรังเกียจและเกรงกลัวในพิษภัย
 - ตัวเลขสถิติเกี่ยวกับผู้ติดยาเสพติด ควรนำมาแสดงเฉพาะที่มีประโยชน์ และที่เห็นได้ชัดจริง ๆ ในทางป้องกันเท่านั้น เพื่อมิให้ผู้ดูเกิดความเบื่อหน่ายหรือเข้าใจไขว้เขวได้

การจัดบริการสนเทศต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจเกี่ยวกับสิ่งเสพติดอย่างถูกต้องหาทางป้องกันการถูกหลอกลวง หรือชักชวนให้ใช้ด้วยความเข้าใจผิด ทั้งนี้ นักเรียนควรรู้จักลักษณะและโทษภัยของสิ่งเสพติดประมาณ 10 ชนิด ได้แก่ สุรา บุหรี่ ยาบ้า ยานอนหลับ เฮโรอีน ฝิ่น โคเคน กัญชา กระเทียม และทินเนอร์ ในการเสนอข้อมูล ความรู้ ความเคลื่อนไหวในการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติดเหล่านี้

3. การให้คำปรึกษา เนื่องจากสาเหตุหนึ่งของการคิดสารเสพติดก็คือ บุคคลเกิดความเครียด ความกลัดกลุ้มใจ คิดสั่นใจไม่ได้ จึงใช้สารเสพติดเพื่อให้ลืมปัญหาไปชั่วขณะ ดังนั้นโรงเรียนจึงควรจัดบริการให้คำปรึกษา โดยการให้บริการของฝ่ายแนะแนว

อ่ำไพ สวัสดิพิงษ์ (2533) กล่าวว่าไว้ว่า การแนะแนว มีความสำคัญและจำเป็นมากในด้านวิชาการ เพราะเป็นการช่วยเหลือนักเรียนได้มองเห็นแนวทางที่จะเลือกวิถีทางในการดำเนินชีวิตของตนให้เหมาะสม โดยเฉพาะปัจจุบัน การแนะแนวยิ่งมีความจำเป็นมากขึ้นเพราะสภาพปัญหาต่าง ๆ ของสังคมมีมากขึ้น ตลอดจนปัญหาของนักเรียนในโรงเรียนก็มีมากขึ้น เช่น ปัญหาการเรียน การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ และสังคม ตลอดจนปัญหาด้านครอบครัว หากทางโรงเรียนได้จัดบริการแนะแนวให้แก่แก่นักเรียนอย่างจริงจังแล้ว ปัญหาต่าง ๆ ก็จะลดลง

ศรีนวล โกมลวนิช (2526) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการแนะแนวในโรงเรียนอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา สรุปได้คือ นักเรียนอาชีวศึกษาเป็นเด็กที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ความคิดอ่านรุนแรง ปัญหามีมาก ทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นในจิตใจ และปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นที่เกี่ยวข้อง การบริการแนะแนวมีประโยชน์ต่อนักเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะนักเรียนอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นวัยรุ่นอารมณ์กำลังเปลี่ยนแปลงย่อมมีปัญหา การบริการแนะแนว ให้คำปรึกษาจะสามารถช่วยให้นักเรียนสามารถปรับตัวและอยู่อย่างมีความสุขได้ในสังคม

โรงเรียนสามารถจัดบริการให้คำปรึกษาอย่างมีคุณภาพได้โดย

1) คัดเลือกอาจารย์ที่ปรึกษาที่มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม เช่น เป็นคนที่นักเรียนอยากเข้าใกล้ และไว้วางใจที่จะเปิดเผยความลับของตนให้ฟังได้ เป็นคนที่เข้าใจและเห็นใจนักเรียน สามารถเสียสละเวลาให้นักเรียนได้พอสสมควร เพื่อจะได้ดูแลนักเรียนอย่างทั่วถึง ควรมีอาจารย์ที่ปรึกษาประจำกลุ่มอย่างน้อยชั้นละ 1 คน

2) ฝึกอบรมอาจารย์ที่ปรึกษาดังกล่าว ให้สามารถให้คำปรึกษาได้อย่างถูกต้อง อย่างน้อยควรรู้ขั้นตอนของการให้คำปรึกษา และเทคนิคการให้คำปรึกษาเบื้องต้นและต้องมีจรรยาบรรณในการให้คำปรึกษา การเก็บรักษาความลับ การมีศรัทธาในการช่วยเหลือผู้อื่นอย่างจริงจัง ไม่หลอกลวงเพื่อผลประโยชน์ใด ๆ และยึดหลักในการช่วยคนให้รู้จักช่วยตนเอง

4. การจัดกิจกรรมด้านการป้องกัน

1. การจัดกิจกรรมแนะแนว เป็นการทำความนิยมของตนเองให้กระจ่าง โดยให้ยอมรับค่านิยมที่เหมาะสม และเป็นคุณประโยชน์แก่ตนเอง เช่น การจัดกิจกรรมแนะแนวเสริมในคาบเรียนที่เรียกว่า “ทักษะชีวิต” เพื่อใช้คุ้มครองป้องกันให้นักเรียนนักศึกษาภูมิคุ้มกันทางจิตใจ คือ รู้วิธีคิด วิธีแก้ปัญหาและวิธีช่วยตนเองให้พ้นจากความกดดัน หรือการถูกชักจูงใจให้ใช้สารเสพติด คำว่า “ทักษะชีวิต” คือ ทักษะหรือยุทธวิธีที่บุคคลใช้ในการดำเนินชีวิตให้ประสบความสำเร็จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสำเร็จ สามารถป้องกันตนเองจากภัยต่าง ๆ ไม่ว่าภัยของสารเสพติด เฮดส์ การประทุพติตน
ไปในทางที่ก่อให้เกิดความทุกข์ ความเดือดร้อนต่าง ๆ ทักษะดังกล่าว ได้แก่

- ทักษะในการคิดและการแก้ปัญหา
- ทักษะในการจัดการ เช่น จัดการกับเวลา
- ทักษะในการสื่อสาร ทั้งเพื่อการติดต่อ การสร้างสัมพันธภาพ หรือการปฏิเสธ

การชักจูงไปในทางที่ไม่ดี

- ทักษะในการควบคุมตนเอง เช่น ควบคุมอารมณ์ ควบคุมจิตใจให้มีความมั่นคง
ปราศจากความเครียด ความกดดัน

หากสถานศึกษาได้สำรวจและศึกษาข้อมูล สามารถแยกนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงที่จะ
ใช้สิ่งเสพติดออกมาได้ วิธีการที่ใช้อาจจะมีเพิ่มเติมนอกเหนือจากการแนะแนวเสริมในคาบเรียน
เช่น การเยี่ยมบ้าน การใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มเฉพาะนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านี้

มาริสา หะสาเมาะ (2540) วิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการจัดโครงการป้องกันการใช้ยา
และสารเสพติด สำหรับนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง โดยใช้
นักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในการใช้ยาและสารเสพติด กลุ่มทดลองจะได้รับกระบวนการกลุ่ม
และเยี่ยมบ้าน ส่วนกลุ่มเปรียบเทียบจะไม่ได้รับกระบวนการดังกล่าว โดยจะทำการเก็บรวบรวม
ข้อมูลก่อนการทดลองและหลังการทดลองพร้อมตรวจปัสสาวะ ผลการวิจัยพบว่า

1) การเห็นคุณค่าในตนเอง แบบแผนความเชื่อเรื่องการใช้ยาและสารเสพติด และความ
สัมพันธ์ในครอบครัว หลังการทดลอง เมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม
เปรียบเทียบ ไม่พบความแตกต่างกันทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่าภายหลังเข้าโครง
การวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยง จะมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีในเรื่อง การเห็นคุณค่าในตนเอง แบบแผน
ความเชื่อการใช้ยาและสารเสพติด และความสัมพันธ์ในครอบครัว

2) ทักษะการปฏิเสธ และทักษะการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล หลังการทดลอง พบว่า กลุ่ม
ทดลองมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่
ว่า ภายหลังเข้าโครงการวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงจะมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีในเรื่อง ทักษะการ
ปฏิเสธ และทักษะการตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

2. การจัดกิจกรรมนอกห้องเรียน นอกจากกิจกรรมดังกล่าวที่จัดในคาบเรียนแล้ว
สถานศึกษาควรจะได้จัดกิจกรรมต่าง ๆ เพิ่มเติมตามจังหวะเวลาอันควร เช่น

- การจัดกิจกรรมทางเลือกเพื่อให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ตามความ
สนใจ ได้แก่ การทำงานหารายได้พิเศษ การฝึกอาชีพ การเข้ากลุ่ม ชมรมต่าง ๆ ทั้งทางวิชาการ
นันทนาการ(กีฬา ดนตรี) การบำเพ็ญประโยชน์ การศึกษาปฏิบัติธรรม

โสภา ชูพิกุลชัย และคณะ (2529) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิธีการนำศาสนาเข้ามา
มีส่วนช่วยแก้ปัญหายาเสพติด” เพื่อให้ทราบถึงความเป็นไปได้ในการนำวิธีการดังกล่าวมาช่วยใน
การป้องกันและบำบัดรักษาผู้เสพยาเสพติด โดยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามกับกลุ่ม
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประชากรในประเทศไทย มาเลเซีย และอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านยาเสพติดทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ประเทศละ 150 คน รวมทั้งสิ้น 450 คน ผลการวิจัยเฉพาะด้านป้องกัน ประชากรส่วนใหญ่เห็นด้วยในการนำหลักธรรมของศาสนาเข้ามาช่วยในการป้องกันยาเสพติด เพราะหลักธรรมของศาสนาจะช่วยยึดเหนี่ยวจิตใจมิให้คนไปติดยา ทำให้คนมีสติรู้จักระวังในการดำเนินชีวิต และทำให้คนเข้าใจสภาพความเป็นจริงของชีวิต และรู้จักทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิต เกี่ยวกับวิธีการนำหลักธรรมมาประยุกต์ใช้ในการป้องกัน จากการศึกษาพบว่า ประชากรส่วนใหญ่เห็นว่าวิธีการที่ได้ผลในทางปฏิบัติ คือ การนำหลักธรรมของศาสนามาปลูกฝัง เริ่มตั้งแต่ในครอบครัว ในโรงเรียน เรื่อยขึ้นไปในสังคม นอกจากนั้น ประชากรส่วนใหญ่ยังเห็นว่า วิธีการนำที่ได้ผลในทางปฏิบัติ คือ นำหลักธรรมของศาสนามาปรับปรุงเพื่อให้ได้รูปแบบการสอนที่มีเนื้อหาสาระและเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนาที่มองเห็นภาพได้

ในงานวิจัยของ โสภา ชูพิกุลชัย และคณะ (2530) เรื่อง การศึกษาความรู้สึกรู้สึกของผู้ติดยาเสพติดที่มีต่อศาสนา และวิธีการนำศาสนามาแก้ปัญหายาเสพติด ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า สถาบันการศึกษาควรเป็นแหล่งที่สองรองจากครอบครัว ที่จะต้องตระหนักถึงความรับผิดชอบในการอบรม สั่งสอน และปลูกฝังหลักธรรมของศาสนาแก่เยาวชน จากการศึกษาพบว่าผู้ติดยาเสพติด มีโอกาสได้รับความรู้ด้านศาสนาจากโรงเรียนมากที่สุด ฉะนั้น สถาบันการศึกษาควรจะฉวยโอกาสในขณะที่เยาวชนกำลังใช้ชีวิตในสถานศึกษา เพื่อศึกษาหาความรู้ทางด้านวิชาการหรือวิชาชีพต่าง ๆ อยู่ นั่น สอดแทรกหลักธรรมของศาสนาให้แก่นักเรียน นักศึกษาด้วย โดยปรับปรุงวิธีการหรือประยุกต์หลักการสอนให้เห็นสิ่งที่นักเรียน นักศึกษาต้องการที่จะยอมรับและสามารถรับได้

- การจัดโครงการธรรมะคดีต่อต้านสารเสพติดโดยตรง เช่น การจัดให้มีการประกวดคำขวัญ การเดินธรรมะคดี การจัดนิทรรศการในวันสำคัญ ๆ การอภิปราย โต้เถียง เรื่องความ ฯลฯ เพื่อให้เกิดการตื่นตัวเป็นครั้งคราว

- การจัดให้มีกลุ่มบุคคลเพื่อดำเนินการสอดส่องช่วยเหลือผู้ใช้สารเสพติด เช่น การส่งเสริมให้นักเรียนเป็นอาสาสมัครในโครงการเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อฝึกฝนเด็กที่มีลักษณะเป็นผู้นำทำหน้าที่ช่วยเหลือเพื่อนแทนหรือเพื่อนดิ่งเพื่อนที่มีปัญหาเกินความสามารถของตนเองมารับความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ หรือครูอาจารย์ หรือ โครงการชมรมเยาวชนป้องกัน ภัย เป็นการฝึกนักเรียน นักศึกษาให้รู้จักระวังภัย หรือเป็นนักสืบเพื่อคอยสอดส่องดูแลความปลอดภัย

- การเข้าค่ายเพื่อพัฒนาความคิดและจิตใจ โดยมีกิจกรรมต่าง ๆ เช่น กิจกรรมสร้างแรงจูงใจหรือความใฝ่ฝันในทางสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นการให้นักเรียนได้รู้หรือสัมผัสชีวิตของบุคคลที่มีความสุข และมีคุณค่าต่อสังคม กิจกรรมฝึกความคิดเพิ่มปัญญาและสร้างค่านิยมที่ดีงาม โดยให้นักเรียนได้รับรู้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นปัญหารอบตัว ไม่ว่าจะจากสื่อมวลชน หรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง แล้วนำเหตุการณ์นั้นมาพิจารณาแก้ไขโดยมีการลำดับขั้นตอน ที่ได้มีการวิเคราะห์ปัญหาอย่างชัดเจน ให้ทราบถึงผลเสียและสาเหตุที่เกิดขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.2 การช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด

นอกเหนือจากการจัดบริการและกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อป้องกันมิให้นักเรียน นักศึกษาไปเกี่ยวข้องกับไปใช้สิ่งเสพติดด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว อันได้แก่การให้ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด การสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจให้นักเรียน นักศึกษา มีความเข้มแข็งทางจิตใจ รู้จักวิธีแก้ปัญหา และแก้ไขความตึงเครียดอย่างถูกต้อง เพื่อลดความกดดันที่ทำให้ต้องใช้สิ่งเสพติด รวมทั้งการรู้จักวิธีการปฏิเสธการชักชวนให้ใช้สิ่งเสพติด ซึ่งถ้าหากสถานศึกษาได้ปฏิบัติครบถ้วนในสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้แล้วก็เชื่อได้ว่าจะป้องกันนักเรียน นักศึกษาให้ห่างไกลจากการใช้สิ่งเสพติดได้

แต่หากสถานศึกษาใดมีนักเรียน นักศึกษาที่ติดสิ่งเสพติดอยู่ด้วย ก็จำเป็นต้องมีการช่วยเหลือในการบำบัดรักษานักเรียน นักศึกษาเหล่านั้นให้หายจากสภาพการติดยา ผู้รับผิดชอบจะต้องศึกษาวิธีการต่าง ๆ ให้ละเอียดลึกซึ้ง เพื่อจะได้ดำเนินการให้ถูกต้องเหมาะสมกับกลุ่มและวัยของนักเรียน นักศึกษา ซึ่งแต่ละกลุ่มย่อมมีนิสัยใจคอ ความต้องการ และความสนใจไม่เหมือนกัน การปฏิบัติของโรงเรียนในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด มีดังนี้

1. การเตรียมการก่อนการรักษา

สถานศึกษาสามารถปฏิบัติช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาในการเข้ารับการบำบัดรักษาให้มีความพร้อมที่สุด ดังนี้

1) การเชิญผู้ปกครอง หากทางสถานศึกษาตรวจพบว่านักเรียน นักศึกษาคนใดติดสิ่งเสพติด ให้ทำการติดต่อกับทางผู้ปกครอง เพื่อเชิญผู้ปกครองมาทำความเข้าใจในเรื่องการช่วยเหลือนักเรียนก่อนไปทำการรักษา การเตรียมการในระยะนี้ จำเป็นจะต้องให้คำแนะนำแก่ผู้ที่ติดสิ่งเสพติด เพื่อการเตรียมตัว เตรียมใจ โดยการแนะนำให้เกิดความตั้งใจ และความเข้าใจอันดีต่อวิธีการบำบัดรักษาอาการที่เกิดขึ้นในช่วงของการบำบัดรักษาให้ผู้เข้ารับการบำบัดรักษา เกิดความพร้อมเสียก่อนที่จะเข้ารับการบำบัด เพื่อให้ให้นักเรียน นักศึกษาที่ติดสิ่งเสพติดสามารถเลิกใช้สิ่งเสพติดได้ รวมไปถึงครอบครัว ญาติ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในชีวิตประจำวันของผู้ที่ติดสิ่งเสพติดที่จะต้องมีความเข้าใจตรงกันด้วย

2) การเยี่ยมบ้าน หมายถึง การที่ครูหรือผู้ที่รับผิดชอบในการช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาที่ติดสิ่งเสพติด ไปเยี่ยมเยียนสมาชิกในครอบครัวของนักเรียน นักศึกษา หรือญาติ หรือเพื่อนบ้าน เพื่อศึกษาปัญหาความเดือดร้อนของนักเรียนเพิ่มเติม ศึกษาสภาพความเป็นอยู่ และความเป็นไปในครอบครัว โดยการสนทนาปราศรัยกับบุคคลต่าง ๆ ซึ่งต้องได้รับความเห็นพ้องจากนักเรียน นักศึกษาผู้ที่ต้องการรักษา การเยี่ยมบ้านทุกครั้งควรมีการนัดหมายกันล่วงหน้า และควรมีการเตรียมการให้พร้อมเวลาสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องที่บ้านของนักเรียน ต้องให้เกียรติ ไม่แสดงอาการรังเกียจ หรือเหยียดหยามในสภาพความเป็นอยู่ของนักเรียน นักศึกษา ควรแสดงความเห็นอกเห็นใจ ไม่ใช่เป็นการคอยจับผิด ในงานวิจัยของ มาริสา หะสาเมาะ (2540) เรื่องประสิทธิภาพ

เสนอแนะว่า สามารถนำกระบวนการเยี่ยมบ้านไปเป็นกลวิธีที่ช่วยให้คำแนะนำแก่ครอบครัว เพื่อลดปัญหาอันอาจจะเกิดขึ้นได้ เช่น ปัญหาการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัว หรือแม้แต่ปัญหาการเรียน หรือความประพฤติของนักเรียน และถ้าหากได้รับความร่วมมือกับอาจารย์ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับตัวนักเรียน พยาบาลอนามัยโรงเรียน อาจารย์พยาบาล และพยาบาลสาธารณสุขด้วยแล้ว จะทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างบ้าน โรงเรียน และสถานบริการสาธารณสุข

2. การจัดส่งนักเรียนเข้ารับการรักษา

การจัดส่งนักเรียนเข้ารับการรักษา ทางโรงเรียนควรมีการประสานงานกับสถานบำบัดรักษาเพื่อฝากนักเรียน นักศึกษาให้ไปรักษาช่วงระยะเวลาหนึ่ง ๆ หรือมอบให้ผู้ปกครองดำเนินการเอง และถ้าหากในสถานที่ใกล้เคียงไม่มีสถานบำบัดรักษาโดยตรง ทางสถานศึกษาอาจจะร่วมมือกับองค์กรทางศาสนา เช่น วัด ซึ่งในขณะนี้ทางรัฐบาลเองได้สนับสนุนในเรื่องนี้ โดยใช้ยุทธศาสตร์ “พลังแผ่นดิน” เพื่อเอาชนะยาเสพติด โดยให้วัดเป็นศูนย์สังเคราะห์และฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด เป็นการร่วมมือและลงนามตกลงกัน 3 ฝ่าย ระหว่าง กรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข และสำนักงาน ป.ป.ส. สำนักนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2544 เพื่อให้ผู้ผ่านการสังเคราะห์และฟื้นฟูสามารถกลับคืนสู่สังคม ชุมชน และดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข โดยจะจัดให้มีหน่วยงานกลางในการสนับสนุนการสังเคราะห์และฟื้นฟูประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานในการคัดเลือกว่าคัดกรองผู้ป่วย การส่งต่อผู้ป่วย เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินงาน ร่วมพัฒนาพระภิกษุผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้การสังเคราะห์และฟื้นฟูเป็นระบบในทิศทางเดียวกัน ถูกต้องตามหลักวิชาการและมีประสิทธิภาพ ประสานความร่วมมือในการดำเนินงาน การติดตาม การประเมินผล พัฒนารูปแบบการดำเนินงาน หรือปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการดำเนินงาน (ป.ป.ส. : ไม่มีเลขหน้า)

สำหรับวัดที่มีการดำเนินงานด้านบำบัดรักษาอยู่แล้ว ทางสถานศึกษาอาจดำเนินการประสานกับทางวัด เพื่อดูแลนักเรียนในการบำบัดรักษาเป็นกรณีพิเศษ โดยดำเนินงานดังต่อไปนี้

- 1) ประชุมทำความเข้าใจกับผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เช่น ผู้ปกครอง ครู นักเรียน เจ้าของสถานที่ ซึ่งหากเป็นวัด ก็คือเจ้าอาวาส เพื่อให้ทราบวัตถุประสงค์ และวิธีการในการบำบัดรักษา
- 2) เนื่องจากผู้ที่ติดสิ่งเสพติดมักเป็นผู้ที่ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ ฉะนั้นจึงต้องมีการกำหนดระเบียบ คำขวัญ หรือคติพจน์เตือนใจ เพื่อเป็นกรอบในการควบคุม
- 3) กำหนดตารางกิจกรรมประจำวันให้ชัดเจน ตั้งแต่ตื่นนอนจนถึงเข้านอน โดยไม่ให้มีเวลาว่าง แต่ควรระวังไม่ให้กิจกรรมเหล่านั้นก่อให้เกิดความเครียดมากนัก เพราะจะเป็นการผลักดันให้ผู้ติดยาต้องการยามาบำบัดความเครียด กิจกรรมที่มักนำมาใช้ส่วนมาก เป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดกำลังใจ สร้างความ เข้มแข็ง และทำให้เกิดความเพลิดเพลิน
- 4) จะต้องมีการฝึกเลี้ยงที่เข้าใจจิตใจ และความต้องการของผู้ติดยา รวมทั้งมีวิธีพูดปลุกใจ

ปลอบประโลม เบี่ยงเบนความสนใจของผู้ติดยาให้คลายจากการหมกมุ่นครุ่นคิดเรื่องการใช้สิ่งเสพติด

5) กำหนดเป้าหมายในการพัฒนาตนเองในแต่ละวัน และให้แรงเสริมเมื่อปฏิบัติได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งจะทำให้ผู้ติดยาเกิดกำลังใจ และภูมิใจในตนเอง

6) มีการประเมินผลตลอดเวลาว่า วิธีการที่นำมาใช้ในการบำบัดรักษาแต่ละวิธีได้ผลหรือไม่ อย่างไร ถ้าไม่ได้ผลก็ควรเปลี่ยนวิธีการใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพของผู้ติดยาที่แตกต่างกัน

การดำเนินงานเหล่านี้ทางสถานศึกษาจะต้องส่งครูที่เข้าใจวิธีการต่าง ๆ เข้าไปดูแล และดำเนินกิจกรรมเพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียนเป็นไปอย่างได้ผล

3. การติดตามผลในช่วงของบำบัดการรักษา

เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ทางโรงเรียนควรมีการจัดให้มีผู้รับผิดชอบ ในรูปของคณะกรรมการ หรือเป็นครูที่เลี้ยง เพื่อทำการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรม และความก้าวหน้าในการบำบัดรักษาเป็นระยะ ๆ และเมื่อนักเรียนหายจากอาการติดยาแล้ว ทางโรงเรียนก็จะรับกลับเข้ามาเรียนตามปกติ ในระยะของการบำบัดรักษา กรณีสำหรับผู้เสพติดเฮโรอีน ในขั้นของการถอนพิษยาเพื่อให้หายจากอาการอยากยา หากเป็นผู้ป่วยนอก ระยะเวลาที่นานที่สุดทั้งสิ้น 21 วัน หากเป็นผู้ป่วยในใช้ระยะเวลาประมาณ 14 วัน การติดตามผลใช้วิธีการสอบถามจากผู้ปกครอง หรือนักสังคมสงเคราะห์ที่ดูแลนักเรียนในขณะที่อยู่ในสถานบำบัดรักษาก็ได้ ในบางกรณีเมื่อพิจารณาจากสภาพการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติดในสถานศึกษาปัจจุบัน ที่แพร่ระบาดมากคือ ยาบ้า รวมไปถึงสารระเหย ซึ่งการเสพติดและในการรักษา มักไม่มีอาการขาดหรืออาการถอนยาเสพติดรุนแรงชัดเจน ซึ่งการรักษา จะเป็นการพบแพทย์สัปดาห์ละครั้ง อย่างน้อย 3 สัปดาห์ ในความเป็นจริงหากนักเรียน นักศึกษา ไม่ได้เสพติดเฮโรอีน แต่เสพติดยาบ้า หรือสารระเหย ทางโรงเรียนไม่จำเป็นต้องให้นักเรียนหยุดเรียนเพื่อไปพักรักษาตัว แต่ประสานงานให้นักเรียนไปพบแพทย์เพื่อทำการรักษา ตามระยะเวลาดังกล่าวข้างต้น และให้คณะกรรมการติดตามการรักษาอย่างใกล้ชิด โดยให้นักเรียนมาพบเพื่อรายงานผล และบันทึกความก้าวหน้าในการรักษา จะช่วยเหลือนักเรียน นักศึกษาได้เป็นอย่างดี รวมทั้งนักเรียน นักศึกษาไม่เสียเวลาเรียนด้วย

4. การช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ

การที่นักเรียน นักศึกษาหายจากอาการติดยาแล้วนั้น ไม่ได้หมายความว่าหายขาดจากการติดสิ่งเสพติด จากงานวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์แนวโน้มของกลุ่มผู้ติดสารเสพติดในกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ที่เข้ารับการรักษานั้น เป็นผู้ที่กลับไปเสพยาซ้ำอีกถึงร้อยละ 61.30 แสดงให้เห็นว่ามีข้อบกพร่องในกลไกของการบำบัด และสังคมทำให้ผู้ติดยาต้องไปกระทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก (ทำเนียบการวิจัยด้านสารเสพติด. 2532 : 68) ดังนั้นเมื่อนักเรียนกลับเข้าศึกษาต่อ การช่วยเหลือจากทางโรงเรียน ควรจะช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา โดยต้องร่วมมือกันให้ความช่วยเหลือ ขอมอบนักเรียนให้โอกาสกลับตัวกลับใจ จึงจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีโอกาที่จะกลับมาสู่สังคมปกติได้อีกครั้งหนึ่ง โดยทางโรงเรียนสามารถช่วยเหลือได้ในเรื่องเหล่านี้

1) ให้สิทธิและช่วยเหลือในเรื่องของการศึกษา เมื่อนักเรียนกลับเข้ามาเรียนตามปกติ ในกรณีกลุ่มของนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดประเภทเฮโรอีนในระยะเริ่มต้นนั้น จะใช้เวลาในการบำบัดรักษาสูงสุดประมาณ 21 วัน เมื่อนักเรียนกลับเข้ามาเรียนตามปกติ ทางโรงเรียนควรช่วยเหลือในเรื่องของการให้สิทธิในเรื่องของเวลาเรียน โดยให้ถือว่านักเรียน “ลาป่วย” และควรมีการสอนเสริมในรายวิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนขาดเรียนไป เพื่อช่วยเหลือให้มีการเรียนอย่างต่อเนื่องสำหรับสิ่งเสพติดประเภทยาบ้า สารระเหย หรือประเภทอื่น ๆ ให้พิจารณาเป็นราย ๆ ไป

2) การจัดกิจกรรมเพื่อสร้างเสริมความสนใจใหม่ ๆ ให้แก่นักเรียนที่เลิกสิ่งเสพติดแล้ว ซึ่งส่งเสริมพัฒนาการปรับตัว ให้โอกาสแสดงความสามารถให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณค่าได้รับการยอมรับ ได้แก่

- กิจกรรมนันทนาการ เช่น การเล่นเกม ดนตรี
- กิจกรรมทางอาชีพซึ่งขึ้นอยู่กับความสนใจของนักเรียน นักศึกษา และความพร้อมของทางโรงเรียนที่จะจัดให้ได้
- กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ กิจกรรมประเภทนี้จะช่วยให้นักเรียน นักศึกษา มีความภาคภูมิใจและเห็นคุณค่าของตนเอง
- กิจกรรมอื่น ๆ เพื่อการเข้าใจตนเองมากยิ่งขึ้น เช่น การเล่นเกมบทบาทสมมติ การเขียน(วรรณกรรมบำบัด) รวมทั้งกิจกรรมรวมกลุ่มต่าง ๆ เพื่อให้ผู้มีปัญหาช่วยเหลือกันเอง

3) การจัดบริการให้คำปรึกษาเป็นพิเศษ การช่วยเหลือในเรื่องนี้ เพื่อให้นักเรียนที่หายจากการติดสิ่งเสพติด สามารถเลิกสิ่งเสพติดได้ตลอดไป การจัดบริการให้คำปรึกษาเป็นพิเศษ เพื่อเป็นการติดตามให้ความช่วยเหลือ แนะนำ และเสริมกำลังใจ ที่จะทำให้นักเรียนที่รักษาหายแล้ว สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ตามปกติ ซึ่งรวมไปถึงการประสานงานกับผู้ปกครองเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่อง และได้ผลดีที่สุด ดำเนินการโดยครูแนะแนวที่มีอยู่แล้ว หรือคัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ครูที่เลี้ยงซึ่งเป็นครูที่มีบุคลิกภาพที่นักเรียนอยากเข้าใกล้ มีความอบอุ่น ความเข้าใจ เป็น “ที่พึ่งทางใจ” และมีเวลาให้นักเรียนได้พอสสมควร ครูเหล่านี้จะสามารถทำหน้าที่เป็นครูที่เลี้ยงเพื่อช่วยแก้ไขปัญหา และช่วยในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนที่มีปัญหาเสพติด การติดตามดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด และมีความจริงใจจนเกิดความไว้วางใจและเต็มใจที่จะรับความช่วยเหลือในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง เพราะนักเรียนกลุ่มนี้คิดว่าตัวเองมีปมด้อยแตกต่างจากเพื่อนคนอื่น จึงจำเป็นต้องได้รับการประทับประคองสภาพจิตใจ ทั้งจากครูที่เลี้ยง ครอบครัว และเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เพื่อป้องกันไม่ให้กลับไปใช้ยาเสพติดอีก

งานวิจัยที่สนับสนุนเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา ได้แก่ งานวิจัยของ สุกานันท์ เพื่อกอง (2541) เรื่องการศึกษารายกรณีนักเรียนติดยาเสพติดในสถานบำบัดและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด โรงพยาบาลค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จังหวัดพิษณุโลก เป็นการใช้กลวิธีการแนะแนวด้วยวิธีการให้คำปรึกษา โดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง ทำให้นักเรียนที่เป็นกรณีศึกษาเลิกยาเสพติดได้ โดยไม่หวนกลับมาเสพติด มีความมั่นคงทางจิตใจ สามารถพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีขึ้น

ศุภชัย มณีศิริ (2533) ได้ศึกษา ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อสุขภาพจิตของเยาวชนผู้ติดสารระเหย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ เยาวชนผู้ติดสารระเหยที่อยู่ในระหว่างควบคุมของสำนักงานคุมประพฤติ จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบทดสอบ SCL-90 พบว่า เยาวชนผู้ติดสารระเหยได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีปัญหาสุขภาพจิตน้อยกว่าเยาวชนผู้ติดสารระเหยที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5. การจัดสภาพแวดล้อมใหม่ที่เหมาะสม

การจัดสภาพแวดล้อมนี้อาจจะเป็นการสร้างชุมชน หรือที่อยู่ใหม่ เพื่อแยกเด็กออกจากที่อยู่หรือชุมชนเดิม หรือแยกเด็กออกจากกลุ่มเพื่อน พ่อแม่ พี่น้อง ที่เป็นเหตุที่ทำให้นักเรียน นักศึกษามีความกดดันหรือเห็นตัวอย่างที่ไม่ดี วิธีการดังกล่าวข้างต้นอาจจะเป็นการยุ่งยาก ทางโรงเรียนสามารถทำได้โดยสร้างความเข้าใจกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่หายจากการติดสิ่งเสพติดเพื่อร่วมมือกันช่วยเหลือให้นักเรียนหลีกเลี่ยงจากสภาพเดิมที่นำไปสู่การเสพติด หรือในบางกรณีทางโรงเรียนสามารถสร้างความร่วมมือกันระหว่างโรงเรียนให้รับนักเรียนที่บัพักรักษาหายแล้วให้ย้ายที่เรียน เพื่อหลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการได้เน้นย้ำในเรื่องนี้ว่า “กรณีที่นักเรียน นักศึกษาที่ได้รับการบัพักรักษาแล้ว หากมีความประสงค์ไม่กลับมาเรียนในสถานศึกษาเดิมให้สถานศึกษาเดิมจัดหา สถานศึกษาใหม่ให้ โดยสถานศึกษาใหม่ต้องร่วมมือรับนักเรียน นักศึกษา และไม่ทอดทิ้งนักเรียน นักศึกษา เหล่านี้”

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มุ่งศึกษาการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3 ซึ่งแยกเป็น 2 ด้าน คือ ด้านการป้องกันสิ่งเสพติด และการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด โดยศึกษาทั้งการปฏิบัติงานและปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติงาน ได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 ประชากร

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

3.2.2 การตรวจสอบเครื่องมือ

3.3 การเก็บรวบรวมเครื่องมือ

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ หัวหน้างานฝ่ายปกครอง จำนวน 40 คน และครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด จำนวน 40 คน จากโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 3 จำนวน 40 โรงเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมด จำนวน 80 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง มีโครงสร้างตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร เกี่ยวกับแนวทางการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดในสถานศึกษา และแนวทางในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของกระทรวงศึกษาธิการ
2. ศึกษางานวิจัยของ อำไพ สวัสดิ์พงษ์ เรื่อง การดำเนินงานป้องกันสารเสพติด ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
3. สร้างแบบสอบถามฉบับร่าง โดยพัฒนาจากข้อคำถามต่าง ๆ ของงานวิจัยที่

ศึกษา แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน และข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) รวม 12 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ การปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด และปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด จำนวน 42 ข้อ โดยแบ่งเป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้

ด้านการปฏิบัติและปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ประกอบด้วย

1. การสำรวจและศึกษาข้อมูล จำนวน 7 ข้อ
2. การจัดบริการสนเทศ จำนวน 5 ข้อ
3. การให้คำปรึกษา จำนวน 4 ข้อ
4. การจัดกิจกรรมป้องกัน จำนวน 6 ข้อ
5. การป้องกันสิ่งเสพติด จำนวน 4 ข้อ

ด้านการปฏิบัติและปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ประกอบด้วย

1. การเตรียมการก่อนการรักษา จำนวน 4 ข้อ
2. การจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา จำนวน 3 ข้อ
3. การติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา จำนวน 2 ข้อ
4. การช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ จำนวน 7 ข้อ
5. การจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม จำนวน 4 ข้อ
6. การช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด จำนวน 5 ข้อ

โดยกำหนดน้ำหนักแบบสอบถามประมาณค่าเป็น 5 ระดับดังนี้

- 5 หมายถึง มีการปฏิบัติมากที่สุด/ เป็นปัญหามากที่สุด
- 4 หมายถึง มีการปฏิบัติมาก / เป็นปัญหามาก
- 3 หมายถึง มีการปฏิบัติปานกลาง / เป็นปัญหাপานกลาง
- 2 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อย / เป็นปัญหาน้อย
- 1 หมายถึง มีการปฏิบัติน้อยที่สุด / เป็นปัญหาน้อยที่สุด

3.2.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้ว เสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ แนะนำ และปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) และความถูกต้องของภาษา ผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้เพื่อใช้ในการวิจัยเพื่อออกของหน่วยงานนี้ ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1) นายสัญญา ผลเกลี้ยง หัวหน้าศูนย์พัฒนาความประพฤตินักเรียน นักศึกษา
จ.นครศรีธรรมราช
- 2) นางศิริลักษณ์ เกษประสิทธิ์ อาจารย์แนะแนวระดับ 3
โรงเรียนสามตำบลวิทยาประชาสรรค์ จ.นครศรีธรรมราช
- 3) นายสุนันท์ เพชรรมณี ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคลิขิต จ.นครศรีธรรมราช
- 4) นายสุเทพ ศุภจิตตากร หัวหน้างานโครงการพิเศษ
วิทยาลัยอาชีวศึกษานครศรีธรรมราช

3. นำแบบสอบถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะ ปรีกษาอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์อีกครั้ง เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้ต่อไป

4. หลังจากแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามอย่างละเอียดแล้ว นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับ ครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 โรงเรียน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของ Cronbach ผลปรากฏว่าค่าความเชื่อมั่นเรื่องการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด $\alpha = 0.89$ และค่าความเชื่อมั่นเรื่องปัญหาในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด $\alpha = 0.81$ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด $\alpha = 0.80$ ขึ้นไป จึงนำไปเก็บข้อมูล

5. นำแบบสอบถามที่วิเคราะห์ความเชื่อมั่นแล้วไปปรับปรุงแก้ไข แล้วทำเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. บันทึกลงเสนอขออนุญาตให้งานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ออกหนังสือขอความร่วมมือถึง สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลจากหัวหน้างานฝ่ายปกครอง และครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3 ที่เป็นกลุ่มประชากรดังที่ได้กำหนดไว้

2. นำหนังสือจากงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และหนังสือขออนุญาตจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน พร้อมแบบสอบถาม เสนอต่อโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ในเขตการศึกษา 3 เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากหัวหน้างานฝ่ายปกครอง และครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด

3. การส่งแบบสอบถาม ในเขตจังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้
หัวหน้างานฝ่ายปกครอง และครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดด้วยตนเอง
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับโรงเรียนที่อยู่ในจังหวัดอื่น ๆ ในเขตการศึกษา 3 ได้ส่งแบบสอบถามไปให้ทางไปรษณีย์ พร้อมทั้งแนบซองให้ผู้ตอบส่งคืน ได้รับแบบสอบถามคืนครบ จำนวน 80 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมด

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. ตรวจสอบจำนวนและความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม ที่ได้รับกลับคืนมาแต่ละฉบับ
 2. ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน และข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละ เสนอเป็นตารางประกอบคำอธิบาย

3. ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเรื่องการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด และปัญหาในการปฏิบัติการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 3 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (μ) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) โดยทำเป็นรายข้อเฉพาะด้าน และรวมทุกด้าน นำเสนอเป็นตารางประกอบคำอธิบาย โดยแปลความหมายค่าเฉลี่ยดังนี้

- 4.50 – 5.00 หมายถึง การปฏิบัติมากที่สุด / เป็นปัญหามากที่สุด
- 3.50 – 4.49 หมายถึง การปฏิบัติมาก / เป็นปัญหามาก
- 2.50 – 3.49 หมายถึง การปฏิบัติปานกลาง / เป็นปัญหাপานกลาง
- 1.50 – 2.49 หมายถึง การปฏิบัติน้อย / เป็นปัญหาน้อย
- 1.00 – 1.49 หมายถึง การปฏิบัติน้อยที่สุด / เป็นปัญหาน้อยที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูลคำนวณค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS PC⁺ (Statistical Package for Social Sciences Personal Computer Plus)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดของโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 โดยมีมุ่งศึกษาใน 2 ด้าน คือ ด้านการป้องกันสิ่งเสพติด และด้านการ
ช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ซึ่งจะศึกษาในเรื่องของการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติงาน
เสนอการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน และ
ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละของผู้ตอบ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์การปฏิบัติ และปัญหาในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด โดยใช้ค่าเฉลี่ย (μ)
และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ) จำแนกเป็นรายชื่อ และรายด้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน และข้อมูล
ทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	N=80	
	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	49	61.25
หญิง	31	38.75
2. อายุ		
20 – 29 ปี	12	15.00
30 – 39 ปี	39	48.75
40 – 49 ปี	29	36.25
50 ปีขึ้นไป	-	-
3. วุฒิการศึกษาสูงสุด		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	8	10.00
ปริญญาตรี	70	87.50
สูงกว่าปริญญาตรี/	2	2.50

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกระใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	N = 80	
	จำนวน	ร้อยละ
4. งานที่ท่านปฏิบัตินอกเหนือจากงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม งานสอน	43	53.75
งานฝ่ายปกครอง	18	22.50
งานฝ่ายวิชาการ	9	11.25
งานฝ่ายแนะแนว	10	12.50
5. ท่านเคยได้รับการอบรม ประชุม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการ ช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดหรือไม่		
เคย	75	93.75
ไม่เคย	5	6.25

ตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย ร้อยละ 61.25 และเพศหญิง ร้อยละ 38.75 อายุระหว่าง 30 – 39 ปี ร้อยละ 48.75 และอายุระหว่าง 40 – 49 ปี ร้อยละ 36.25 วุฒิ การศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 87.50 มีงานที่ปฏิบัตินอกเหนือจากงานด้านการแก้ปัญหา สิ่งแวดล้อม คือ งานสอน ร้อยละ 53.75 งานฝ่ายปกครอง ร้อยละ 22.50 งานฝ่ายแนะแนว ร้อยละ 12.50 และงานฝ่ายวิชาการ ร้อยละ 11.25เคยได้รับการอบรม ประชุม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการช่วยเหลือ นักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดร้อยละ 93.75

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน

ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน	N = 80	
	จำนวน	ร้อยละ
1. โรงเรียนของท่านเปิดสอนในประเภทวิชาใด		
ช่างอุตสาหกรรม	10	12.50
พาณิชยกรรม	46	57.50
ช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม	24	30.00
2. จำนวนนักเรียนในปัจจุบัน		
น้อยกว่า 800 คน	28	35.00
800 คนขึ้นไป	52	65.00

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน	N = 80	
	จำนวน	ร้อยละ
3. สถานที่ตั้งของโรงเรียน		
อยู่ใกล้ถนนใหญ่	62	77.50
อยู่ใกล้ศูนย์การค้า	2	2.50
อยู่ใกล้ชุมชนแออัด	4	5.00
อยู่ใกล้สถานที่ข้าราชการ	8	10.00
อยู่ใกล้แหล่งอบายมุข	2	2.50
อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรม	2	2.50

ตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนส่วนใหญ่เปิดสอนประเภทวิชาพาณิชยกรรมเพียงอย่างเดียว ร้อยละ 57.50 ช่วงอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม ร้อยละ 30 และช่วงอุตสาหกรรมเพียงอย่างเดียวร้อยละ 12.50 เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ซึ่งมีนักเรียนจำนวน 800 คนขึ้นไป ร้อยละ 65 และสถานที่ตั้งของโรงเรียนส่วนใหญ่อยู่ใกล้ถนนใหญ่ ร้อยละ 77.50

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด	N = 80	
	จำนวน	ร้อยละ
1. โรงเรียนของท่านมีแผนงานหรือโครงการในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดหรือไม่		
มี	74	92.50
ไม่มี	6	7.50
2. จำนวนครูที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนให้ทำหน้าที่โดยตรงในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด		
ไม่มี	8	10.00
มี 1 – 2 คน	14	17.50
มี 3 – 4 คน	34	42.50
มี 5 คนขึ้นไป	24	30.00

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด	N = 80	
	จำนวน	ร้อยละ
3. โรงเรียนของท่านมีคณะกรรมการรับผิดชอบในเรื่องการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดหรือไม่		
มี	50	62.50
ไม่มี แต่มีฝ่ายที่รับผิดชอบคือ ฝ่ายปกครอง	20	25.00
ฝ่ายกิจการนักศึกษา	4	5.00
ฝ่ายดูแลและพัฒนาบุคลากร		
นักศึกษา	4	5.00
โครงการ โรงเรียนสีขาว	2	2.50
4. โรงเรียนของท่านประกาศนโยบายอย่างชัดเจน ในเรื่องการห้ามไม่ให้นักเรียนใช้สิ่งเสพติดหรือไม่	80	100

ตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนมีแผนงานหรือโครงการในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ร้อยละ 92.50 มีจำนวนครูที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนให้ทำหน้าที่โดยตรงในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด มี 3 – 4 คน ร้อยละ 42.50 และมี 5 คนขึ้นไป ร้อยละ 30 ไม่มีครูที่ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่โดยตรงในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ร้อยละ 10 เท่านั้น มีคณะกรรมการรับผิดชอบในเรื่องการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดร้อยละ 62.50 โรงเรียนที่ไม่มีคณะกรรมการรับผิดชอบโดยตรงมอบหมายให้ฝ่ายปกครองรับผิดชอบ ร้อยละ 25 และทุกโรงเรียนประกาศเป็นนโยบายอย่างชัดเจนในเรื่องการห้ามไม่ให้นักเรียนใช้สิ่งเสพติด ร้อยละ 100

ตอนที่ 2 ข้อมูลการปฏิบัติและปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติและระดับปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล

ด้านการสำรวจ และศึกษาข้อมูล	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ การปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. บันทึกประวัติของ นักเรียนที่มีปัญหา เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้ เป็นปัจจุบัน	3	3.73	.99	มาก	5	2.26	.94	น้อย
2. สังเกตติดตามพฤติ กรรมของนักเรียนที่ ต้องสงสัยว่าติดสิ่ง เสพติดอย่างใกล้ชิด	2	3.81	1.02	มาก	2	2.44	.94	น้อย
3. ตรวจสอบนักเรียนเพื่อ หาสิ่งเสพติดที่อาจจะ นำมาในโรงเรียน	4	3.71	1.02	มาก	3	2.39	1.07	น้อย
4. ตรวจสอบสถานะนักเรียน ที่อยู่ในข่ายสงสัยว่ามี การใช้สิ่งเสพติด	7	3.41	1.21	ปานกลาง	6	2.20	1.04	น้อย
5. แจ้งผู้ปกครองเมื่อพบ ว่านักเรียนมีปัญหา เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด	1	3.84	1.02	มาก	7	2.14	.96	น้อย
6. สัมภาษณ์นักเรียนที่มี ปัญหาเรื่องสิ่งเสพติด เพื่อสืบค้นไปยังผู้เสพ และผู้จำหน่ายรายอื่น ในโรงเรียน	5	3.69	1.09	มาก	1	2.46	1.22	น้อย
7. ตรวจสอบบุคคลภายใน นอกที่เข้าออกภายใน โรงเรียนอย่างเข้มงวด	6	3.26	1.33	ปานกลาง	4	2.35	1.19	น้อย
รวม		3.63	.21	มาก		2.32	.12	น้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.4 พบว่าการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.41 – 3.84 และมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 3.63 มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก คือ ข้อ 5 แจ้งผู้ปกครองเมื่อพบว่า นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด ($\mu = 3.84$) รองลงมาคือ ข้อ 2 สังเกตติดตามพฤติกรรม ของนักเรียนที่ต้องสงสัยว่าติดสิ่งเสพติดอย่างใกล้ชิด ($\mu = 3.81$) ข้อ 1 บันทึกประวัติของนักเรียน ที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้เป็นปัจจุบัน($\mu = 3.73$) ข้อ 3 ตรวจค้นนักเรียนเพื่อหาสิ่งเสพติดที่ อาจจะนำมาในโรงเรียน ($\mu = 3.71$) และข้อ 6 สัมภาษณ์นักเรียนที่มีปัญหาเรื่องสิ่งเสพติด เพื่อสืบ ค้นไปยังผู้เสพและผู้จำหน่ายรายอื่นในโรงเรียน ($\mu = 3.69$) ส่วนข้อที่มีการปฏิบัติในระดับปาน กลาง คือ ข้อ 7 ตรวจตราบุคคลภายนอกที่เข้าออกโรงเรียนอย่างเข้มงวด ($\mu = 3.26$) และ ข้อ 4 ตรวจปัสสาวะนักเรียนที่อยู่ในข่ายสงสัยว่ามีการใช้สิ่งเสพติด($\mu = 3.41$) ตามลำดับ

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.41 – 2.46 และมีค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 2.32 แสดงว่า ปัญหาในการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีปัญหาระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 6 สัมภาษณ์นักเรียนที่มีปัญหา เรื่องสิ่งเสพติด เพื่อสืบค้น ไปยังผู้เสพและผู้จำหน่ายรายอื่นในโรงเรียน($\mu = 2.46$) ข้อ 2 สังเกต ติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่ต้องสงสัยว่าติดสิ่งเสพติดอย่างใกล้ชิด($\mu = 2.44$) ข้อ 3 ตรวจค้น นักเรียนเพื่อหาสิ่งเสพติดที่อาจจะนำมาในโรงเรียน ($\mu = 2.39$) ข้อ 7 ตรวจตราบุคคลภายนอกที่ เข้าออกโรงเรียนอย่างเข้มงวด ($\mu = 3.62$) ข้อ 1 บันทึกประวัติของนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่ง เสพติดให้เป็นปัจจุบัน($\mu = 3.73$) ข้อ 4 ตรวจปัสสาวะนักเรียนที่อยู่ในข่ายสงสัยว่ามีการใช้สิ่ง เสพติด($\mu = 3.41$) และ ข้อ 5 แจ้งผู้ปกครองเมื่อพบว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด ($\mu = 3.84$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดบริการสนเทศ

ด้านการจัดบริการสนเทศ	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ปฏิบัติ	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. จัดนิทรรศการเกี่ยวกับ สิ่งเสพติดให้โทษ	1	3.30	.86	ปานกลาง	1	2.16	1.00	น้อย
2. ฉายวีดิทัศน์เพื่อเผยแพร่ โทษภัยของสิ่ง เสพติด	4	2.75	1.04	ปานกลาง	4	2.13	1.07	น้อย

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ด้านการจัดบริการสนเทศ	การปฏิบัติ				ปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
3. เชิญวิทยากรจากภายนอกโรงเรียนมาให้ ความรู้แก่นักเรียนเรื่อง โทษภัยของสิ่งเสพติด	2	3.15	1.08	ปานกลาง	5	2.11	1.11	น้อย
4. จัดรายการเสียงตามสาย พร้อมทั้งสอดแทรก ความรู้เกี่ยวกับโทษภัย ของสิ่งเสพติด	5	2.69	1.15	ปานกลาง	3	2.14	1.05	น้อย
5. เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับ โทษภัยของสิ่งเสพติด ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว หรือ วารสาร เป็นต้น	3	2.80	1.15	ปานกลาง	2	2.15	.91	น้อย
รวม		2.93	.27	ปานกลาง		2.14	.01	น้อย

ตารางที่ 4.5 พบว่าการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดบริการสนเทศ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.69 – 3.30 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.93 มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

พิจารณารายข้อ มีการปฏิบัติในระดับปานกลางทุกข้อ คือ ข้อ 1 จัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ($\mu = 3.30$) รองลงมาคือข้อ 3 เชิญวิทยากรจากภายนอกโรงเรียนมาให้ความรู้แก่นักเรียนเรื่องโทษภัยของสิ่งเสพติด ($\mu = 3.15$) ข้อ 5 เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว หรือวารสาร เป็นต้น ($\mu = 2.80$) ข้อ 2 ฉายวิดีโอทัศน์เพื่อเผยแพร่โทษภัยของสิ่งเสพติด($\mu = 2.75$) และข้อ 4 จัดรายการเสียงตามสายพร้อมทั้งสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด ($\mu = 2.69$) ตามลำดับ

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.11 – 2.16 และมีค่าเฉลี่ยรวม 2.14 แสดงว่ามีปัญหาอยู่ในระดับน้อย

พิจารณารายข้อพบว่ามีปัญหาในระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 1 จัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ($\mu = 2.16$) รองลงมาคือ ข้อ 5 เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว หรือวารสาร เป็นต้น ($\mu = 2.15$) ข้อ 4 จัดรายการเสียงตามสาย พร้อมทั้งสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด ($\mu = 2.69$) ข้อ 2 ฉายวิดีโอทัศน์เพื่อ

เผยแพร่โทษภัยของสิ่งเสพติด($\mu = 2.75$) และข้อ 3 เจริญวิทยาการภายนอกโรงเรียนมาให้ความรู้แก่นักเรียนเรื่องโทษภัยของสิ่งเสพติด ($\mu = 3.15$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการให้คำปรึกษา

ด้านการให้คำปรึกษา	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. คัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดโดยเฉพาะ	3	2.97	1.10	ปานกลาง	1	2.38	1.01	น้อย
2. อบรมครูในเรื่องเทคนิคการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติด เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน	4	2.96	1.15	ปานกลาง	2	2.31	1.01	น้อย
3. บริการให้คำปรึกษาโดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจตนเอง	1	3.11	1.11	ปานกลาง	4	2.10	1.01	น้อย
4. บริการให้คำปรึกษาโดยเน้นให้นักเรียนรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง	2	3.09	1.08	ปานกลาง	3	2.11	.88	น้อย
รวม		3.03	.08	ปานกลาง		2.22	.14	น้อย

ตารางที่ 4.6 พบว่าการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการให้คำปรึกษาของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.11 – 2.96 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.03 มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

พิจารณารายข้อพบว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลางทุกข้อ คือ ข้อ 3 บริการให้คำปรึกษา โดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจตนเอง ($\mu = 3.11$) รองลงมาคือ ข้อ 4 บริการให้คำปรึกษา โดยเน้นให้นักเรียนรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง ($\mu = 3.09$) ข้อ 1 คัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดโดยเฉพาะ ($\mu = 2.97$) และ ข้อ 2 อบรมครูในเรื่องเทคนิคการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติด เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน ($\mu = 2.96$) ตามลำดับ

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.38 – 2.10 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ

2.14 แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติในระดับน้อย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามียุทธศาสตร์ระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 1 คัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดโดยเฉพาะ ($\mu = 2.38$) รองลงมา คือ ข้อ 2 อบรมครูในเรื่องเทคนิคการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติด เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน ($\mu = 2.31$) ข้อ 4 บริการให้คำปรึกษาโดยเน้นให้นักเรียนรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง ($\mu = 2.11$) และ ข้อ 3 บริการให้คำปรึกษาโดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจตนเอง ($\mu = 2.10$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน

ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. จัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อสร้างเสริมทักษะในการคิด และการแก้ปัญหา ให้นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจไม่ให้ทดลองใช้สิ่งเสพติด	3	3.02	1.18	ปานกลาง	4	2.29	.96	น้อย
2. ส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมหารายได้พิเศษ เพื่อ ไม่ให้นักเรียนหันไปจำหน่ายสิ่งเสพติด	5	2.69	1.03	ปานกลาง	5	2.25	1.19	น้อย
3. มีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจไม่ให้ให้นักเรียนมั่วสุมในเรื่องสิ่งเสพติด	1	3.65	.94	มาก	6	2.11	1.06	น้อย
4. มีกิจกรรมกีฬาภายนอกโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจของนักเรียนให้ห่างไกลจากสิ่งเสพติด	2	3.13	1.15	ปานกลาง	3	2.31	1.21	น้อย
5. มีกิจกรรมด้านดนตรี ให้นักเรียนเข้าร่วมเพื่อให้รู้จักการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง	4	2.90	1.07	ปานกลาง	1	2.48	1.19	น้อย

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
6. จัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด	6	2.14	1.00	น้อย	2	2.38	1.23	น้อย
รวม		2.92	.49	ปานกลาง		2.30	.12	น้อย

จากตารางที่ 4.7 พบว่าการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมป้องกันของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.65 – 2.14 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.92 แสดงว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลาง

พิจารณาเป็นรายข้อมีการปฏิบัติในระดับมาก คือ ข้อ 3 มีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจไม่ให้นักเรียนมั่วสุมในเรื่องสิ่งเสพติด ($\mu = 3.65$) และมีข้อที่มีการปฏิบัติในระดับ ปานกลาง คือ ข้อ 4 มีกิจกรรมกีฬาภายนอกโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจของนักเรียนให้ห่างไกลจากสิ่งเสพติด($\mu = 3.13$) รองลงมาคือ ข้อ 1 จัดกิจกรรมแนะแนว เพื่อสร้างเสริมทักษะในการคิดและการแก้ปัญหาให้นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจไม่ให้ไปทดลองใช้สิ่งเสพติด ($\mu = 3.02$) ข้อ 5 มีกิจกรรมด้านดนตรี ให้นักเรียนเข้าร่วมเพื่อให้รู้จักการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง ($\mu = 2.90$) และ ข้อ 2 ส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมหารายได้พิเศษ เพื่อไม่ให้นักเรียนหันไปจำหน่ายสิ่งเสพติด ($\mu = 2.69$) ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีการปฏิบัติในระดับน้อย คือ ข้อ 6 จัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยติดสิ่งเสพติด ($\mu = 2.14$)

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.48 – 2.11 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.30 แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

พิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีค่าเฉลี่ยในระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 5 มีกิจกรรมด้านดนตรีให้นักเรียนเข้าร่วม เพื่อให้รู้จักการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง ($\mu = 2.48$) รองลงมา คือ ข้อ 6 จัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด ($\mu = 2.38$) ข้อ 4 มีกิจกรรมกีฬาภายนอกโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจของนักเรียนให้ห่างไกลจากสิ่งเสพติด ($\mu = 2.31$) ข้อ 1 จัดกิจกรรมแนะแนว เพื่อสร้างเสริมทักษะในการคิดและการแก้ปัญหาให้นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจไม่ให้ไปทดลองใช้สิ่งเสพติด ($\mu = 3.02$) ข้อ 2 ส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมหารายได้พิเศษ เพื่อไม่ให้นักเรียนหันไปจำหน่ายสิ่งเสพติด ($\mu = 2.69$) และข้อ 3 มีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจไม่ให้นักเรียนมั่วสุมในเรื่องสิ่งเสพติด ($\mu = 3.65$) ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาในการ
ในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ด้านการป้องกันสิ่งเสพติด โดยจำแนกเป็นรายด้าน

การป้องกันสิ่งเสพติด	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. ด้านการสำรวจและศึกษา ข้อมูล	1	3.63	.21	มาก	1	2.32	.12	น้อย
2. ด้านการจัดบริการสนเทศ	3	2.93	.27	ปานกลาง	4	2.14	.01	น้อย
3. ด้านการให้คำปรึกษา								
4. ด้านการจัดกิจกรรม ป้องกัน	2	3.03	.08	ปานกลาง	3	2.23	.14	น้อย
	4	2.92	.49	ปานกลาง	2	2.30	.12	น้อย
รวม		3.13	.33	ปานกลาง		2.25	.08	น้อย

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.92 – 3.63 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.13
แสดงว่ามีการปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยปฏิบัติในระดับมาก ในด้านการสำรวจและ
ศึกษาข้อมูล ($\mu = 3.63$) สำหรับด้านอื่น ๆ ได้ปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับการปฏิบัติ
ตามค่าเฉลี่ย คือ ด้านการให้คำปรึกษา ($\mu = 3.03$) ด้านการจัดบริการสนเทศ ($\mu = 2.93$) และด้าน
การจัดกิจกรรมป้องกัน ($\mu = 2.92$)

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ ในการป้องกันสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ใน
เขตการศึกษา 3 ค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.14 – 2.32 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.25 แสดงว่ามีปัญหาใน
การปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย เรียงลำดับปัญหาตามค่าเฉลี่ยสูงสุด คือด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล
($\mu = 2.32$) รองลงมา คือ ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน ($\mu = 2.30$) ด้านการให้คำปรึกษา ($\mu =$
2.23) และด้านการจัดบริการสนเทศ ($\mu = 2.14$)

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติ ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา (N = 80)

ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา	1	3.19	1.03	ปานกลาง	2	2.39	1.10	น้อย
2. ให้คำแนะนำแก่นักเรียนเพื่อสร้างกำลังใจให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา	2	3.15	1.17	ปานกลาง	3	2.26	1.00	น้อย
3. เยี่ยมบ้านนักเรียน ศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำก่อนการบำบัดรักษา	4	2.57	1.13	ปานกลาง	1	2.50	1.21	ปานกลาง
4. อนุญาตให้นักเรียนลาพักเพื่อไปบำบัดรักษา โดยถือว่า “ลาป่วย”	3	2.62	1.33	ปานกลาง	4	1.91	1.00	น้อย
รวม		2.88	.33	ปานกลาง		2.26	.25	น้อย

จากตารางที่ 4.9 พบว่าการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.57 – 3.19 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.88 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

พิจารณารายข้อพบว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลางทุกข้อ คือ ข้อ 1 ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา ($\mu = 3.19$) รองลงมาคือ ข้อ 2 ให้คำแนะนำแก่นักเรียน เพื่อสร้างกำลังใจให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา ($\mu = 3.15$) ข้อ 4 อนุญาตให้นักเรียนลาพักเพื่อไปบำบัดรักษา โดยถือว่า “ลาป่วย” ($\mu = 2.62$) และ ข้อ 3 เยี่ยมบ้านนักเรียน ศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำก่อนการบำบัดรักษา ($\mu = 2.57$) ตามลำดับ

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.91 – 2.50 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.26 แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติในระดับน้อย

พิจารณารายข้อพบว่าข้อที่มีปัญหาในระดับปานกลาง คือ ข้อ 3 เยี่ยมบ้านนักเรียน ศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการ

แนะนำก่อนการบำบัดรักษา ($\mu = 2.50$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับน้อย คือ ข้อ 1 ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครอง เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา ($\mu = 2.39$) รองลงมา คือ ข้อ 2 ให้คำแนะนำแก่นักเรียนเพื่อสร้างกำลังใจให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา ($\mu = 2.26$) และข้อ 4 อนุญาตให้นักเรียนลาพักเพื่อไปบำบัดรักษา โดยถือว่า “ลาป่วย” ($\mu = 1.91$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา

ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. ทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา	1	3.04	1.23	ปานกลาง	3	2.01	.97	น้อย
2. ทางโรงเรียนช่วยติดต่อสถานบำบัดรักษาเพื่อส่งตัวนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา	2	2.72	1.61	ปานกลาง	1	2.15	1.07	น้อย
3. ทางโรงเรียนร่วมมือกับวัดโดยขอความร่วมมือให้ทางวัดจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา	3	2.11	1.01	น้อย	2	2.13	1.14	น้อย
รวม		2.62	.47	ปานกลาง		2.09	.07	น้อย

จากตารางที่ 4.10 พบว่าการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.11 – 3.04 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.62 มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่าการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ ข้อ 1 และ ข้อ 2 ตามลำดับ ข้อ 1 ทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ($\mu = 3.04$) และข้อ 2 ทางโรงเรียนช่วยติดต่อสถานบำบัดรักษา เพื่อส่งตัวนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ($\mu = 2.72$) มีข้อที่มีการปฏิบัติในระดับน้อย คือ ข้อ 3 ทางโรงเรียนร่วมมือกับวัด โดยขอความร่วมมือให้ทางวัดจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา ($\mu = 2.11$)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.15 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.09 แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่าปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 2 ทางโรงเรียนช่วยติดต่อสถานบำบัดรักษาเพื่อส่งตัวนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ($\mu = 2.15$) รองลงมาคือ ข้อ 3 ทางโรงเรียนร่วมมือกับวัด โดยขอความร่วมมือให้ทางวัดจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา ($\mu = 2.13$) และ ข้อ 1 ทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ($\mu = 2.01$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และระดับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา

ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. ทางโรงเรียนมีการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา โดยการสอบถามจากผู้ปกครองและบุคคลที่ใกล้ชิด	1	2.82	1.23	ปานกลาง	2	2.01	1.07	น้อย
2. ทางโรงเรียนประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา	2	2.11	1.14	น้อย	1	2.06	1.14	น้อย
รวม		2.46	.50	น้อย		2.03	.04	น้อย

จากตารางที่ 4.11 พบว่าการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.11 – 2.82 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.46 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง คือ ข้อ 1 ทางโรงเรียนมีการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา โดยการสอบถามจากผู้ปกครองและบุคคลที่ใกล้ชิด ($\mu = 2.82$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับน้อย คือ ข้อ 2 ทางโรงเรียนประสานงาน

กับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา ($\mu = 2.11$) จึงสันนิษฐานว่าหากมีการดำเนินการตามข้อนี้ต่อไปอีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.06 และค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.03 แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติในระดับน้อย

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีปัญหาในระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 2 ($\mu = 2.11$) ทางโรงเรียนประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจกับนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา ($\mu = 2.11$) และข้อ 1 ทางโรงเรียนมีการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา โดยการสอบถามจากผู้ปกครองและบุคคลที่ใกล้ชิด ($\mu = 2.82$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงลำดับที่ค่าเฉลี่ย ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ

ด้านการช่วยเหลือเพื่อ ฟื้นฟูสมรรถภาพ	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. นักเรียนที่กลับเข้ามาเรียนหลังจากการบำบัดรักษาแล้ว ทางโรงเรียนให้เวลาเรียนโดยถือว่านักเรียน “ลาป่วย”	2	2.69	1.36	ปานกลาง	5	2.06	1.00	น้อย
2. จัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียน ที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อให้สามารถเรียนได้ทันหลักสูตร	6	2.25	1.06	น้อย	1	2.29	1.25	น้อย
3. ส่งเสริมให้นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เป็นผู้นำกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านสิ่งเสพติด	5	2.53	1.16	ปานกลาง	2	2.20	1.13	น้อย
4. จัดกิจกรรมเพื่อให้ นักเรียนทั่วไป ได้เข้าใจ และปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด	4	2.61	1.27	ปานกลาง	3	2.11	1.02	น้อย

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

ด้านการช่วยเหลือเพื่อ ฟื้นฟูสมรรถภาพ	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
5. นำนักเรียนที่บำบัดรักษา หายแล้ว ไปปฏิบัติธรรม เพื่อฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่หันกลับไปเสพสิ่ง เสพติดอีก	7	2.12	1.02	น้อย	4	2.10	1.20	น้อย
6. มีการให้คำปรึกษาโดย เฉพาะ สำหรับนักเรียนที่ บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อ เสริมสร้างกำลังใจ ไม่ให้ นักเรียนหันกลับไป เสพสิ่งเสพติดอีก	1	2.70	1.21	ปานกลาง	7	1.96	.04	น้อย
7. ให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครอง ของนักเรียนที่บำบัดรักษา หายแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เข้าใจและช่วย เหลือนักเรียนอย่างถูกต้อง	3	2.65	1.23	ปานกลาง	6	2.01	.95	น้อย
รวม		2.50	.23	ปานกลาง		2.10	.11	น้อย

จากตารางที่ 4.12 พบว่าการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.12 – 2.70 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.50 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

พิจารณารายข้อพบว่า มีข้อที่มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ ข้อ 6 มีการให้คำปรึกษาโดยเฉพาะ สำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ไม่ให้นักเรียนหันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก(μ = 2.70) รองลงมาคือ ข้อ 1 นักเรียนที่กลับเข้ามาเรียนหลังจากการบำบัดรักษาแล้ว ทางโรงเรียนให้เวลาเรียน โดยถือว่านักเรียน “ลาป่วย” (μ = 2.69) ข้อ 7 ให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เข้าใจและช่วยเหลือนักเรียนอย่างถูกต้อง (μ = 2.65) ข้อ 4 จัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนทั่วไปได้เข้าใจ และปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับนักเรียนที่เคยติดสิ่งเสพติด (μ = 2.11) และข้อ 12 ส่งเสริมให้นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เป็นผู้นำกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านสิ่งเสพติด(μ = 2.20) ตามลำดับ มีข้อที่มีการปฏิบัติในระดับน้อย คือ ข้อ 2 จัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อให้สามารถเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้ทันหลักสูตร ($\mu = 2.25$) และข้อ 5 นำนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ไปปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่หันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก ($\mu = 2.12$)

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.96 – 2.29 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.10 แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีปัญหาในระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 2 จัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อให้สามารถเรียนได้ทันหลักสูตร ($\mu = 2.29$) ข้อ 3 ส่งเสริมให้นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เป็นผู้นำกิจกรรมธรรมะคัดค้านสิ่งเสพติด ($\mu = 2.20$) ข้อ 4 จัดกิจกรรม เพื่อให้ให้นักเรียนทั่วไปได้เข้าใจ และปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับนักเรียนที่เคยติดสิ่งเสพติด ($\mu = 2.11$) ข้อ 5 นำนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ไปปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่หันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก ($\mu = 2.12$) ข้อ 1 นักเรียนที่กลับเข้ามาเรียนหลังจากการบำบัดรักษาแล้ว ทางโรงเรียนให้เวลาเรียนโดยถือว่านักเรียน “ลาป่วย” ($\mu = 2.69$) ข้อ 7 ให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เข้าใจและช่วยเหลือนักเรียนอย่างถูกต้อง ($\mu = 2.65$) และ ข้อ 6 มีการให้คำปรึกษาโดยเฉพาะ สำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ไม่ให้นักเรียนหันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก($\mu = 2.70$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.13 แสดง ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติและระดับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม

ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
1. ทางโรงเรียนจัดหาที่พักสำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่	2	2.09	1.07	น้อย	1	2.15	1.21	น้อย
2. ทางโรงเรียนประสานงานกับโรงเรียนอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วในการย้ายสถานที่เรียน	4	2.00	.91	น้อย	2	2.11	1.22	น้อย

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ใหม่ให้เหมาะสม	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N=80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
3. ทางโรงเรียนประสานงาน กับโรงเรียนอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่ บำบัดรักษาหายแล้วในการ ย้ายสถานที่เรียน	4	2.00	.91	น้อย	2	2.11	1.22	น้อย
4. รับนักเรียนที่บำบัดรักษา หายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือใน การหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจจะส่งผล ให้นักเรียนกลับไปเสพ สิ่งเสพติดได้อีก	3	2.04	1.07	น้อย	3	2.10	1.29	น้อย
5. ในกรณีนักเรียนที่บำบัด รักษาหายแล้วต้องการ ย้ายสถานที่เรียนใหม่ ทางโรงเรียนช่วยเหลือใน การออกไปรับรองความ ประพฤติ	1	2.42	1.22	น้อย	4	1.80	1.00	น้อย
รวม		2.13	.19	น้อย		2.04	.16	น้อย

ตารางที่ 4.13 พบว่าการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.00 – 2.42 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.13 แสดงว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่าการปฏิบัติในระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 4 ในกรณีนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ต้องการย้ายสถานที่เรียนใหม่ ทางโรงเรียนช่วยเหลือในการออกไปรับรองความประพฤติ (μ = 2.42) รองลงมาคือ ข้อ 1 ทางโรงเรียนจัดที่พักสำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ (μ = 2.09) ข้อ 3 รับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจจะส่งผลให้นักเรียนกลับไปเสพยาสิ่งเสพติดอีก(μ = 2.04) และข้อ 2 ทางโรงเรียนประสานงานกับโรงเรียนอื่นเพื่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่บำบั้รักษหายแล้วในการย้ายสถานที่เรียน ($\mu = 2.00$) ตามลำดับ

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 1.80 – 2.15 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.04 แสดงว่ามีปัญหาในการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

พิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีปัญหาในระดับน้อยทุกข้อ คือ ข้อ 1 ทางโรงเรียนจัดที่พักสำหรับนักเรียนที่บำบั้รักษหายแล้ว เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ ($\mu = 2.15$) รองลงมา คือ ข้อ 2 ทางโรงเรียนประสานงานกับโรงเรียนอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่บำบั้รักษหายแล้วในการย้ายสถานที่เรียน ($\mu = 2.11$) ข้อ 3 รับนักเรียนที่บำบั้รักษหายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการหลักหนีสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจจะส่งผลให้นักเรียนกลับไปเสพลีงเสพลีคอีก ($\mu = 2.10$) และ ข้อ 4 ในกรณีนักเรียนที่บำบั้รักษหายแล้ว ต้องการย้ายสถานที่เรียนใหม่ ทางโรงเรียนช่วยเหลือในการออกไปรับรองความประพฤติ ($\mu = 1.80$) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติและระดับปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพลีค ด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพลีค โดยจำแนกเป็นรายด้าน

การช่วยเหลือนักเรียนที่ติด สิ่งเสพลีค	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ
		μ	σ			μ	σ	
1. ด้านการเตรียมการก่อน การรักษา	1	2.88	.33	ปานกลาง	1	2.26	.25	น้อย
2. ด้านการจัดส่งนักเรียน เข้ารับการบำบั้รักษา	2	2.62	.47	ปานกลาง	3	2.09	.07	น้อย
3. ด้านการติดตามผลใน ช่วงของการบำบั้รักษา	4	2.46	.50	ปานกลาง	5	2.03	.03	น้อย
4. ด้านการช่วยเหลือเพื่อ ฟื้นฟูสมรรถภาพ	3	2.50	.23	น้อย	2	2.10	.11	น้อย
5. ด้านการจัดสภาพแวดล้อม ใหม่ให้เหมาะสม	5	2.13	.19	น้อย	4	2.04	.16	น้อย
รวม		2.52	.27	ปานกลาง		2.10	.09	น้อย

ตารางที่ 4.14 แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.13 – 2.88 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.52 มีการปฏิบัติทุกด้านโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับการปฏิบัติตามค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา ($\mu = 2.88$) รองลงมาคือ ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ($\mu = 2.62$) ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ($\mu = 2.50$) ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา ($\mu = 2.46$) และด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม ($\mu = 2.13$)

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.03 – 2.10 และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.10 มีปัญหาในการปฏิบัติโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับน้อย โดยเรียงลำดับปัญหาตามค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา ($\mu = 2.26$) รองลงมา คือ ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ($\mu = 2.10$) ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ($\mu = 2.09$) ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม ($\mu = 2.04$) และด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา ($\mu = 2.03$)

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด โดยจำแนกเป็นรายด้าน

การแก้ปัญหาสิ่งเสพติด	ระดับการปฏิบัติ				ระดับปัญหาในการปฏิบัติ			
	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับการ ปฏิบัติ	ลำดับที่ ค่าเฉลี่ย	N = 80		ระดับ ปัญหา
		μ	σ			μ	σ	
การป้องกันสิ่งเสพติด		3.13	.33	ปานกลาง		2.25	.08	น้อย
การช่วยเหลือนักเรียนที่ติด สิ่งเสพติด		2.52	.27	ปานกลาง		2.10	.09	น้อย
รวม		2.79	.15	ปานกลาง		2.17	.07	น้อย

ตารางที่ 4.15 แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง ($\mu = 2.79$) การปฏิบัติในระดับปานกลาง ($\mu = 3.13$, $\mu = 2.52$) ทั้งการป้องกันสิ่งเสพติด และการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ตามลำดับ

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ($\mu = 2.17$) และมีค่าเฉลี่ยรวมเท่าที่มีปัญหาในการปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\mu = 2.25$, $\mu = 2.10$) ทั้งด้านการป้องกันสิ่งเสพติด และด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

เนื้อหาของบทนี้กล่าวถึงสาระสำคัญของการวิจัย เรื่องบทบาทโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต่อการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ในเขตการศึกษา 3 ทำการศึกษาใน 2 ด้าน คือ ด้านการป้องกันสิ่งเสพติด และด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด โดยศึกษาในเรื่องของการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อศึกษาการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3

5.1.2 เพื่อศึกษาปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3

5.2 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา เรื่องบทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต่อการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ในเขตการศึกษา 3 โดยทำการศึกษาจากหัวหน้างานฝ่ายปกครอง และครูรับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด พื้นที่ที่ทำการศึกษา คือ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัดชุมพร สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช สงขลา และพัทลุง ผลการศึกษาพบว่า

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่าส่วนใหญ่ผู้ปฏิบัติงานในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 61.25 มีอายุระหว่าง 30 – 39 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.75 มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 87.50 เคยได้รับการอบรม ประชุม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด คิดเป็นร้อยละ 93.75 และร้อยละ 53.75 ได้ปฏิบัติหน้าที่งานสอนด้วย

จากการศึกษาพบว่าเป็น โรงเรียนเปิดสอนในสาขาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 57.50 และเปิดสอนสาขาพาณิชยกรรมกับช่างอุตสาหกรรม ร้อยละ 30.00 เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีนักเรียน 800 คนขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 65.00 ที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ใกล้ถนนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 77.50

การแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ทุกโรงเรียนประกาศเป็นนโยบายอย่างชัดเจน ในเรื่องการห้ามไม่ให้นักเรียนใช้สิ่งเสพติด ร้อยละ 100 โรงเรียนมีแผนงานหรือโครงการในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด คิดเป็นร้อยละ 92.50 โรงเรียนได้ตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบในเรื่องการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด คิดเป็นร้อยละ 62.50 นอกจากนี้ยังมีฝ่ายรับผิดชอบคือ ฝ่ายปกครอง คิดเป็นร้อยละ 25.00 ฝ่ายกิจการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่ควรนำไปใช้เพื่อการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 5.00 ฝ่ายดูแลและพัฒนาบุคลากร คิดเป็นร้อยละ 5.00 แต่เป็นที่น่าสังเกตว่าโรงเรียนที่มีโครงการโรงเรียนสีขาว มีเพียงร้อยละ 2.50 เท่านั้น โรงเรียนได้มอบหมายให้ครูทำหน้าที่ในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมโดยตรง คิดเป็นร้อยละ 90.00

ตอนที่ 2 ศึกษาการปฏิบัติ และปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ของโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ผลการวิจัยสรุปดังนี้

จากการศึกษาการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ภาพรวมปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีการปฏิบัติในระดับปานกลางทั้งสองด้าน คือ ด้านการป้องกันสิ่งเสพ
ติด รองลงมาคือ ด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด

ปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาล้างเสฟติด ภาพรวมปัญหาอยู่ในระดับน้อย พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีปัญหาระดับน้อยทั้งสองด้าน คือ ด้านการป้องกันสิ่งเสฟติด และด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสฟติด ตามลำดับ

2.1 พิจารณาการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล ด้านการจัดบริการสนเทศ ด้านการให้คำปรึกษา และด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน โดยส่วนรวมปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล ได้ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการให้คำปรึกษา ด้านการจัดบริการสนเทศ และด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด โดยส่วนรวมปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย พิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามลำดับปัญหา คือ ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล รองลงมาคือด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน ด้านการให้คำปรึกษา และด้านการจัดบริการสนเทศ

2.1.1 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติ ในด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล พบว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก โดยมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด คือ แจ้งผู้ปกครองเมื่อพบว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด รองลงมา คือ สังเกตติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่ต้องสงสัยว่าติดสิ่งเสพติดอย่างใกล้ชิด บันทึกประวัติของนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้เป็นปัจจุบัน ตรวจค้นนักเรียนเพื่อหาสิ่งเสพติดที่อาจจะนำมาในโรงเรียน และ สัมภาษณ์นักเรียนที่มีปัญหาเรื่องสิ่งเสพติดเพื่อสืบค้นไปยังผู้เสพ และผู้จำหน่ายรายอื่นในโรงเรียน มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ ตรวจตราบุคคลภายนอกที่เข้าออกภายในโรงเรียนอย่างเข้มงวด และ ตรวจปัสสาวะนักเรียนที่อยู่ในข่ายสงสัยว่ามีการใช้สิ่งเสพติด

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติ ในด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล พบว่ามีปัญหาในระดับน้อย โดยปัญหาเกิดขึ้นสูงสุด คือ สัมภาษณ์นักเรียนที่มีปัญหาเรื่องสิ่งเสพติด เพื่อสืบค้นไปยังผู้เสพติด และผู้จำหน่ายรายอื่นในโรงเรียน รองลงมาคือ สังเกตติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่ต้องสงสัยว่าติดสิ่งเสพติดอย่างใกล้ชิด ตรวจสอบนักเรียนเพื่อหาสิ่งเสพติดที่อาจจะนำมาในโรงเรียน

ตรวจสอบว่าบุคคลภายนอกที่เข้าออกภายในโรงเรียนอย่างเข้มงวด บันทึกประวัติของนักเรียนที่มี

ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้เป็นปัจจุบัน ตรวจสอบสวามิภักดิ์นักเรียนที่อยู่ในข่ายสงสัยว่ามีการใช้สิ่งเสพติด และ แจ้งผู้ปกครองเมื่อพบว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด

2.1.2 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในด้านการให้คำปรึกษา พบว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยมีการปฏิบัติสูงสุด คือ บริการให้คำปรึกษาโดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจตนเอง รองลงมา คือ บริการให้คำปรึกษา โดยเน้นให้นักเรียนรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง การคัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดโดยเฉพาะ และ อบรมครูในเรื่องเทคนิคการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติด เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในด้านการให้คำปรึกษา พบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย โดยมีปัญหาเกิดขึ้นสูงสุด คือ คัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดโดยเฉพาะ อบรมครูในเรื่องเทคนิคการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดเพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน บริการให้คำปรึกษา โดยเน้นให้นักเรียนรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง และบริการให้คำปรึกษาโดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจตนเอง

2.1.3 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในด้านการจัดบริการสนเทศ พบว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลางทุก โดยมีการปฏิบัติสูงสุด คือ จัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ รองลงมา คือ เชิญวิทยากรจากภายนอกโรงเรียนมาให้ความรู้แก่นักเรียนเรื่องโทษภัยของสิ่งเสพติด เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว หรือวารสาร เป็นต้น ฉายวีดิทัศน์เพื่อเผยแพร่โทษภัยของสิ่งเสพติด และจัดรายการเสียงตามสาย พร้อมทั้งสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในด้านการจัดบริการสนเทศ พบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย โดยปัญหาเกิดขึ้นสูง คือ จัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ รองลงมา คือ เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว หรือวารสาร เป็นต้น จัดรายการเสียงตามสาย พร้อมทั้งสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด ฉายวีดิทัศน์เพื่อเผยแพร่โทษภัยของสิ่งเสพติด และ เชิญวิทยากรจากภายนอกโรงเรียนมาให้ความรู้แก่นักเรียนเรื่องโทษภัยของสิ่งเสพติด

2.1.4 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน พบว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยมีการปฏิบัติมาก คือ มีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจไมให้นักเรียนมั่วสุมในเรื่องสิ่งเสพติด มีการปฏิบัติในระดับปานกลางสูงสุด คือ มีกิจกรรมกีฬาภายนอกโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจของนักเรียนให้ห่างไกลจากสิ่งเสพติด รองลงมา คือ จัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อสร้างเสริมทักษะในการคิดและการแก้ปัญหาให้นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจไม่ให้ไปทดลองใช้สิ่งเสพติด มีกิจกรรมด้านดนตรีให้นักเรียนเข้าร่วมเพื่อให้รู้จักการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง และส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมหารายได้พิเศษ เพื่อไม่ให้นักเรียนหันไปจำหน่ายสิ่งเสพติด มีการปฏิบัติในระดับน้อย คือ จัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการจัดการกิจกรรมป้องกัน พบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย โดยมีปัญหาเกิดขึ้นสูงสุด คือ มีกิจกรรมด้านดนตรีให้นักเรียนเข้าร่วมเพื่อให้รู้จักการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง รองลงมา คือ จัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด มีกิจกรรมกีฬาภายนอกโรงเรียนเพื่อดึงความสนใจของนักเรียนให้ห่างไกลจากสิ่งเสพติด จัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อสร้างเสริมทักษะในการคิด และการแก้ปัญหาให้นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจไม่ให้ไปทดลองใช้สิ่งเสพติด ส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมหารายได้พิเศษ เพื่อไม่ให้นักเรียนหันไปจำหน่ายสิ่งเสพติด และมีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจไม่ให้แก่นักเรียนมั่วสุมในเรื่องสิ่งเสพติด

2.2 จากการศึกษาการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ และด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม โดยส่วนรวมปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าได้ปฏิบัติปานกลาง ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา รองลงมาคือ ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา และด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ตามลำดับ มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย ในด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา และด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม

ปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด โดยส่วนรวมปัญหาอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามลำดับ พบว่าปัญหาเกิดขึ้นสูงสุดในด้านการเตรียมการก่อนการรักษา รองลงมาคือ ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม และด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา ตามลำดับ

2.2.1 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในการเตรียมการก่อนการรักษา พบว่ามีการปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยมีการปฏิบัติสูงสุด คือ ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา รองลงมา คือ ให้คำแนะนำแก่นักเรียนเพื่อสร้างกำลังใจให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา อนุญาตให้นักเรียนลาพักเพื่อไปบำบัดรักษา โดยถือว่า “ลาป่วย” และเยี่ยมบ้านนักเรียน ศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำก่อนการบำบัดรักษา

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการเตรียมการก่อนการรักษา พบว่ามีปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย โดยมีปัญหาในระดับปานกลาง คือ เยี่ยมบ้านนักเรียนศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำก่อนการบำบัดรักษา มีปัญหาในระดับน้อย คือ ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา รองลงมาคือ ให้คำแนะนำแก่นักเรียนเพื่อสร้างกำลังใจให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา และอนุญาตให้นักเรียนลาพัก เพื่อไปบำบัดรักษา โดยถือว่า “ลาป่วย”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา พบว่ามี การปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ ทางโรงเรียนมอบให้เป็น หน้าที่ของผู้ปกครองในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา และ ทางโรงเรียนช่วยติดต่อสถาน บำบัดรักษา เพื่อส่งตัวนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา มีการปฏิบัติในระดับน้อยใน คือ ทาง โรงเรียนร่วมมือกับวัด โดยขอความร่วมมือให้ทางวัดจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา พบว่ามี ปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย โดยมีปัญหาสูงสุด คือ ทางโรงเรียนช่วยติดต่อสถานบำบัดรักษา เพื่อ ส่งตัวนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา รองลงมา คือทางโรงเรียนร่วมมือกับวัด โดยขอความร่วมมือ ให้ทางวัดจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา และ ทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ในการ นำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา

2.2.3 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา พบว่ามี การปฏิบัติในระดับน้อย โดยมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ ทางโรงเรียนมีการติดตามผล เกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา และมีการปฏิบัติในระดับน้อย คือ ทาง โรงเรียนประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับนักเรียนใน ช่วงของการบำบัดรักษา

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา พบว่ามี ปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย โดยมีปัญหาในระดับน้อย คือ ทางโรงเรียนประสานงานกับนักสังคม สงเคราะห์ เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา และ ทางโรงเรียนมีการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา

2.2.4 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ พบว่ามีการ ปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยมีการปฏิบัติในระดับปานกลางสูงสุด คือ มีการให้คำปรึกษาโดย เฉพาะ สำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเสริมสร้างกำลังใจไม่ให้นักเรียนหันกลับไป เสพสิ่งเสพติดอีก รองลงมา คือ นักเรียนที่กลับเข้ามาเรียนหลังจากการบำบัดรักษาแล้ว ทาง โรงเรียนให้เวลาเรียน โดยถือว่านักเรียน “ลาป่วย” ให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของนักเรียนที่ บำบัดรักษาหายแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เข้าใจและช่วยเหลือนักเรียนอย่างถูกต้อง จัดกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนทั่วไปได้เข้าใจ และปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด และส่งเสริมให้ นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เป็นผู้นำกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านสิ่งเสพติด มีการปฏิบัติในระดับ น้อยใน คือ จัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อให้สามารถเรียนได้ทัน หลักสูตร และ นำนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ไปปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่หัน กลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ พบว่ามีปัญหา เกิดขึ้นในระดับน้อย โดยมีปัญหาเกิดขึ้นสูงสุด คือ จัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียนที่บำบัดรักษา

แล้ว เป็นผู้นำกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านสิ่งเสพติด จัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนทั่วไปได้เข้าใจ และ ฝึกปฏิบัติให้เหมาะสมกับนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด นำนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ไปปฏิบัติ ธรรมเพื่อฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่หันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก นักเรียนที่กลับเข้ามาเรียนหลังจาก การบำบัดรักษาแล้ว ทางโรงเรียนให้เวลาเรียน โดยถือว่านักเรียน “ลาป่วย” ให้คำปรึกษาแก่ผู้ ปกครองของนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เข้าใจและช่วยเหลือนักเรียน อย่างถูกต้อง และ มีการให้คำปรึกษาโดยเฉพาะ สำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเสริม สร้างกำลังใจไม่ให้หันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก

2.2.5 เมื่อพิจารณาการปฏิบัติในการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม พบว่ามี การปฏิบัติในระดับน้อย โดยมีการปฏิบัติในสูงสุด คือ ในกรณีนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ต้องการย้ายสถานที่เรียนใหม่ทางโรงเรียนช่วยเหลือในการออกไปรับรองความประพฤติรองลงมา คือ ทางโรงเรียนจัดหาที่พักสำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ รับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจจะส่งผลให้นักเรียนกลับไปเสพสิ่งเสพติดได้อีก และ ทางโรงเรียนประสานงาน กับโรงเรียนอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วในการย้ายสถานที่เรียน

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม พบว่ามี ปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย โดยมีปัญหาสูงสุด คือ ทางโรงเรียนจัดหาที่พักสำหรับนักเรียนที่ บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ รองลงมา คือทางโรงเรียนประสานงานกับ โรงเรียนอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วในการย้ายสถานที่เรียน รับ นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจจะส่งผลให้นักเรียนกลับไปเสพสิ่งเสพติดได้อีก และ ในกรณีนักเรียนที่บำบัดรักษาหาย แล้วต้องการย้ายสถานที่เรียนใหม่ ทางโรงเรียนช่วยเหลือในการออกไปรับรองความประพฤติ

5.3 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยครั้งนี้ การดำเนินงานของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเรื่องของการมี คณะกรรมการรับผิดชอบในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด หรือการที่มีฝ่ายที่รับผิดชอบในเรื่องนี้ มีแผน งานหรือโครงการในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด และทุกโรงเรียนได้ประกาศเป็นนโยบายอย่างชัดเจน ในการห้ามมิให้นักเรียนใช้สิ่งเสพติด การดำเนินงานเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนเอกชนอาชีว ศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ตระหนักถึงพิษภัย และการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติด ที่เป็นปัญหาอย่าง รุนแรงในขณะนี้ นโยบายในการป้องกันสารเสพติดของกระทรวงศึกษา ที่กำหนดไว้ว่าสถาน ศึกษาต้องถือว่างานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดมีความสำคัญอย่างยิ่ง และต้องกำหนดไว้ ในแผนงาน และกิจกรรมตลอดทั้งปี รวมทั้งต้องให้ความรู้ความเข้าใจ ถึงโทษและพิษภัยของสาร เสพติดกับนักเรียน นักศึกษาอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ (ศึกษาริการ : ไม่มีเลขหน้า)

แม้ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด และปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3

การปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ภาพรวมปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง พิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีการปฏิบัติในระดับปานกลางทั้งสองด้าน คือ ด้านการป้องกันสิ่งเสพติด รองลงมาคือ ด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด

ปัญหาในการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ภาพรวมปัญหาอยู่ในระดับน้อย พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่ามีปัญหาระดับน้อยทั้งสองด้าน คือ ด้านการป้องกันสิ่งเสพติด และด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ตามลำดับ

5.3.1 การปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนปฏิบัติสอดคล้องกับนโยบายในการดำเนินงานป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด ของกระทรวงศึกษาธิการเพื่อสกัดกั้นไม่ให้มีการการแพร่ระบาดของสิ่งเสพติด

สำหรับปัญหาที่เกิดขึ้นการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 โดยภาพรวม อยู่ในระดับน้อย ผู้วิจัยจะอภิปรายผลในเรื่องสำคัญดังนี้

5.3.1.1 การปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล ทางโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 1 และอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นการสำรวจแนวโน้มการใช้สิ่งเสพติดของนักเรียนในโรงเรียน เพื่อนำไปสู่การหามาตรการในการแก้ไขปัญหายาเสพติดได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการปฏิบัติครอบคลุมในเรื่องของการสังเกตติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่ต้องสงสัยว่าติดสิ่งเสพติดอย่างใกล้ชิด มีการบันทึกประวัติของนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้เป็นปัจจุบัน และการตรวจค้นนักเรียนเรียนเพื่อหาสิ่งเสพติดที่อาจจะนำมาในโรงเรียน ซึ่งการปฏิบัติงานสอดคล้องกับผลการวิจัยของกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2540) เรื่อง การวิเคราะห์ผลการสำรวจเพื่อประเมินผลการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่าสถานศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษาทุกภาคในประเทศไทยมีการปฏิบัติ ในเรื่องของการศึกษาสภาพการใช้ยาเสพติดของนักเรียนเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหายา อีกทั้งผู้บริหารสถานศึกษา และครูอาจารย์ มีการปฏิบัติงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดไม่แตกต่างกัน ในเรื่องของการสำรวจจำนวนนักเรียนที่ติดยาเสพติดในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง การดำเนินงานเหล่านี้ทำให้ได้ข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหายาเสพติดการแพร่ระบาดของสารเสพติดในสถานศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ แนวทางหนึ่งคือ การจัดระบบข้อมูล และดำเนินการสำรวจสภาพปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาทุกแห่ง เพื่อเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบาย และวิธีการดำเนินงาน (ศึกษาธิการ. 2540 : ไม่มีเลขหน้า) และพบว่ามีข้อปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ การตรวจปัสสาวะนักเรียนที่อยู่ในข่ายสงสัยว่ามีการใช้สิ่งเสพติด เป็นเพราะว่าการตรวจปัสสาวะเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียน ต้องมีค่าใช้จ่ายในการซื้อน้ำยา และผู้ตรวจต้องมีความรู้ หากโรงเรียนใดมีนักเรียนที่อยู่ ในข่ายสงสัยจำนวนมากจะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง

ปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการสำรวจและศึกษาข้อมูล เป็น ปัญหาลำดับ 1 และมีปัญหาในระดับน้อย ในการดำเนินงานนี้ ปัญหาในเรื่องของการสัมภาษณ์ นักเรียนที่มีปัญหาเรื่องสิ่งเสพติด เพื่อสืบค้นไปยังผู้เสพและผู้จำหน่ายรายอื่นในโรงเรียน เป็น ปัญหาอันดับสูงสุด ในการปฏิบัติงาน การดำเนินงานเรื่องนี้ย่อมมีความยากลำบาก เพราะการที่พูด คุยกับนักเรียนเหล่านี้เพื่อขยายผลไปยังผู้เสพ และผู้จำหน่ายอื่น ๆ นั้น ครูที่รับผิดชอบงานด้านแก้ ปัญหาสิ่งเสพติด ต้องมีจิตวิทยาในการพูดคุย สอบถาม และให้ความมั่นใจกับนักเรียนว่าจะไม่มี ผลกระทบใด ๆ เกิดขึ้นจากการบอกกล่าวกับครูอาจารย์ที่สัมภาษณ์

5.3.1.2 การปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการให้คำปรึกษา ของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 2 และอยู่ในระดับปานกลาง พบว่า ได้บริการให้คำปรึกษา โดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจตนเอง และบริการให้คำปรึกษาโดยเน้นให้นัก เรียนรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง ในลำดับ 1 และ 2 ตามลำดับ ซึ่งนักเรียนที่เรียนใน ระดับอาชีวศึกษา เป็นวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 15 – 20 ปี เป็นวัยที่มีความสับสนในตนเอง การให้ คำปรึกษาเหล่านี้ช่วยทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ และเข้าใจในสถานการณ์ของตน เป็นหนทาง หนึ่งในการสร้างภูมิคุ้มกันไม่ให้นักเรียนหันไปพึ่งพาส่งเสพติดในการแก้ปัญหา และขณะเดียวกัน การที่โรงเรียนได้มีการอบรมครูในเรื่องเทคนิคในการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติด เพื่อให้การ ช่วยเหลือนักเรียนด้วย แสดงว่าโรงเรียนตระหนักถึงปัญหาสิ่งเสพติด และให้ความสำคัญ ในเรื่อง เกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในด้านนี้ นอกเหนือจากการให้คำปรึกษาเพื่อให้นักเรียนเข้าใจตนเอง และรู้จักวิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง

ปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการให้คำปรึกษา เป็นปัญหาลำดับ 3 และอยู่ในระดับน้อย ปัญหาที่เกิดขึ้นในอันดับแรกคือเรื่อง การคัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ให้คำ ปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติด จากข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยนี้ พบว่าครูที่ทำ หน้าที่ในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด มีหน้าที่อื่นด้วย เช่น งานสอน งานปกครอง งานวิชาการ งาน ฝ่ายแนะแนว แต่ก็นับได้ว่าครูเหล่านี้ ได้รับการคัดเลือกเข้ามาทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่ง เสพติดด้วย เห็นได้จากการที่ทางโรงเรียนได้มีการอบรมครูในเรื่องเทคนิคในการให้คำปรึกษา เกี่ยวกับสิ่งเสพติด แต่ปัญหาในการปฏิบัติยังมีมากกว่าการให้คำปรึกษาเพื่อเน้นให้นักเรียนเข้าใจ ตนเอง และรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตน ซึ่งบริการเหล่านี้เป็นของฝ่ายแนะแนว ซึ่งครู แนะแนวมีความชำนาญในเรื่องเหล่านี้ปัญหาจึงเกิดขึ้นน้อยกว่า

5.3.1.3 การปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดบริการสนเทศ ของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 3 ในระดับปานกลาง โดยเน้นใน เรื่องการจัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ เชิญวิทยากรจากภายนอกโรงเรียนมาให้ความรู้ แก่นักเรียนเรื่องโทษภัยของสิ่งเสพติด และเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดในรูป ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบ แผ่นพับ แผ่นปลิว และวารสาร เป็นต้น ซึ่งการปฏิบัตินี้เพื่อเน้นให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดแต่ละชนิด สอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลัย บึงสว่าง (2540) เรื่อง การศึกษากระบวนการบริหารเพื่อป้องกันยาเสพติด ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า หน้าที่หลักของคณะกรรมการป้องกันยาเสพติด คือ ให้จัดนิทรรศการเกี่ยวกับยาเสพติดอย่างถาวร สม่ำเสมอ เชิญวิทยากรมาให้ความรู้เรื่องยาเสพติดแก่นักเรียนในโรงเรียน และประชาสัมพันธ์ณรงค์ต่อต้านยาเสพติด ซึ่งวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนปฏิบัติการประจำปี และเอกสารโครงการเพื่อป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนคือ ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประเภทของยาเสพติด และให้ตระหนักถึงโทษ พิษภัยของยาเสพติด

ในงานวิจัยยังพบว่าการจัดบริการสนเทศด้านอื่น ๆ เช่น การฉายวิดีโอ และการจัดรายการเสียงตามสาย ปฏิบัติรองลงมาจากการจัดนิทรรศการ หรือการใช้แผ่นพับ วารสาร เป็นไปได้ว่าการฉายวิดีโอต้องมีสถานที่ในการชม ทางโรงเรียนอาจดำเนินการไม่สะดวก ไม่มีสถานที่ให้บริการ ประกอบกับในการชมวิดีโอต้องใช้เวลา การที่จะจัดสรรเวลาให้นักเรียนมาชมนั้นประสบปัญหา เพราะนักเรียนมีคาบเรียนมาก แต่ถ้าหากเป็นการจัดนิทรรศการ การใช้แผ่นพับ และวารสารในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งเสพติด สามารถเผยแพร่ข้อมูลได้ตลอดเวลา มีความสะดวกมากกว่า ในส่วนของการจัดรายการเสียงตามสายและมีการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติด มีการปฏิบัติเป็นอันดับสุดท้าย เป็นไปได้ว่า การจัดรายการเสียงตามสายนั้นต้องให้ความรู้ที่หลากหลาย ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าการสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด จึงมีการปฏิบัติน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ของการจัดบริการสนเทศ

ปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดบริการสนเทศ เป็นปัญหาลำดับ 4 และปัญหาอยู่ในระดับน้อย จากงานวิจัยพบว่า การจัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ มีปัญหาในการปฏิบัติสูงสุด รองลงมา คือ การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว หรือวารสาร เป็นที่น่าสังเกตว่าสองเรื่องนี้มีการปฏิบัติในลำดับต้น ๆ จึงเป็นไปได้ว่ามีการปฏิบัติมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ จึงมีปัญหาก่เกิดขึ้นมากกว่า แต่ในเรื่องของการจัดรายการเสียงตามสายพร้อมทั้งสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด ทั้งที่มีการปฏิบัติเป็นลำดับสุดท้ายเมื่อเทียบกับกิจกรรมอื่น ๆ ปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในลำดับ 3 รองจากสองกิจกรรมที่กล่าวมา ซึ่งการสอดแทรกความรู้ในช่วงจัดรายการ หากมีการให้ความรู้ที่หลากหลาย การจะจัดให้มีเรื่องสิ่งเสพติดเข้าไปมาก ๆ อาจจะทำได้ไม่เต็มที่จึงดูว่าในการปฏิบัติจึงมีปัญหาก่เกิดขึ้น

5.3.1.4 การปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 4 และอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านนี้ข้อที่ปฏิบัติในระดับมาก คือ การมีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจไมให้นักเรียนมั่วสุมในเรื่องสิ่งเสพติด กิจกรรมกีฬาเหล่านี้ เช่น กีฬาที่มีหลากหลายประเภทกีฬา หรือจะเป็นกีฬาเฉพาะอย่างแข่งขันกันในช่วงเวลาพักเที่ยงเป็นระยะเวลาหลายวัน นักเรียนจะได้ใช้เวลาว่างทำสิ่งดี ๆ ไม่ทำผิด ๆ อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เวลามาดูกีฬา หรือเข้าร่วมแข่งขันเอง ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายด้านการป้องกันสิ่งเสพติดในสถานศึกษา ในข้อที่ว่า “สนับสนุนให้สถานศึกษาทุกสังกัด จัดกิจกรรมส่งเสริมการออกกำลังกาย และการเล่นกีฬาตลอดจนกิจกรรมทางเลือกอื่นๆ เน้นการให้เด็ก เยาวชนรู้จักใช้เวลาว่างไปในทางสร้างสรรค์ และเป็นประโยชน์ต่อสุขอนามัย เพื่อเสริมสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ความมั่นคงทางอารมณ์ และความสามัคคีในหมู่คณะ” (ศึกษาธิการ : ไม่มีเลขหน้า) นอกจากนี้เป็นกิจกรรมกีฬาภายนอกโรงเรียนที่ทางโรงเรียนสนับสนุนให้มีการแข่งขัน เป็นที่น่าสังเกตว่า โรงเรียนเน้นในเรื่องของกิจกรรมกีฬา ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเหตุผลหนึ่งคือ การจัดกิจกรรมกีฬาสามารถดึงดูดนักเรียนให้เข้าร่วมได้เป็นจำนวนมากกว่าการจัดกิจกรรมอื่น ๆ

ในงานวิจัยยังพบว่าในการจัดกิจกรรมป้องกันข้อหนึ่งคือ การจัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด ซึ่งจริง ๆ แล้วถือได้ว่ากิจกรรมนี้เป็นการสร้างประสบการณ์ตรงให้แก่ นักเรียนได้ มีผลที่จะให้เกิดความตระหนักถึงโทษภัยของสิ่งเสพติด แต่การปฏิบัติยังอยู่ในระดับน้อย ทั้งที่ในเขตการศึกษา 3 สถานบำบัดผู้ติดยาเสพติด เป็นโรงพยาบาลของภาครัฐ ที่ให้บริการทั้งผู้ป่วยนอก และผู้ป่วยใน บางแห่งมีทั้งให้การบำบัดครบทั้ง 4 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนเตรียมการ ขั้นตอนพินยา ขั้นตอนฟื้นฟูสมรรถภาพ และขั้นตอนติดตาม ซึ่งทางโรงเรียนสามารถติดต่อพานักเรียนไปทัศนศึกษาได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะทางโรงเรียนมีความติดขัดในเรื่องของงบประมาณ ในการเดินทาง การดำเนินการไม่สะดวกเท่ากับกิจกรรมอื่น ๆ ในด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน

ปัญหาในการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด ด้านการจัดกิจกรรมป้องกัน มีปัญหาเกิดขึ้นลำดับ 2 และมีปัญหาในระดับน้อย จากการวิจัยพบว่า การมีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน มีการปฏิบัติในระดับมาก เป็นอันดับ 1 แต่ปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย เป็นลำดับสุดท้าย เป็นเพราะว่าการจัดกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียนเป็นเรื่องที่ทางโรงเรียนปฏิบัติเป็นประจำอยู่แล้ว ครูอาจารย์ และนักเรียนให้ความร่วมมือปัญหาจึงเกิดขึ้นน้อย ในขณะที่เดียวกันปัญหาที่มีเป็นอันดับแรกคือ การมีกิจกรรมด้านดนตรีให้นักเรียนเข้าร่วม เพื่อให้รู้จักการแสดงออกในทางที่ถูกต้อง เป็นไปได้ว่ากิจกรรมด้านดนตรีนี้ ต้องใช้ความสามารถเฉพาะบุคคลมาก แม้ทางโรงเรียนจะมีกิจกรรม เช่น การประกวดโฟล์คซอง หรือการประกวดวงดนตรี แต่การที่จะให้นักเรียนเข้าร่วมมาก เหมือนกับกิจกรรมกีฬาย่อมเป็นไปได้ยาก ประกอบกับอาจจะประสบความสำเร็จในเรื่องเครื่องมือ อุปกรณ์ การดำเนินงานจึงไม่สะดวกเท่าที่ควร ปัญหาจึงเกิดขึ้นมากกว่ากิจกรรมอื่น สำหรับการพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยที่ติดสิ่งเสพติด เป็นปัญหาอันดับรองลงมา เห็นได้ว่าในข้อนี้มีการปฏิบัติในระดับน้อย อาจเป็นเพราะว่าติดขัดในเรื่องงบประมาณ หรือเรื่องความไม่สะดวกในการเดินทาง และปัญหาเกิดขึ้นในระดับน้อย เนื่องจากไม่ค่อยได้ปฏิบัติก็ได้ การแก้ปัญหาในการจัดพานักเรียนไปนั้นทางผู้ดำเนินการ ทำได้โดยการเน้นเฉพาะกลุ่มที่มีความเสี่ยงที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด การดำเนินการจะสะดวกยิ่งขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3.2 การปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา และด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม

ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการที่ว่า “ให้สถานศึกษาถือว่านักเรียน นักศึกษาที่ติดยาเสพติดเป็นเสมือนผู้ป่วย จะต้องไม่ไล่ออก ต้องให้ความช่วยเหลือ ดูแลและส่งไปบำบัดรักษา กรณีที่นักเรียน นักศึกษาที่ได้รับการบำบัดรักษาแล้ว หากมีความประสงค์ไม่กลับมาเรียนในสถานศึกษาเดิม ให้สถานศึกษาจัดหาสถานศึกษาใหม่ให้ โดยสถานศึกษาใหม่ต้องร่วมมือรับนักเรียน นักศึกษา ไม่ทอดทิ้งนักเรียน นักศึกษาเหล่านี้”

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย ผู้วิจัยจะอภิปรายผลในเรื่องสำคัญแต่ละด้านดังนี้

5.3.2.1 การปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ในเขตการศึกษา 3 ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 1 อยู่ในระดับปานกลาง การปฏิบัติของโรงเรียนเมื่อพบนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด และทำการช่วยเหลือที่ปฏิบัติเป็นอันดับ 1 คือ การให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา และรองลงมาคือให้คำแนะนำแก่นักเรียนเพื่อสร้างกำลังใจให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา ซึ่งในขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญ หากนักเรียนที่จะเข้ารับการบำบัดรักษาได้รับคำแนะนำที่ถูกต้อง จะทำให้เกิดความตั้งใจจริง และความเข้าใจอันดีต่อวิธีการรักษา จะทำให้การบำบัดรักษาประสบผลสำเร็จ ทั้งนี้การให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองที่โรงเรียนปฏิบัตินับว่าเหมาะสม เพราะในการรักษาผู้ติดยาเสพติดให้ประสบผลสำเร็จ ต้องสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นกับทุกคนที่เกี่ยวข้องกับผู้ติดยาด้วย

ในเรื่องการเยี่ยมบ้านนักเรียน ศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำก่อนการบำบัดรักษา มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง ซึ่งการไปเยี่ยมบ้านนี้ ในงานวิจัยของ มารีสา หะสามะ (2540) เรื่องประสิทธิผลของการจัดโครงการป้องกันการใช้ยาและสารเสพติดสำหรับนักเรียนวัยรุ่น ในเขตกรุงเทพมหานคร ได้เสนอแนะว่า สามารถนำกระบวนการเยี่ยมบ้านไปเป็นกลวิธีที่ช่วยให้คำแนะนำแก่ครอบครัว เพื่อลดปัญหาอันอาจเกิดขึ้นได้ เช่น ปัญหาการสื่อสารในครอบครัว สัมพันธภาพในครอบครัวหรือแม้แต่ปัญหาการเรียน หรือความประพฤติของนักเรียน และถ้าหากได้รับความร่วมมือกับอาจารย์ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับตัวนักเรียน พยาบาลอนามัยโรงเรียน อาจารย์พยาบาล และพยาบาลสาธารณสุขด้วยแล้ว จะทำให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างบ้าน โรงเรียน และสถานบริการสาธารณสุข ซึ่งสอดคล้องกับ น.พ.ธงชัย อุ่นเอกกลาง ที่ว่า “การรักษาผู้ติดยาเสพติด เป็นการรักษาทั้งครอบครัว หรือ

เอกสาเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ทั้งสังคม ไม่ใช่เฉพาะตัวผู้ติดยาเสพติดเท่านั้น”
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการเตรียมการก่อนการรักษา มีปัญหาในการปฏิบัติ เป็นลำดับ 1 อยู่ในระดับน้อย ในขั้นตอนนี้ทางโรงเรียนได้ปฏิบัติในเรื่องของให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา และให้คำแนะนำแก่นักเรียนเพื่อสร้างกำลังใจให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่จะทำให้ นักเรียนมีกำลังใจในการบำบัดรักษา ซึ่งจะทำให้การบำบัดรักษาประสบผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี ในการให้คำแนะนำนี้ ปัญหาในการปฏิบัติ อยู่ในระดับน้อย แสดงว่าในขั้นตอนนี้ เมื่อให้คำแนะนำไปแล้วทั้งตัวนักเรียน ที่มีปัญหาในการใช้สิ่งเสพติด และผู้ปกครองเองมีความเข้าใจ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

จากการวิจัยด้านการเตรียมการก่อนการรักษานี้ พบปัญหาในระดับปานกลางที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ ในเรื่องของการเยี่ยมบ้านนักเรียน เพื่อศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำก่อนการบำบัดรักษา เป็นปัญหา อันดับ 1 แสดงว่า ในการเยี่ยมบ้านนักเรียนเพื่อให้ได้ข้อมูล เกิดปัญหาติดขัด อาจจะเป็นเรื่องของการให้ความร่วมมือของญาติ พี่น้อง ภายในบ้านของนักเรียนที่ร่วมมือไม่เต็มที่ ทำให้ผู้ไปเยี่ยมบ้านไม่ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง เพื่อนำมาใช้ในการแนะนำ ซึ่งจะทำให้การแนะนำสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

5.3.2.2 การปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 2 อยู่ในระดับปานกลาง คือ เมื่อพบว่านักเรียนมีการใช้สิ่งเสพติด ทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา โดยมีการปฏิบัติในข้อนี้เป็นอันดับสูงสุด ซึ่งภาระหน้าที่ของทางโรงเรียนเมื่อพบว่านักเรียนมีการใช้สิ่งเสพติด ต้องแจ้งให้ผู้ปกครองรับทราบ และให้คำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับการรักษา ในส่วนนี้พบว่าผู้ปกครองมีความสะดวกในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษาเอง ทางโรงเรียนจึงมอบให้ผู้ปกครองดำเนินการ และในขณะเดียวกันทางโรงเรียนยังได้มีการช่วยติดต่อสถานบำบัดรักษา เพื่อส่งตัวนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษาอีกด้วย เป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ปกครองอีกทางหนึ่ง

เป็นที่น่าสังเกตว่า ในการที่ทางโรงเรียนขอความร่วมมือให้ทางวัด จัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา มีการปฏิบัติในระดับน้อย เป็นไปได้ว่าทางวัดที่ตั้งอยู่ใกล้เคียงโรงเรียน ไม่มีความพร้อมจะจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษาได้ อาจจะเป็นเรื่องของการขาดบุคลากรที่เข้าใจในวิธีการบำบัดรักษา และสำหรับ ปี พ.ศ. 2544 เป็นต้นไป การดำเนินนโยบายของรัฐบาล ภายใต้ยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเพื่อเอาชนะยาเสพติด ได้มีการจัดให้วัดเป็นศูนย์สงเคราะห์และฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด โดยมีเป้าหมายให้ครอบคลุม 3,000 วัดทั่วประเทศ ซึ่งจะมีการคัดเลือกวัด คัดกรองผู้ป่วย การส่งต่อผู้ป่วย ร่วมพัฒนาพระภิกษุผู้เกี่ยวข้อง เพื่อให้สงเคราะห์และฟื้นฟูเป็นระบบในทิศทางเดียวกัน ถูกต้องตามหลักวิชาการและมีประสิทธิภาพ โครงการนี้จะสามารถสงเคราะห์และฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติดได้ไม่น้อยกว่า 360,000 คน คาดว่าวัดจะเป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่ทางโรงเรียนจะประสานความร่วมมือ เพื่อจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษามากขึ้นในอนาคตต่อไป

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสียดสี ของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา ปัญหาในการปฏิบัติ เป็นลำดับ 3 อยู่ในระดับน้อย ในกรณีที่พบนักเรียนใช้สิ่งเสียดสี การดำเนินการของโรงเรียน เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ปกครอง คือโรงเรียนช่วยติดต่อสถานบำบัดรักษา เพื่อส่งตัวนักเรียนเข้า รับการบำบัดรักษา ในข้อนี้ปัญหาพบเป็นอันดับสูงสุด ซึ่งสถานบำบัดรักษาที่ให้บริการส่วนใหญ่ จะเป็นโรงพยาบาลประจำจังหวัด การติดต่อประสานงานมีปัญหาบ้างเมื่อเปรียบเทียบกับปัญหา ข้อที่ทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา เกิด ปัญหาน้อยกว่าข้ออื่น ๆ สืบเนื่องจากทางโรงเรียนได้ติดต่อกับผู้ปกครองตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียม การก่อนการรักษา และทางโรงเรียนได้ให้คำปรึกษากับผู้ปกครอง แนะนำเกี่ยวกับการบำบัดรักษา แล้ว ผู้ปกครองจึงนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษาเอง ในข้อที่ทางโรงเรียนร่วมมือกับวัดโดยขอ ความร่วมมือ ให้ทางวัดจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา ในข้อนี้มีการปฏิบัติในระดับน้อย แสดงว่าใน พื้นที่ใกล้เคียง ไม่มีวัดที่ดำเนินการในเรื่องการบำบัดรักษาผู้คิดสิ่งเสียดสี และในจังหวัดมีโรงพยาบาล ที่ให้บริการในการบำบัดรักษาอยู่แล้ว ปัญหาในการปฏิบัติในข้อนี้จึงเกิดขึ้นน้อย เนื่องจากไม่ค่อย มีการดำเนินการในเรื่องนี้

5.3.2.3 การปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสียดสี ของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 3 อยู่ในระดับปานกลาง การช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพนี้ ทางโรงเรียนเห็นความสำคัญของการ ให้คำปรึกษา โดยมีการให้คำปรึกษาเฉพาะสำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเสริมสร้าง กำลังใจไม่ให้เด็กหันกลับไปเสียดสีเสียดสีอีก ซึ่งจริง ๆ แล้วเราถือว่าผู้ป่วยที่คิดสิ่งเสียดสี นั้น เป็นคนที่มีปัญหาทางด้านจิตใจ มีโอกาสกลับไปเสียดสีซ้ำได้อีก การช่วยเหลือให้คำปรึกษาจะ ช่วยให้นักเรียนเกิดความมั่นใจ มีความเข้มแข็งมีโอกาสกลับสู่สังคมปกติได้ นอกจากนี้ยังพบว่า ทางโรงเรียนยังมีการให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ และช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างถูกต้อง แสดงว่าโรงเรียนมีความเข้าใจถึง กระบวนการช่วยเหลือนักเรียน เพราะการที่จะให้การช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพของนักเรียน เพื่อให้หลุดพ้นจากวงจรของการคิดสิ่งเสียดสีต้องช่วยกันหลายฝ่าย ในงานวิจัยของ สุภานันท์ เพ็ญ คง (2541) เรื่องการศึกษารายกรณีนักเรียนติดยาเสพติดในสถานบำบัด และฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด โรงพยาบาลค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช จ.พิษณุโลก เป็นงานวิจัยที่แสดงถึงความ สำเร็จของการให้คำปรึกษา พบว่าการใช้กลวิธีการแนะแนวด้วยวิธีการให้คำปรึกษา โดยใช้ นักเรียนเป็นศูนย์กลางทำให้นักเรียนที่เป็นกรณีศึกษาเลิกยาเสพติดได้ โดยไม่หวนกลับมาเสียดสีซ้ำมี ความมั่นคงทางจิตใจ สามารถพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีขึ้น

ในการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพนี้ ทางโรงเรียนยังมีการปฏิบัติในระดับน้อย ในเรื่องของการจัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อสามารถเรียนได้ทันหลักสูตร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ในกรณีที่พบนักเรียนใช้สิ่งเสียดสี หากเป็นเฮโรอีน การบำบัดรักษาต้องใช้เวลาสูงสุดประมาณ 21

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามเผยแพร่เนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัน เมื่อนักเรียนกลับเข้ามาเรียนการจัดเวลาสอนพิเศษมีความไม่สะดวก เช่น นักเรียนมีจำนวนน้อยอาจมีประมาณ 1 หรือ 2 คน ลาพักการเรียนในช่วงเวลาไม่ตรงกัน และอาจเป็นนักเรียนต่างระดับชั้นกัน ทำให้การจัดเนื้อหาในการสอนเป็นไปด้วยความยากลำบาก แต่หากมองอีกด้านเป็นไปได้ว่า นักเรียนที่มีปัญหาในการใช้สิ่งเสพติด หากเป็นประเภทยาบ้า หรือสารระเหย ในการรักษานักเรียนไม่ต้องหยุดพักการเรียน ดังนั้นทางโรงเรียนจึงไม่ต้องจัดเวลาสอนพิเศษให้นักเรียนเหล่านี้ นอกจากนี้ในการวิจัยพบว่ากิจกรรมประการหนึ่งคือ การนำนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วไปปฏิบัติธรรม เพื่อฝึกจิตใจให้เข้มแข็งไม่หันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก มีการปฏิบัติในระดับน้อยเช่นกัน ซึ่งการใช้ศาสนาเป็นทางเลือกหนึ่งที่โรงเรียนจะนำมาปฏิบัติได้ จากงานวิจัยของโสภานุพิกุลชัย และคณะ (2529) เรื่องการนำศาสนาเข้ามามีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาเสพติด พบว่าความคิดเห็นของประชากรส่วนใหญ่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า หลักธรรมของศาสนาจะสามารถช่วยยึดเหนี่ยวคนไม่ให้ไปติดยาเสพติดได้ ทำให้คนมีสติรู้จักระวังในการดำรงชีวิต ทำให้เข้าใจถึงสภาพความเป็นจริงของชีวิต และรู้ว่าแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิต หากโรงเรียนได้มีการปฏิบัติอย่างจริงจังก็จะเป็นหนทางหนึ่งในการช่วยเหลือนักเรียนไม่ให้กลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก นอกจากนี้จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนได้ปฏิบัติอยู่แล้ว

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ มีปัญหาในการปฏิบัติ เป็นลำดับ 2 อยู่ในระดับน้อย จากงานวิจัยพบว่า การจัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อให้สามารถเรียนได้ทันหลักสูตร ได้มีการปฏิบัติในระดับน้อย และพบว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ อยู่ในอันดับ 1 ถึงแม้ว่าอยู่ในระดับน้อย ซึ่งในกิจกรรมอื่นๆ ที่ทางโรงเรียนจัดให้มีขึ้นเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพของนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ก็อยู่ในระดับน้อยทุกกิจกรรม กล่าวได้ว่าปัญหาในข้อนี้เกิดขึ้นได้ เนื่องจากนักเรียนที่มีปัญหาเสพติด และต้องหยุดพักเพื่อบำบัดรักษานั้น มีจำนวนน้อยหรือแต่ละคนหยุดเรียนในช่วงเวลาต่างกัน และเรียนอยู่ต่างระดับชั้นกัน การที่ทางโรงเรียนจะจัดเวลาสอนพิเศษให้แก่ักเรียนเหล่านี้จึงประสบปัญหาได้ และเป็นที่น่าสังเกตว่าทางโรงเรียนปฏิบัติในเรื่องนี้น้อย อีกเหตุผลหนึ่งก็คือ มีนักเรียนเป็นจำนวนน้อยที่ต้องหยุดพักเพื่อไปบำบัดรักษา การปฏิบัติในข้อนี้จึงน้อยเช่นกัน

สำหรับปัญหาในข้ออื่น ๆ รองลงมาคือ เรื่องเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ ที่ให้นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วปฏิบัติ หรือที่เกี่ยวเนื่องกับนักเรียนอื่น ๆ ในโรงเรียน ได้แก่ การส่งเสริมให้นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วเป็นผู้นำกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านสิ่งเสพติด พบว่าการปฏิบัติในข้อนี้มีปัญหาเป็นอันดับ 2 ซึ่งในการจัดกิจกรรมรณรงค์ต่าง ๆ นี้ ในการที่ให้นักเรียนเลิกสิ่งเสพติดได้แล้ว มาเป็นผู้นำกิจกรรม จากการที่นักเรียนเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งเสพติด จะทำให้เกิดความน่าสนใจ และจะทำให้เกิดผลในทางป้องกันสิ่งเสพติดได้ดียิ่งขึ้น อีกข้อหนึ่งที่มีปัญหาเป็นที่น่าสนใจคือการจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนทั่วไปได้เข้าใจ และปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับนักเรียนที่เคยติดสิ่งเสพติด พบว่าเกิดปัญหาเป็นอันดับ 3 แสดงว่าการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ

นักเรียนในโรงเรียนจำนวนมาก ทำให้ประสบปัญหาในการปฏิบัติมาก เมื่อเปรียบเทียบกับปัญหาอื่น ๆ ที่ทางโรงเรียนปฏิบัติโดยตรงกับนักเรียนที่เคยติดสิ่งเสพติด เช่นในข้อการให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เข้าใจและช่วยเหลือนักเรียนอย่างถูกต้อง และการให้คำปรึกษาโดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเสริมสร้างกำลังใจไม่ให้นักเรียนหันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก ซึ่งข้อเหล่านี้เกิดปัญหาในอันดับท้ายสุด

5.3.2.4 การปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชน

อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 4 อยู่ในระดับน้อย การติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษานี้ มีไว้เพื่อติดตามช่วยเหลือนักเรียนให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ความก้าวหน้าในการบำบัดรักษา โรงเรียนปฏิบัติระดับปานกลาง ในเรื่องการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา โดยการสอบถามจากผู้ปกครองและบุคคลที่ใกล้ชิด ในกรณีที่นักเรียนใช้สิ่งเสพติดประเภทยาบ้า หรือสารระเหย การรักษาไม่จำเป็นต้องหยุดพักไปรักษาตัว ดังนั้นนักเรียนยังมาเรียนได้ตามปกติ การติดตามผลภายในโรงเรียนเป็นหน้าที่ของครูผู้รับผิดชอบ แต่ในขณะที่อยู่ภายนอกโรงเรียนการสอบถามจากผู้ปกครอง และบุคคลที่ใกล้ชิดจะทำให้ได้ข้อมูลของนักเรียนมากยิ่งขึ้น แต่จากการวิจัยนี้พบว่า เมื่อทางโรงเรียนพบนักเรียนติดสิ่งเสพติด การบำบัดรักษาทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษาอยู่แล้ว ดังนั้นการสอบถามจากผู้ปกครองจึงสามารถติดตามนักเรียนได้อย่างใกล้ชิด เพื่อความก้าวหน้าของการบำบัดรักษาได้อย่างใกล้ชิด

ในเรื่องของการประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา มีการปฏิบัติน้อย แสดงว่าบทบาทของนักสังคมสงเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนในการช่วยเหลือนักเรียนยังไม่เด่นชัด ซึ่งอันที่จริงในกระบวนการบำบัดรักษาผู้ติดสิ่งเสพติด นักสังคมสงเคราะห์จะมีบทบาทมากในทุกขั้นตอน เป็นไปได้ว่านักสังคมสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้เข้ารับการบำบัดตามสถานบำบัดรักษา แต่การที่ทางโรงเรียนประสานงานกันน้อยกับนักสังคมสงเคราะห์ เนื่องจากนักเรียนที่ต้องส่งเข้าสถานบำบัดรักษามีน้อย จึงไม่มีการติดต่อกันมากนัก

ปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา มีปัญหาเกิดขึ้นเป็นลำดับ 5 ในระดับน้อย เมื่อทางโรงเรียนอนุญาตให้นักเรียนไปบำบัดรักษาแล้ว การติดตามผลความก้าวหน้าของการบำบัดรักษา ในข้อที่ทางโรงเรียนประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์ เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา ปัญหาในการปฏิบัติเป็นอันดับ 1 จากการวิจัยพบว่าข้อนี้ยังมีการปฏิบัติน้อย และมีปัญหาในระดับน้อย แสดงว่า การประสานงานระหว่างโรงเรียนกับนักสังคมสงเคราะห์มีน้อย เป็นไปได้ว่าเมื่อทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครอง ในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา การที่จะติดต่อประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์จึง ไม่มีความสะดวกเท่ากับการที่ติดต่อกับผู้ปกครอง เพราะเมื่อดูจากการ

ปฏิบัติในอีกข้อหนึ่งที่มีปัญหาน้อยกว่า คือทางโรงเรียนมีการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา โดยการสอบถามจากผู้ปกครองและบุคคลที่ใกล้ชิด ทั้งนี้ทางโรงเรียนถือว่าผู้ปกครองเป็นผู้รับผิดชอบดูแลนักเรียนโดยตรง การประสานงานระหว่างผู้ปกครองและโรงเรียน เพื่อให้ทราบถึงความก้าวหน้าของการบำบัดรักษาสามารถทำได้ง่าย ทั้งในกรณีที่นักเรียนต้องลาพักการเรียนเพื่อไปบำบัดรักษา และในกรณีที่ไม่ต้องลาพักการเรียน แต่ใช้วิธีไปพบแพทย์ตามนัด ซึ่งในกรณีแรกการประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์จึงเป็นสิ่งที่ควรกระทำ เพราะนักสังคมสงเคราะห์จะอยู่ประจำในสถานบำบัดรักษา แต่หากเป็นกรณีที่นักเรียนที่ไม่ต้องไปบำบัดรักษายังสถานบำบัด การสอบถามจากผู้ปกครองจึงมีความสะดวก และติดตามนักเรียนได้มากกว่า ปัญหาในการปฏิบัติจึงน้อยกว่า

5.3.2.5 การปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ของโรงเรียนเอกชน

อาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม มีการปฏิบัติเป็นลำดับ 5 อยู่ในระดับน้อย ซึ่งเป็นลำดับสุดท้าย การปฏิบัติในเรื่องของกรณีนักเรียนที่บำบัดรักษาหาย ต้องการย้ายสถานที่เรียนใหม่ทางโรงเรียนช่วยเหลือในการออกใบรับรองความประพฤติ ทางโรงเรียนได้ปฏิบัติเป็นอันดับ 1 ซึ่งการย้ายสถานที่เรียนระหว่างภาคการศึกษา หรือระหว่างปีการศึกษา เป็นกรณีที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นนอกจากมีเหตุจำเป็น ดังนั้นการออกใบรับรองความประพฤติทำให้สถานศึกษาใหม่มีความมั่นใจในการรับนักเรียนมากยิ่งขึ้น เพราะการที่นักเรียนย้ายที่เรียนในช่วงเวลาดังกล่าวสถานศึกษาใหม่ มักจะเพ่งเล็งว่าเป็นนักเรียนที่มีปัญหา

สำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ต้องการย้ายสถานที่อยู่ในกรณีที่อาศัยตามหอพัก พบว่าทางโรงเรียนจัดหาที่พักให้เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ เมื่อพิจารณาแล้วเป็นการดีในการจัดหาที่พักให้นักเรียน จะทำให้โรงเรียนสามารถติดตาม ดูแลนักเรียนได้อย่างต่อเนื่อง เพื่อไม่ให้เด็กนักเรียนกลับไปเสพยาอีก เป็นที่น่าสังเกตว่าในการที่โรงเรียนรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจจะส่งผลให้นักเรียนกลับไปเสพยาเสพติดได้อีก กับการประสานงานกับโรงเรียนอื่นเพื่ออำนวยความสะดวก หากนักเรียนต้องการย้ายสถานที่เรียน มีการปฏิบัติในอันดับท้าย ๆ เป็นไปได้ว่าโรงเรียนอาจจะเห็นว่านักเรียนที่ย้ายมากลางภาคเรียน เป็นนักเรียนที่มีปัญหา อาจจะเป็นเรื่องการทะเลาะวิวาท หรือปัญหาสิ่งเสพติด โรงเรียนจึงต้องระมัดระวังในการรับนักเรียน หากไม่แน่ใจโรงเรียนจึงไม่รับนักเรียนเข้าเรียน จึงทำให้มีการปฏิบัติน้อย ในขณะที่เดียวกันการที่จะประสานงานกับโรงเรียนอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกให้นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วย้ายที่เรียน ทางโรงเรียนถือว่าได้ออกใบรับรองความประพฤติให้แล้ว นักเรียนคงไม่มีปัญหาในการเข้าเรียนในสถานศึกษาใหม่ แต่หากผู้ปกครองมีความประสงค์ให้ประสานงาน ทางโรงเรียนสามารถช่วยเหลือได้ แม้จะปฏิบัติต่อกันซึ่งอาจจะเป็นไปได้ว่าทางผู้ปกครองหรือนักเรียนไม่ได้ขอความช่วยเหลือในเรื่องนี้นัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับปัญหาในการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด ของโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม มีปัญหาเกิดขึ้นเป็นอันดับ 4 ในระดับน้อย นักเรียนที่มีปัญหาในการใช้สิ่งเสพติด มักเกิดจากความคับข้องใจ ไม่รู้วิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ดังนั้นสิ่งแวดล้อมที่นักเรียนอาศัยอยู่อาจจะมีส่วนผลักดันให้นักเรียนหันไปใช้สิ่งเสพติด เมื่อนักเรียนบ่มัธยมศึกษาหายแล้วต้องกลับมาอาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อม เดิมอาจกลับไปใช้สิ่งเสพติดอีก ดังนั้น การปฏิบัติของโรงเรียนในการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ ก็จะมีผลช่วยให้นักเรียนเลิกสิ่งเสพติดได้อย่างถาวร ปัญหาในการปฏิบัติในด้านนี้ ในข้อ ทางโรงเรียนจัดหาที่พักสำหรับนักเรียนที่บ่มัธยมศึกษาหายแล้ว เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ อาจจะเป็นนักเรียนที่อาศัยที่หอพัก หรือนักเรียนที่มีบ้านอยู่ใกล้แหล่งสิ่งเสพติด ต้องการย้ายที่อยู่ใหม่ ทางโรงเรียนได้ช่วยเหลือในเรื่องนี้ และปัญหาในการปฏิบัติอยู่ในอันดับ 1 รองลงมาคือ การประสานงานกับโรงเรียนอื่นเพื่ออำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่บ่มัธยมศึกษาหายแล้วในการย้ายสถานที่เรียน แสดงว่าในการติดต่อกับโรงเรียนอื่น เพื่อให้นักเรียนย้ายสถานที่เรียน ซึ่งต้องเป็นโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนในสาขาเดียวกัน การประสานงานให้นักเรียนย้ายสถานที่เรียนกลางคัน ทางสถานศึกษาใหม่ยอมเฟื่องเฟื่องว่าเป็นนักเรียนที่มีปัญหา อาจทำให้เกิดภาพพจน์ที่ไม่ดีแก่ทางโรงเรียน จึงถือว่าการปฏิบัติในข้อนี้มีปัญหาเกิดขึ้นได้มากกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับการปฏิบัติในเรื่องของการรับนักเรียนที่บ่มัธยมศึกษาหายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการหลีกเลี่ยงสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจส่งผลให้นักเรียนกลับไปเสพสิ่งเสพติดได้อีก และการออกใบรับรองความประพฤติให้หากนักเรียนที่บ่มัธยมศึกษาหายแล้ว ต้องการย้ายสถานที่เรียน ซึ่งปัญหาเกิดขึ้นในอันดับท้าย ๆ เมื่อพิจารณาจากภาพรวมพบว่า ในด้านการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม มี การปฏิบัติในด้านนี้ ในระดับน้อยทุกข้อ แสดงว่านักเรียนที่มีปัญหาการใช้สิ่งเสพติด และบ่มัธยมศึกษาหายแล้วมีจำนวนน้อยที่ต้องให้โรงเรียนช่วยเหลือในเรื่องการย้ายสถานที่เรียน จึงมีปัญหาในการปฏิบัติในระดับน้อย

5.4 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับบทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ต่อการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดดังนี้

5.4.1 ในด้านการป้องกันสิ่งเสพติด ทางโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ควรมีการจัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบ่มัธยมศึกษาเสด็จให้มากขึ้น เนื่องจากในงานวิจัยนี้พบว่า มีการปฏิบัติในข้อนี้ระดับน้อย ทั้งนี้กลุ่มนักเรียนที่โรงเรียนควรจัดพาไป คือ กลุ่มที่มีความเสี่ยงที่จะใช้สิ่งเสพติด และกลุ่มที่ใช้สิ่งเสพติดไปแล้วแต่ยังไม่ติด เพื่อเป็นการป้องปรามและให้นักเรียนได้พบเห็นสภาพที่แท้จริง ของผู้ที่ติดสิ่งเสพติดในระหว่างการบ่มัธยมศึกษา จะสามารถสร้างทัศนคติ

ในทางลบและก่อให้เกิดความกลัวในการใช้สิ่งเสพติดได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา... ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในงานวิจัยนี้พบว่า การปฏิบัติของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ด้านการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด มีการปฏิบัติน้อย ดังนั้นเพื่อให้การปฏิบัติงานด้านการช่วยเหลือนักเรียนได้ผล จึงควรปฏิบัติดังนี้

5.4.2 นักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดไปแล้ว ทางโรงเรียนควรร่วมมือกับวัดที่สถานที่ตั้งอยู่ใกล้เคียงกับโรงเรียน ประสานงานกับทางวัดเพื่อจัดเป็นที่บำบัดรักษา โดยแต่งตั้งคณะครูที่มีความเข้าใจในกระบวนการบำบัดรักษาให้รับผิดชอบโดยตรง จะทำให้สามารถดูแลติดตามความก้าวหน้าในการรักษาได้ง่าย และมีความสะดวกในการช่วยเหลือนักเรียนมากกว่าการส่งตัวไปบำบัดรักษายังสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติด

5.4.3 ในขณะที่นักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา และใช้เวลาอยู่ในสถานบำบัดผู้ติดยาเสพติด คณะกรรมการของโรงเรียนที่รับผิดชอบติดตามในการติดตามผลของการบำบัดรักษา ควรมีการประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์ที่ดูแลนักเรียนอยู่ด้วย เพื่อติดตามความก้าวหน้าของการบำบัดรักษา เพื่อให้มีความเข้าใจและช่วยเหลือนักเรียนได้ถูกต้อง หากนักเรียนบำบัดรักษาหายแล้วและกลับมาเรียนต่อที่โรงเรียน

5.4.4 สำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วในขั้นตอนของการฟื้นฟูสมรรถภาพ งานวิจัยนี้พบว่า การนำนักเรียนไปปฏิบัติธรรม ยังปฏิบัติน้อย ดังนั้นทางโรงเรียนควรมีการจัดพานักเรียนกลุ่มเหล่านี้ไปเข้าค่ายธรรมะอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติธรรม และนำหลักธรรมมาใช้เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ไม่ให้หันกลับไปใช้สิ่งเสพติดอีก

5.4.5 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทุกโรงเรียน ควรมีการประสานความร่วมมือในการป้องกันปัญหาสิ่งเสพติดร่วมกัน ในการให้ข้อมูล ข่าวสาร ตลอดจนการประสานความร่วมมือในการรับนักเรียนที่ต้องการย้ายสถานที่เรียน เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมใหม่ เป็นการลดปัญหาการกลับไปเสพติดซ้ำของนักเรียนภายหลังการบำบัดรักษาแล้ว

5.5 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.5.1 ควรศึกษาปัจจัยสนับสนุน และเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานการป้องกันสิ่งเสพติด ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

5.5.2 ควรศึกษาปัจจัยสนับสนุน และเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

5.5.3 ควรศึกษาบทบาทของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ในแผนพัฒนายุทธศาสตร์ที่ 9 (พ.ศ.2545 – พ.ศ.2549)

บรรณานุกรม

การฝึกหัดครู, กรม. ม.ป.ป. การศึกษาสภาพการใช้สารเสพติดในสถานศึกษา พ.ศ.2530. มปท.
การแพทย์, กรม. 2544. การบำบัดรักษาผู้ป่วยติดสารเสพติด การใช้ยาในทางที่ผิด. (Online).

เข้าถึงได้จาก : [http:// www.odms.moph.go.th/section3/303.htm](http://www.odms.moph.go.th/section3/303.htm)

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน,สำนักงาน. 2537. พระราชบัญญัติ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ
และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ,สำนักงาน. 2531. การป้องกันยาเสพติด.
กรุงเทพฯ : อักษรไทยการพิมพ์.

..... . 2544. การสำรวจพฤติกรรมกรรมการค่ายาบ้าของนักเรียน กรณีศึกษา พื้นที่ภาคตะวันออก
ออกเฉียงเหนือ. (Online). เข้าถึงได้จาก : <http://www.oncb.go.th/document/situation43-44.pdf>.

..... . 2542. การสำรวจเพื่อประมาณการจำนวนนักเรียน/นักศึกษาที่เกี่ยวข้องกับยา
เสพติด. (Online). เข้าถึงได้จาก : <http://www.oncb.go.th>.

..... . 2543. ความรักกับการแก้ไขปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา. (Online). เข้าถึงได้
จาก : <http://www.oncb.go.th/document/article1502d.pdf>.

..... . ม.ป.ป. แนวคิดและทิศทางการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด (พ.ศ.2540-
2544). ม.ป.ท. (เอกสารอัดสำเนา)

..... . 2544. ศธ. – สช. – สำนัคนายกฯ ลงนามร่วมกันให้วัดเป็นศูนย์สงเคราะห์และฟื้นฟู
ผู้ติดยาเสพติด. (Online). เข้าถึงได้จาก : http://www.oncb.go.th/document/news_081602.htm.

ชาญ ชุ่มบุญชู. 2526. การป้องกันการติดสารเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญ
ศึกษากระทรวงศึกษาธิการ ในทัศนะของผู้บริหาร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต.
กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารอัดสำเนา).

ทำนุ สิริสิงห. 2531. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท. กรุงเทพฯ : คณะเภสัชศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.

นิพนธ์ บัวพวงสรและคณะ. 2538. การประมาณการจำนวนผู้ติดสารเสพติดในประเทศไทย.
กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.(เอกสารอัดสำเนา)

ผจงจิต อินทสุวรรณ และคณะ. 2539. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรรมการติดยาเสพติดของ
เยาวชน. (Online). เข้าถึงได้จาก: <http://www.oncb.go.th/document/research3907.pdf>.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฝน แสงสิงแก้ว. 2518. การวิจัยสำรวจนักเรียนไทยติดยา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุทธา.
ฝ่ายวิชาการสุตรไพศาล. 2531. กฎหมายและระเบียบป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สุตรไพศาล.

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. 2540. แนวทางการวิจัยเพื่อพัฒนานโยบายแก้ปัญหาเสพติดใน
ประเทศไทย. (Online). เข้าถึงได้จาก <http://www.oncb.go.th/document/research4008.pdf>.

พรศรี พัฒนพงศ์. 2520. ปัจจัยสนับสนุนและเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานการป้องกันและ
ปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.(เอกสารอัดสำเนา)

มานิชญ์ ลีโทเชาวลิต. 2531. วัตถุประสงค์ต่อจิตและประสาท. กรุงเทพฯ : คณะเภสัชศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.

มาริสา หะสาเมาะ. 2540. ประสิทธิภาพของการจัดโครงการป้องกันการใช้ยาและสารเสพติด
สำหรับนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. (Online). เข้าถึงได้จาก :
<http://www.oncb.go.th/document/research4009.pdf>.

มาลัย บึงสว่าง. 2540. การศึกษากระบวนการบริหารเพื่อป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. (Online). เข้าถึงได้จาก :
<http://www.oncb.go.th/document/research4010.pdf>.

เรืองชัย บุญศักดิ์. 2527. ทักษะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 ที่มีต่อปัญหา
ยาเสพติด. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. (เอกสารอัดสำเนา).

วรรณิภา บุญขมานพ. 2523. ความเห็นของครูโรงเรียนประถมศึกษาในแหล่งเสื่อมโทรม
กรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการให้การศึกษาเรื่องยาเสพติด. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารอัดสำเนา).

วสันต์ ชีรานุรักษ์. 2526. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พุทธศักราช 2519
และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ธีรา
นุสรณ์การพิมพ์.

วิชาการ, กรม. 2540. คู่มือการแนะแนวการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด. กรุงเทพฯ :
กรมวิชาการ.

วิเชียร จันทะโชติ. 2540. การพัฒนาหลักสูตรการป้องกันยาเสพติดสำหรับนักศึกษาอุตสาหกรรม
สถาบันราชภัฏอุดรธานี. (Online). เข้าถึงได้จาก : <http://www.oncb.go.th/document/research4013.pdf>.

วันทนิย์ จันท์เอี่ยม. 2544. มิติมุมมองป้องกันปัญหายาเสพติด. (Online). เข้าถึงได้จาก :

เอกสารนี้เป็น <http://www.oncb.go.th/document/article1602d.pdf> นั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ศึกษาธิการ, กระทรวง. ม.ป.ป. กรอบนโยบายและแนวทางการดำเนินงานด้านการป้องกัน

และแก้ไขปัญหายาเสพติด ของกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : สำนักงานโครงการพิเศษ สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (เอกสารอัดสำเนา).

———. 2531. คู่มือแนวปฏิบัติและปราบปรามยาเสพติดในสถานศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

———. 2530. แนวทางการป้องกันการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ของกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : สำนักงานโครงการพิเศษ สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ.

———. ม.ป.ป. แผนป้องกันสารเสพติด ของกระทรวงศึกษาธิการ(พ.ศ.2540-2544). ม.ป.ท. (เอกสารอัดสำเนา)

———. 2544. ศธ.เตรียมเสนอเพิ่มโทษผู้ค้ายาเสพติดในสถานศึกษา. (Online). เข้าถึงได้จาก : http://www.moe.go.th/moe-news/new_day/m030644.htm.

ศักดิ์ดา ชูศรี. 2524. การใช้สื่อการสอนเพื่อป้องกันการติดยาเสพติดให้โทษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารอัดสำเนา).

ศรียรรณ จีรวัดณ์ชัย. 2539. บทบาทของครอบครัวกับการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการติดยาเสพติดในเด็กและเยาวชน. (Online). เข้าถึงได้จาก : <http://www.oncb.go.th/document/research4010.pdf>.

สมชาย มัชฌิมาทศน์. 2526. ผลการเรียนรู้เรื่องการป้องกันยาเสพติดให้โทษในวิชาสุขศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีเรียนจากสไลด์ที่มีภาพอย่างเดียวและสไลด์แบบต่าง ๆ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารอัดสำเนา)

สามัญศึกษา, กรม. 2540. การสำรวจสภาพปัญหาการใช้ยาในทางที่ผิด ของนักเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา. (Online). เข้าถึงได้จาก : <http://www.oncb.go.th/document/research4016.pdf>.

———. รายงานการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท. (อัดสำเนา)

———. 2520. รายงานผลการประชุมเรื่อง การศึกษาปัญหายาเสพติดในประเทศแถบเอเชีย 11 ประเทศ ณ ปันจ ประเทศมาเลเซีย 5 – 12 ธันวาคม 2520. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์.

สุรเดช วงศ์บา. 2524. มุลเหตุของการติดยาเสพติดให้โทษของนักเรียนและวิธีป้องกัน ตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยม ในเขตภาคเหนือ. ปริญญาโท. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เอกสารนี้เป็น กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- โสภา ชูพิกุลชัย และ คณะ. 2529. การศึกษาวิธีการนำศาสนาเข้ามีส่วนช่วยแก้ปัญหายาเสพติด.
 กรุงเทพฯ : ศูนย์ประสานงานกลาง องค์การภาคเอกชนต่อต้านยาเสพติด สภาสังคม
 สงเคราะห์แห่งประเทศไทย.
- อำไพ สวัสดิ์พงษ์. 2533. การดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน. วิทยา
 นิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (เอกสารอัดสำเนา).

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศบัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตร์ อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา ที่ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้

ได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2542

1. นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ต่อการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในเขตการศึกษา" โดยมี อาจารย์ไพรัตน์ พิคน้อย เป็นอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ และ ดร.วราพรธ น้อยสุวรรณ เป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของบัณฑิตวิทยาลัย

ประกาศ ณ วันที่ 14 กันยายน พ.ศ.2542

(รศ.ดร.มนัส สังวรศิลป์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3869

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๔ กันยายน 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางศิริลักษณ์ เกษประสิทธิ์

ด้วยคณะกรรมการอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ในเขตการศึกษา 3"

คณะกรรมการอุดมศึกษา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลิขิตวณิช)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3869

คณะกรรมการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนล่งกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

กัณยายน 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายสุเทพ ฤกษ์จิตตาการ

ด้วยคณะกรรมการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในเขตการศึกษา 3"

คณะกรรมการอุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรพรณี สักิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3869

คณะกรรมการอุดมศึกษา

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

๑๔ กันยายน 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายสุนันท์ เพชรมณี

ด้วยคณะกรรมการอุดมศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นางสาวโปรตปราน สุวรรณโชติ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในเขตการศึกษา 3"

คณะกรรมการอุดมศึกษา หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารที่ส่งมอบให้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 3869

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนจล่องกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

กัณยายน 2542

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายสัญญา ผลเกลี้ยง

ด้วยคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้พิจารณาเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ที่จะช่วยตรวจแบบสอบถาม ให้กับนักศึกษาปริญญาโทได้

จึงเรียนมาเพื่อขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามของนักศึกษา ชื่อ นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ ซึ่งจะทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในเขตการศึกษา 3"

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม หวังในความอนุเคราะห์จากท่านเป็นอย่างยิ่งและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ผศ.ดร.พรรณี ลีกิจวัฒน์นะ)

รองคณบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติราชการแทนคณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร 3269040

เอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 1207/ 12202

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ 10300

22 ตุลาคม 2542

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ และครูใหญ่

ด้วย นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง
“บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ในเขตการศึกษา 3” มีความประสงค์
จะขอทดลองใช้แบบสอบถามกับหัวหน้างานปกครอง และครูผู้เกี่ยวข้องในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดในโรงเรียน
ของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการทดลอง
ใช้แบบสอบถาม เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

~7~

(นางศิริลักษณ์ มโนรมย์)

ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กองนโยบายและแผน

โทร. 02-2817112

โทรสาร 02-2828654

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า.
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ทม 1504/ 0115

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง กรุงเทพฯ 10520

2 มกราคม 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ และครูใหญ่

สิ่งที่ส่งมาด้วย ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

ด้วย นางสาวโปรตปราน สุวรรณโชติ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา กำลังทำการวิจัยเพื่อเรียบเรียง
วิทยานิพนธ์ เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในเขตการศึกษา 3" ซึ่งได้
รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้วเมื่อวันที่ 23 สิงหาคม 2542

ในการทำวิจัยเรื่องนี้ นักศึกษาจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดพิจารณาอนุญาต ให้นักศึกษาทำการ
เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต และขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่าน
มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล)

คณบดี

งานบัณฑิตศึกษา

โทร. 3266052-6101 ต่อ 2663,2642

โทรสาร. 3268506

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 1207/ ๒5๒๐

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ 10300

1. มิถุนายน 2543

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ และครูใหญ่

ด้วย นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำการวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในเขตการศึกษา 3" มีความประสงค์ ขอเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับ หัวหน้างานฝ่ายปกครอง และครูผู้เกี่ยวข้องในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในโรงเรียนของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาดำเนินการรวบรวม ข้อมูล เพื่อประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

๗ -

(นางศิริลักษณ์ มโนรมย์)

ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน ปฏิบัติราชการแทน

เลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

กองนโยบายและแผน

โทร. 02-2817112

โทรสาร 02-2828654

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงเรียนพนิชยการพัทลุง

72 ถนนไชยบุรี อ.เมือง พัทลุง 93000 โทรศัพท์-โทรสาร (074) 613352,620636

ที่ 36 /2543

28 กุมภาพันธ์ 2543

เรื่อง ส่งข้อมูลการวิจัย

เรียน คณบดีสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง

อ้างถึง หนังสือที่ ทม 1504/0115 ลงวันที่ 12 มกราคม 2542

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเพื่อการวิจัย 2 ชุด

ตามหนังสืออ้างถึง ได้ขอความร่วมมือมายังโรงเรียนให้นักเรียนเก็บรวบรวมข้อมูล
เพื่อการวิจัยในสถานศึกษา ในการนี้ทางโรงเรียนพนิชยการพัทลุงได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางรีณา หนูสง)

อาจารย์ใหญ่โรงเรียนพนิชยการพัทลุง

ธุการ

โทร.(074) 613352

โทรสาร. (074) 620636

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี

SURAT TECHNOLOGY SCHOOL

ซอยเปรมฤดี ถ.ศรีวิชัย ต.มะขามเตี้ย อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000 ☎ (077) 272223, 273223 FAX (077) 220859

ที่ สท.101/2543

9 มีนาคม 2543

เรื่อง ส่งคืนแบบสอบถาม

เรียน คุณโปรดปราน สุวรรณโชติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ

ตามที่ท่านได้ขอความอนุเคราะห์ทางโรงเรียนตอบแบบสอบถาม เพื่อการวิจัย เรื่อง "บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม ในเขตการศึกษา 3" โดยให้บุคลากรของโรงเรียนตอบแบบสอบถามให้ นั้น

บัดนี้ทางโรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี ได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว และได้แนบส่งมาพร้อมหนังสือฉบับนี้ด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางอุไรวรรณ ไชยมุสิก)

อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี

งานธุรการ

โทร. 272223 ต่อ 109

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม

ถ.สุราษฎร์-บตรศรีฯ ต.บางกุ้ง อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี 84000 โทร. (077) 273995, 212404-5 Fax : (077) 212077

ที่ สทอ. พิเศษ / 2543

3 เมษายน 2543

เรื่อง ส่งแบบสอบถาม

เรียน คุณโปรดปราน สุวรรณโชติ

อ้างถึง หนังสือที่ ทม. 1504/0115 ลงวันที่ 12 มกราคม 2543

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม 39 (2.1-2.2) จำนวน 2 เล่ม

ตามที่คุณโปรดปราน สุวรรณโชติ นักศึกษาปริญญาโท คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้ส่งแบบสอบถามมายังโรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม เพื่อต้องการ
เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยและเพื่อการเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ เรื่อง " บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนต่อการ
แก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมในเขตการศึกษา 3 " รายละเอียดตามแจ้งแล้วนั้น

บัดนี้ โรงเรียนฯ ได้ดำเนินการให้นักศึกษาฝ่ายปกครองทำการกรอกแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว
แล้ว โดยได้ส่งแบบสอบถามมาพร้อมหนังสือฉบับนี้ด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวราวุธ พัฒนาศิริรักษ์)

อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม

ฝ่ายอำนวยการ ต่อ 213

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายชื่อสถานศึกษาที่เก็บข้อมูลการวิจัย

โดย นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ

1. โรงเรียนชุมพรบริหารธุรกิจ
2. โรงเรียนรักษธรรมบริหารธุรกิจ
3. โรงเรียนจรัสพิชากรอาชีวศึกษา
4. โรงเรียนเจริญมิตรพาณิชย์การ
5. โรงเรียนเทคนิคธุรกิจบัณฑิต
6. โรงเรียนเทคนิคสถาปัตย์
7. โรงเรียนเทคโนโลยีภาคใต้
8. โรงเรียนเทคนิคพาณิชย์การโสภณ
9. โรงเรียนเทคโนโลยีโสภณ
10. โรงเรียนเทคโนโลยีทักษิณพาณิชย์การ
11. โรงเรียนนครพาณิชย์การ
12. โรงเรียนนครอาชีวศึกษา
13. โรงเรียนปากพนังพาณิชย์การ
14. โรงเรียนพาณิชย์การทุ่งสง
15. โรงเรียนพาณิชย์การศักดิ์ศิลป์
16. โรงเรียนศรีนครเทคโนโลยี
17. โรงเรียนสิชลพาณิชย์การ
18. โรงเรียนนครเทคนิค
19. โรงเรียนอาชีวศึกษาวิจิตรศิลป์
20. โรงเรียนพาณิชย์การพัทลุง
21. โรงเรียนหาดใหญ่บริหารธุรกิจนานาชาติ
22. โรงเรียนแจ้งบริหารธุรกิจ
23. โรงเรียนช่างกลภาคใต้เทคโนโลยี
24. โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมหาดใหญ่
25. โรงเรียนเทคนิคแจ้งพาณิชย์การ
26. โรงเรียนบริหารธุรกิจวิทยา
27. โรงเรียนบริหารธุรกิจสงขลา
28. โรงเรียนพาณิชย์การสงขลา
29. โรงเรียนพาณิชย์การหาดใหญ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมีเหตุดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

30. โรงเรียนเพชรสยามพาณิชย์การ
31. โรงเรียนวชิราโปลีเทคนิค
32. โรงเรียนสงขลาเทคโนโลยี
33. โรงเรียนส่องแสงพาณิชย์การ
34. โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยการบริหารธุรกิจ
35. โรงเรียนหาดใหญ่อำนวยการพาณิชย์การ
36. โรงเรียนอุดมศึกษาพาณิชย์การ
37. โรงเรียนโปลีเทคนิคสุราษฎร์ธานี
38. โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยี
39. โรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม
40. โรงเรียนอาชีวะคอนบอสโกสุราษฎร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บทบาทของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ต่อการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด ในเขตการศึกษา 3

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้มุ่งศึกษาการปฏิบัติและปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติในการแก้ปัญหาสิ่งเสพติดของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 3
 2. ผู้ตอบแบบสอบถามมี 2 ท่าน ได้แก่
 - 2.1 หัวหน้างานปกครอง
 - 2.2 ครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด
 3. แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ
 - ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และสภาพทั่วไปของโรงเรียน
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติในการป้องกันสิ่งเสพติด และปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด และปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ
 4. ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของท่าน จะ ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อการปฏิบัติงานแต่อย่างใด
- ขอพระคุณอย่างสูงในความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

โปรดปราน สุวรรณโชติ

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตอนที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน และข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริงมากที่สุด

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. อายุ

() 20 – 29 ปี

() 30 – 39 ปี

() 40 – 49 ปี

() 50 ปีขึ้นไป

3. สถานภาพในการทำงาน

() หัวหน้าฝ่ายปกครอง

() ครูผู้รับผิดชอบงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด

4. วุฒิการศึกษาสูงสุด

() ต่ำกว่าปริญญาตรี

() ปริญญาตรี

() สูงกว่าปริญญาตรี

5. งานที่ท่านปฏิบัตินอกเหนือจากงานด้านการแก้ปัญหาสิ่งเสพติด

() งานสอน

() งานฝ่ายวิชาการ

() งานฝ่ายปกครอง

() งานฝ่ายแนะแนว

() งานฝ่ายอื่น ๆ ระบุ

6. ท่านเคยได้รับการอบรม ประชุม หรือสัมมนาเกี่ยวกับการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดหรือไม่

() เคย

() ไม่เคย

ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน

1. โรงเรียนของท่านเปิดสอนในสาขาวิชาใด

☐ ช่างอุตสาหกรรม	☐ พาณิชยกรรม
☐ ช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม	
2. จำนวนนักเรียนในปัจจุบัน

☐ น้อยกว่า 800 คน	☐ 800 คนขึ้นไป
--	---------------------------------------
3. สถานที่ตั้งของโรงเรียน

☐ อยู่ใกล้ถนนใหญ่	☐ อยู่ใกล้ศูนย์การค้า
☐ อยู่ใกล้ชุมชนแออัด	☐ อยู่ใกล้สถานที่ราชการ
☐ อยู่ใกล้แหล่งอบาขมข	☐ อยู่ใกล้โรงงานอุตสาหกรรม

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม

1. จำนวนครูที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนให้ทำหน้าที่โดยตรงในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม

☐ ไม่มี	☐ มี 1 – 2 คน
☐ มี 3 – 4 คน	☐ มี 5 คนขึ้นไป
2. โรงเรียนของท่านมีคณะกรรมการรับผิดชอบในเรื่องการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมหรือไม่

☐ มี	☐ ไม่มี แต่มีฝ่ายที่รับผิดชอบคือ
-----------------------------	---
3. โรงเรียนของท่านมีแผนงานหรือโครงการในการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมหรือไม่

☐ มี	☐ ไม่มี
-----------------------------	--------------------------------
4. โรงเรียนของท่านประกาศเป็นนโยบายอย่างชัดเจน ในเรื่องการห้ามไม่ให้นักเรียนใช้สิ่งเสพติดหรือไม่

☐ มี	☐ ไม่มี
-----------------------------	--------------------------------

ตอนที่ 2

คำชี้แจง ท่านโปรดพิจารณาว่าในระยะเวลา 1-2 ปีนี้ โรงเรียนของท่านได้มีการปฏิบัติการป้องกัน
สิ่งเสพติดตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด และในการปฏิบัตินั้นเกิดปัญหาเพียงใด โดยทำ
เครื่องหมาย / ในช่องที่กำหนดตามความเป็นจริง

ก. ระดับการปฏิบัติการป้องกันสิ่งเสพติด

- 5 หมายถึง ปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง ปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง ปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง ปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง ปฏิบัติน้อยที่สุด

ข. ระดับปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติการป้องกันสิ่งเสพติด

- 5 หมายถึง ปัญหามากที่สุด
- 4 หมายถึง ปัญหามาก
- 3 หมายถึง ปัญหาปานกลาง
- 2 หมายถึง ปัญหาน้อย
- 1 หมายถึง ปัญหาน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ปฏิบัติการป้องกันสิ่งเสพติด					การป้องกันสิ่งเสพติด	ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติ					สำหรับผู้วิจัย		
ระดับการปฏิบัติ						ระดับของปัญหา					A	B	
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
(5)	(4)	(3)	(2)	(1)		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)			
	/				1. บันทึกประวัติของนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้เป็นปัจจุบัน				/				

หมายความว่า โรงเรียนของท่านได้ดำเนินการบันทึกประวัติของนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้เป็นปัจจุบันในระดับปฏิบัติมาก และในการปฏิบัตินั้นเกิดปัญหาในระดับน้อย

ปฏิบัติการป้องกันสิ่งเสพติด					การป้องกันสิ่งเสพติด	ปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติ					สำหรับผู้วิจัย		
ระดับการปฏิบัติ						ระดับของปัญหา					A	B	
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
(5)	(4)	(3)	(2)	(1)		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)			
					การสำรวจและศึกษาข้อมูล								
					1. บันทึกประวัติของนักเรียนที่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้เป็นปัจจุบัน								
					2. สังเกตติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่ต้องสงสัยว่าติดสิ่งเสพติดอย่างใกล้ชิด								
					3. ตรวจสอบนักเรียนเพื่อหาสิ่งเสพติดที่อาจจะนำมาในโรงเรียน								
					4. ตรวจสอบสถานะนักเรียนที่อยู่ในข่ายสงสัยว่ามีการใช้สิ่งเสพติด								
					5. แจ้งผู้ปกครองเมื่อพบว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติด								
					6. สัมภาษณ์นักเรียนที่มีปัญหาเรื่องสิ่งเสพติด เพื่อสืบค้นไปยังผู้เสพและผู้จำหน่ายรายอื่น ๆ ในโรงเรียน								
					7. ตรวจตราบุคคลภายนอกที่เข้าออกภายในโรงเรียนอย่างเข้มงวด								
					การจัดบริการสนเทศ								
					8. จัดนิทรรศการเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ								
					9. ฉายวิดีโอทัศน์เพื่อเผยแพร่โทษภัยของสิ่งเสพติด								
					10. เชิญวิทยากรจากภายนอกโรงเรียนมาให้ความรู้แก่นักเรียนเรื่องโทษภัยของสิ่งเสพติด								
					11. จัดรายการเสียงตามสาย พร้อมทั้งสอดแทรกความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติด								
					12. เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโทษภัยของสิ่งเสพติดในรูปแบบต่างๆ เช่น แผ่นพับ แผ่นปลิว หรือวารสาร เป็นต้น								

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับการปฏิบัติ					การป้องกันสิ่งเสพติด	ระดับของปัญหา					A	B	
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
(5)	(4)	(3)	(2)	(1)		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)			
					การให้คำปรึกษา								
					13. คัดเลือกครูเพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติดโดยเฉพาะ								
					14. อบรมครูในเรื่องเทคนิคการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสิ่งเสพติด เพื่อให้การช่วยเหลือนักเรียน								
					15.บริการให้คำปรึกษา โดยเน้นให้นักเรียนเข้าใจตนเอง								
					16. บริการให้คำปรึกษา โดยเน้นให้นักเรียนรู้จักวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตของตนเอง								
					การจัดกิจกรรมด้านการป้องกัน								
					17. จัดกิจกรรมแนะแนวเพื่อเสริมทักษะในการคิดและการแก้ปัญหาให้นักเรียนรู้จักควบคุมจิตใจไม่ให้ไปทดลองใช้สิ่งเสพติด								
					18. ส่งเสริมให้นักเรียนมีกิจกรรมหารายได้พิเศษ เพื่อไม่ให้นักเรียนหันไปจำหน่ายสิ่งเสพติด								
					19. มีกิจกรรมกีฬาภายในโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจไม่ให้นักเรียนมั่วสุมในเรื่องสิ่งเสพติด								
					20. มีกิจกรรมกีฬากลางนอกโรงเรียน เพื่อดึงความสนใจของนักเรียนให้ห่างไกลจากสิ่งเสพติด								
					21. มีกิจกรรมด้านดนตรีให้นักเรียนเข้าร่วม เพื่อให้รู้จักการแสดงออกในที่ถูกต้อง								
					22. จัดพานักเรียนไปทัศนศึกษายังสถานบำบัดรักษาผู้ป่วยติดสิ่งเสพติด								

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3

คำชี้แจง ท่านโปรดพิจารณาว่าในระยะเวลา 1-2 ปีนี้ โรงเรียนของท่านได้มีการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดตามข้อความต่อไปนี้ในระดับใด และในการช่วยเหลือนั้นเกิดปัญหาเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย / ในช่องที่กำหนดตามความเป็นจริง

ก. ระดับการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด

- 5 หมายถึง ปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง ปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง ปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง ปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง ปฏิบัติน้อยที่สุด

ข. ระดับปัญหาที่เกิดจากการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด

- 5 หมายถึง ปัญหามากที่สุด
- 4 หมายถึง ปัญหามาก
- 3 หมายถึง ปัญหาปานกลาง
- 2 หมายถึง ปัญหาน้อย
- 1 หมายถึง ปัญหาน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

การช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด					การช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด	ปัญหาที่เกิดจากการช่วยเหลือนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติด					สำหรับผู้วิจัย		
ระดับการปฏิบัติ						ระดับของปัญหา					A	B	
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
(5)	(4)	(3)	(2)	(1)		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)			
		/			1. ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา		/						

หมายความว่า โรงเรียนของท่านได้ดำเนินการให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษาในระดับปานกลาง แต่ในการให้คำแนะนำนั้นเกิดมีปัญหามาก

การช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					การช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					ปัญหาที่เกิดจากการช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					สำหรับผู้วิจัย		
ระดับการปฏิบัติ						ระดับของปัญหา									A	B	
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด							
(5)	(4)	(3)	(2)	(1)		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)							
					การเตรียมการก่อนการรักษา 1. ให้คำแนะนำแก่ผู้ปกครองเพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการบำบัดรักษา												
					2. ให้คำแนะนำแก่นักเรียน เพื่อสร้างกำลังใจ ให้มีความพร้อมก่อนการบำบัดรักษา												
					3. เชิญบ้านนักเรียน ศึกษาสภาพแวดล้อมทางบ้าน ความสัมพันธ์ของบุคคลภายในบ้าน เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการแนะนำ ก่อนการบำบัดรักษา												
					4. อนุญาตให้นักเรียนลาพัก เพื่อไปบำบัดรักษาโดยถือว่า “ลาป่วย”												
					การจัดส่งนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา 5. ทางโรงเรียนมอบให้เป็นหน้าที่ของผู้ปกครองในการนำนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา												
					6. ทางโรงเรียนช่วยติดต่อสถานบำบัดรักษา เพื่อส่งตัวนักเรียนเข้ารับการบำบัดรักษา												
					7. ทางโรงเรียนร่วมมือกับวัด โดยขอความร่วมมือให้ทางวัดจัดเป็นสถานที่บำบัดรักษา												
					การติดตามผลในช่วงของการบำบัดรักษา 8. ทางโรงเรียนมีการติดตามผลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา โดยการสอบถามจากผู้ปกครองและบุคคลที่ใกล้ชิด												
					9. ทางโรงเรียนประสานงานกับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจกับนักเรียนในช่วงของการบำบัดรักษา												

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					การช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					ปัญหาที่เกิดจากการช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					สำหรับผู้วิจัย		
ระดับการปฏิบัติ						ระดับของปัญหา					A	B					
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด							
(5)	(4)	(3)	(2)	(1)		(5)	(4)	(3)	(2)	(1)							
					การช่วยเหลือเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพ 10. นักเรียนที่กลับเข้ามาเรียนหลังจากการบำบัดรักษาแล้วทางโรงเรียนให้เวลาเรียน โดยถือว่านักเรียน“ลาป่วย”												
					11. จัดเวลาสอนพิเศษแก่นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อให้สามารถเรียนได้ทันหลักสูตร												
					12. ส่งเสริมให้นักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วเป็นผู้นำกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านสิ่งเสพติด												
					13. จัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนทั่วไปได้เข้าใจและปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับนักเรียนที่เคยคิดสิ่งเสพติด												
					14. นำนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว ไปปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่หันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก												
					15. มีการให้คำปรึกษาโดยเฉพาะสำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเสริมสร้างกำลังใจไม่ให้นักเรียนหันกลับไปเสพสิ่งเสพติดอีก												
					16. ให้คำปรึกษาแก่ผู้ปกครองของนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพื่อให้เข้าใจและช่วยเหลือนักเรียนอย่างถูกต้อง												
					การจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้เหมาะสม 17. ทางโรงเรียนจัดหาที่พักสำหรับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้ว เพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อม												
					18. ทางโรงเรียนประสานงานกับโรงเรียนอื่น เพื่ออำนวยความสะดวกกับนักเรียนที่บำบัดรักษาหายแล้วในการย้ายสถานที่เรียน												

เอกสารนี้เป็นเอกสารทรัพย์สินทางปัญญาของมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ จังหวัดปทุมธานี ไม่อนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					การช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					ปัญหาที่เกิดจากการช่วยเหลือนักเรียนที่คิดสิ่งเสพติด					สำหรับผู้วิจัย		
ระดับการปฏิบัติ										ระดับของปัญหา					A	B	
มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด						มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
(5)	(4)	(3)	(2)	(1)						(5)	(4)	(3)	(2)	(1)			
					19. รับนักเรียนที่บำบักรักษาหายแล้วจากโรงเรียนอื่น เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการหลีกเลี่ยงหนีสภาพแวดล้อมเดิม ซึ่งอาจจะส่งผลให้นักเรียนกลับไปเสพยาสิ่งเสพติดได้อีก												
					20. ในกรณีนักเรียนที่บำบักรักษาหายแล้ว ต้องการย้ายสถานที่เรียนใหม่ ทางโรงเรียนช่วยเหลือในการออกไปรับรองความประพฤติ												

ประวัติผู้เขียน

ชื่อผู้เขียน	นางสาวโปรดปราน สุวรรณโชติ
วัน เดือน ปีเกิด	1 พฤศจิกายน พ.ศ. 2512
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช
ประวัติการศึกษา	จบการศึกษาระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนครุณีวัฒนา ปี พ.ศ. 2525 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช ปี พ.ศ. 2527 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช ปี พ.ศ. 2530 จบการศึกษาปริญญาตรี (ศศ.บ.) คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ สาขาประวัติศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ปี พ.ศ. 2534
ประวัติการทำงาน	ทำงานตำแหน่งครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษา โรงเรียนนครราชสีมาศึกษา ปี พ.ศ. 2534 ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ ปี พ.ศ. 2536 ตำแหน่งผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายธุรการ การเงิน ปี พ.ศ. 2538 ปัจจุบันตำแหน่งผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายบุคลากร

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้